

Giống Như Đã Từng Quen Biết

Contents

Giống Như Đã Từng Quen Biết	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	4
3. Chương 03	8
4. Chương 04	11
5. Chương 05	15
6. Chương 06	17
7. Chương 07	21
8. Chương 08	25
9. Chương 09	26
10. Chương 10	29
11. Chương 11	31
12. Chương 12	34
13. Chương 13	38
14. Chương 14	41
15. Chương 15	46
16. Chương 16	49
17. Chương 17	51
18. Chương 18 End	53

Giống Như Đã Từng Quen Biết

Giới thiệu

Ai thực sự chân tình với ai? Ai vì ai mà vĩnh viễn yêu thương? Ai là người duy nhất của ai? Vì sao l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giong-nhu-da-tung-quen-biet>

1. Chương 01

Chương 1: Gặp gỡ

Phó Bội Gia nhẹ tay nhẹ chân len lén rời khỏi phòng khách đầy những tiếng nói âm ỹ.

Nín thở, sau đó hít một hơi thật sâu, hương thơm mới mẻ dịu dàng của sương sớm tràn ngập trong lồng ngực. Cả người cũng nhờ vậy mà trở nên thoải mái.

Cô nhẹ nhàng mở cái miệng nhỏ nhắn đang trề ra, đều là phụ thân không tốt, lần nào cũng muốn mang cô đến những bữa tiệc buồn chán đến cực điểm này. Mỗi người đều mang theo một cái mặt nạ như nhau, giả dối xã giao.

Cô nghịch ngợm cởi đôi giày ra, dùng chân trần trực tiếp giẫm lên bãi cỏ xanh như ngọc bích, thân cỏ nhẹ nhàng đâm vào như xoa bóp lòng bàn chân đã mỏi nhừ, hơi ngứa ngứa khiến người ta không nhận được mà cảm thấy!

Trong vườn hoa không có một bóng người, cô cũng bất chấp giáo huấn làm thực nữ của phụ thân, sải bước chân, trên bãi cỏ chạy tới chạy lui. Một lát sau, rốt cuộc cả người cũng cảm thấy khá hơn nhiều. Mới tìm một chiếc ghế tựa dài làm bằng sắt, ngồi xuống.

Ngồi xuống rồi lại cảm thấy buồn chán, giờ này phút này, cô tình nguyện ở trong chăn, ôm Hello Kitty, cũng tốt hơn ở chỗ này ngồi ngây ra. Ra đại sảnh lại càng kinh khủng, toàn là những người tự mình là danh môn thực viện, nếu không phải so hệt xoàn, cara với người khác thì là so lễ phục quý giá với người ta. Vừa mới ở cùng một chỗ nói chuyện cực kỳ ăn ý, vừa rời khỏi, đã cùng vài người soi mói, nói xấu, đồng thời cũng hết sức tuyên truyền, chỉ sợ người khác không biết.

Danh môn thực viện: con có quyền thế

Phó Bội Gia cười khổ, cúi đầu xé một cây cỏ nhỏ.

Phụ thân gần đây tích cực mang nàng đi tham dự các loại tiệc tùng này, chỉ sợ là có dụng ý khác. Luôn giới thiệu nàng đại diện cho xí nghiệp —— chính mình còn chưa tốt nghiệp đại học, cha tựa như đã sợ mình không thể gả ra ngoài được.

Cô thở dài một hơi, biết chính mình sẽ có loại số mệnh này, nhưng cũng không thể chống cự. Phó thị là xí nghiệp lớn số một số hai trong nước, phụ thân vẫn khẳng định một mực đơn độc mà nuôi cô, từ sau khi mẹ qua đời, cha liền đem toàn bộ sinh lực đặt ở cô và sự nghiệp. Cô là một cô gái, lại kiên trì học khoa Thương mại, nhưng nghĩ đến việc tiếp quản một xí nghiệp lớn như vậy, bản thân nghĩ cũng cảm thấy sợ. Phụ thân sao lại không biết cô. Cho nên muốn sớm tìm một người hợp ý con gái lại có thể giúp ông quản lý. Nếu không có tài lực, gia cảnh tốt, cha cũng nhất định không chịu. Ai biết hẳn có phải vì tham tài mà muốn lấy con ông hay không?

“Tiểu thư, không biết là ai đã đắc tội với cô, nhưng mà vẫn không nên trút giận lên cây cỏ nhỏ a!” Một âm thanh châm chọc vang lên, cắt đứt suy nghĩ của cô.

Phó Bội Gia liếc nhìn một cái, thì ra trong lúc vô tình cô đã xé ra một đồng cỏ. Cô không nhận được tức cười, ngẩng đầu, nhưng lại rơi vào một đôi mắt sâu thẳm. Một người tây trang phẳng phiu đang nghiêng mình dựa vào thân cây ở đối diện cô, mỉm cười nhìn cô, để lộ ra hàm răng dễ nhìn.

Phó Bội Gia bị hắn nhìn không được tự nhiên đứng lên, không phải là cái bộ dạng chạy tới chạy lui ở chỗ này cũng bị hắn nhìn thấy hết đi! Cô chậm rãi, ưu nhã đi giày vào chân, chậm rãi đứng lên. Trước mặt người khác, cô đường đường là tiểu thư Phó thị, tuyệt đối không thể thất lễ với người khác.

Cô hướng về phía hắn hơi gật đầu, xem như là đã chào hỏi, liền xoay người đi về phòng khách. Nếu đã mất không gian riêng tư, chi bằng trở về theo phụ thân.

Kiều Gia Hiền cũng không gọi cô lại. Kinh ngạc nhìn bóng lưng mềm mại của cô dần đi xa.

Âm thanh trong đại sảnh vẫn ồn ào như trước, Phó Bội Gia vừa đi vào, đã vừa vụng về bị cha túm được “Tiểu Gia, lại đi nơi nào đó. Lại đây cha giới thiệu một người. Con người này thật không tầm thường, tuổi còn trẻ, đã xây dựng được hệ thống hàng đầu, dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng. Hiện tại còn đầu tư ở rất

nhiều lĩnh vực, là một thương nhân kỳ tài. Mà thôi...” Phó Hùng dừng lại một chút, nói nhỏ bên tai con gái: “Hơn nữa, còn là một anh chàng đẹp trai hiếm thấy đó!”

Phó Bội Gia hướng ông làm một cái mặt quỷ, cười ông già mà không đứng đắn.

Phó Hùng nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn mịn màng như ngọc thạch của con gái: “Ai kêu con gái ta lớn lên lại xinh đẹp như thế này? Nếu như tìm một người khó coi, ta là người đầu tiên không đồng ý!”

Phó Bội Gia vừa bực mình vừa buồn cười trừng mắt nhìn ông. Nếu như cô được tính là đẹp, thì toàn bộ con gái ở đây đều có thể gọi là xinh đẹp tột đỉnh rồi, chính cô tự mình hiểu được bản thân cũng chỉ là thanh tú mà thôi.

Đang lúc nói chuyện, một người bằng hữu của Phó Hùng dẫn theo một người tiến tới: “Đến đây đến đây, Phó huynh, giới thiệu cho huynh một người bằng hữu tuổi trẻ đầy hứa hẹn — Kiều Gia Hiên. Cậu ta là người thành lập PP.OM nổi tiếng trên thị trường toàn cầu, hiện nay tại phòng sở hữu đất đai, phương diện truyền thông đạt được thành tích không nhỏ.”

Phó Hùng khách khí nói: “Ngưỡng mộ đã lâu đại danh của Kiều tiên sinh, không ngờ được tuổi còn trẻ như vậy. Vương huynh này, xem ra mấy lão già chúng ta cũng chuẩn bị về hưu đi là vừa!” Ông vui đùa nói.

Kiều Gia Hiên bắt lấy tay Phó Hùng mà nói: “Phó chủ tịch thực hay nói giỡn, ai chẳng biết Phó chủ tịch rong rổi trên thương trường đã vài thập niên, chưa từng gặp một địch thủ nào. Tiểu diệt còn có rất nhiều chỗ muốn thỉnh giáo Phó chủ tịch!”

Tiểu diệt: xưng là cháu một cách khiêm nhường

Phó Hùng đối với hần cảm thấy thực vừa lòng, tốt, còn trẻ khí thịnh nhưng không kiêu ngạo!

Khí thịnh: ý nói là đang thành công

Phó Bội Gia nghe thấy thanh âm quen thuộc mà ngẩng đầu lên, kinh ngạc phát hiện thì ra đây là người vừa nãy gặp ở vườn hoa. Trên gương mặt biểu hiện sự sắc sảo là một đôi mắt thâm trầm, đứng trước mặt cô khách khí mà lạnh đậm, không giống như lúc ở vườn hoa ung dung, tự tại.

“Kiều tiên sinh, đây là tiểu nữ Bội Gia!”

“Phó tiểu thư, xin chào! Rất hân hạnh được gặp cô!”

“Kiều tiên sinh, xin chào!” Phó Bội Gia chỉ cảm thấy bị một bàn tay mộc mạc, mạnh mẽ gắt gao vây bọc, cảm xúc ấm áp đó làm nhịp tim cô không tự chủ mà gia tốc. Cô biết hần đang nhìn cô, lại mang theo một ánh mắt khó hiểu.

Phó Bội Gia để che giấu sự lúng túng của mình, liền bắt kẻ hoàn cảnh hiện tại mà rút tay ra, quay đầu nhìn người bạn thân của phụ thân: “Bác Vương, đã lâu không gặp, bác thể nào mà càng ngày nhìn càng trẻ ra đó!”

Ông Vương vui vẻ cười phá lên: “Phó huynh này, nếu ta cũng có một đứa con gái giống như Bội Gia thì thật tốt!”

Phó Hùng cũng ha ha cười cùng ông, vẻ mặt cưng chiều nhìn đứa con gái bảo bối của mình.

Đang cười nói, liền càng lúc càng có nhiều hơn các lão đại trong giới kinh doanh đến chào hỏi. Càng nhiều lời kéo tình cảm, nhiều xây dựng quan hệ, luôn có lợi mà không có hại.

Bội Gia chuyển người về một góc, từ chối một vài người đến làm quen, thật sự là buồn chán cực độ!

“Thế nào? Một mình không cảm thấy buồn chán sao?” Thanh âm của Kiều Gia Hiên từ sau lưng vang lên.

Bội Gia liền quay đầu lại, thấy trên tay hần cầm hai ly rượu màu đỏ, đưa một ly cho cô.

“Cái này Tôi không uống rượu!” Bội Gia mặt đỏ lên, mỉm cười cự tuyệt.

Kiều Gia Hiên nhún mày, dường như có chút không tin.

“Phụ thân nói tôi còn chưa tốt nghiệp đại học, không thể đụng tới rượu!” Vừa nói xong, Bội Gia liền ảo não mà muốn tự cắn cái miệng của mình, giải thích nhiều như vậy làm gì chứ.

Kiều Gia Hiên sáng tỏ, chỉ cười nói: “Vậy cô giúp tôi cầm, tôi đi đổi lại nước trái cây.” Chỉ trong chốc lát đã trở lại, đưa ly nước trái cây cho cô.

“Cảm ơn! Sao anh không cùng bọn họ nói chuyện?”

“Ha hã! Cô nói xem?” Kiều Gia Hiên nháy mắt với cô.

Bội Gia khó hiểu nhìn hần.

“Tôi cảm thấy buồn chán. Tôi không thích quan hệ xã giao. Nhưng lần này là bữa tiệc hạng nhất hạng nhì, có khả năng gặp mặt rất nhiều người, cũng có thể quen biết được rất nhiều người. Cô cũng biết, việc kinh doanh nhất định phải quan hệ. Cho nên cũng chẳng có cách nào khác!” Vừa nói vừa nhún vai.

Thì ra cũng giống như cô cảm thấy rất buồn chán.

Bội Gia mỉm cười với hần nói: “Tôi cũng cho là như vậy!”

“Tôi nghĩ vũ hội ở trường học so với ở đây tốt hơn nhiều. Tất cả mọi người đều là thanh niên trẻ tuổi, chơi đùa không cần câu nệ. Đáng tiếc tôi đã chia tay cái thời đó từ lâu rồi!”

“Tôi cũng thấy thế!”

“Người trong trường học tư tưởng đều rất đơn thuần, bộ dạng này ở đây....” Kiều Gia Hiên quay đầu quét bốn phía một vòng.

Bội Gia le lưỡi, cười đã hiểu.

Hai người liên tục trò chuyện những chuyện vui vẻ ở trường học, vô cùng ăn ý.

2. Chương 02

Chương 2: Mến nhau

Phó Bội Gia bê một chồng tài liệu từ thư viện đi ra, thực sự là hận không thể mọc ra vài cái tay. Hô! Chỉ cần hoàn thành luận văn là có thể được giải phóng, thật tốt!

Tiếng chuông điện thoại di động vang lên rất không đúng lúc, Phó Bội Gia thực sự là không muốn rời vài kẻ cấp đến, dứt khoát mặc kệ. Dù sao trời cũng chưa có sập xuống.

Cuối cùng Phó Bội Gia cũng bại bởi chủ nhân của tiếng chuông điện thoại, để tư liệu xuống dưới đất “A lô?” Giọng điệu rất không tốt.

“Phó Bội Gia?” Một âm thanh mộc mạc, trầm thấp truyền đến, nếu Phó Bội Gia nghe không nhầm, hẳn chắc là Kiều Gia Hiên đã đụng phải tuần trước.

“A —Chuyện gì?” Giọng nói cũng dần trở nên mềm mại, dịu dàng.

“Tôi là Kiều Gia Hiên. Cô ở đâu?”

“Trường học!”

“Bây giờ đã là buổi trưa rồi, cùng nhau ăn cơm đi! Tôi tới đón cô!” Do thói quen ra mệnh lệnh, giọng điệu dĩ nhiên không cho phép cự tuyệt.

Phó Bội Gia có chút ngây ra nhìn điện thoại đã bị cắt đứt, thật là bội phục Kiều Gia Hiên này lưu loát, ngắn gọn. Hắn hình như còn không cho cô cơ hội đồng ý. Nếu không phải ngày đó gặp nhau tại bữa tiệc cùng cô trò chuyện hồi lâu, cô còn lâu mới đi!

Hoàn hảo, Kiều Gia Hiên không mang cô đến chỗ nào trống lẻ, một bữa cơm ăn, tối thiểu cũng phải đụng tới bốn, năm người quen. Phải biết rằng, trở lại giải thích cùng lão đầu một hồi, cũng muốn mệt chết. Nếu có việc này, Phó Bội Gia tình nguyện gặm lựu văn hay là đi ngủ cho xong.

“Cô muốn ăn gì?” Kiều Gia Hiên một bên cởi áo khoác một bên hỏi cô.

“Tùy ý đi!”

“Tùy ý? Xin hỏi nơi này có món ăn gì?” Kiều Gia Hiên vẽ mặt chăm chú quay sang hỏi bồi bàn.

Phó Bội Gia phối hợp với diễn trò của hắn mà bật cười, rõ ràng biết rõ người này là đang trêu đùa cô.

Kiều Gia Hiên cũng vẽ mặt đầy ý cười quay đầu lại, Phó Bội Gia không khỏi lần thứ hai cảm thấy hắn có một hàm răng thật đẹp, trắng sáng, so với những hàm răng quảng cáo kem đánh răng trên TV còn đẹp hơn nhiều. Hắn hẳn là vô cùng thích hợp với việc mỉm cười, có thể làm cho người ta có một cảm giác hắn rất khôn khéo cùng lạnh khốc.

“Vậy những món này! Cô thấy được không?”

Bội Gia hồi phục lại tinh thần, mới biết chính mình nhìn hắn đến ngẩn ra, mặt không khỏi hơi đỏ lên: “Được!” Trời biết hắn nói cái gì, vừa rồi cô một câu cũng không nghe thấy.

Kiều Gia Hiên quay đầu nói: “Vậy cho tôi những món này!” Lại nói: “Không biết mời ăn món gì, nhân tiện đưa cô đến chỗ này. Tôi nghĩ món ăn ở đây rất có hương vị gia đình!”

Hương vị gia đình! Phó Bội Gia khó hiểu ngẩng đầu nhìn hắn.

Kiều Gia Hiên vẽ mặt cô đơn nở một nụ cười: “Tôi không có người nhà. Bố mẹ đã qua đời từ lâu!”

Bội Gia nhìn vẻ mặt tươi cười của hắn, trong lòng cảm thấy không đành. Xuất hiện một ý nghĩ muốn vuốt lên vùng lông mày đang nhăn lại của hắn. Nhưng cô chỉ khách sáo nói: “Xin lỗi!”

Kiều Gia Hiên trong nháy mắt khôi phục lại vẻ mặt bình thường, cười nói: “Không có gì. Tôi chưa từng cùng người khác đề cập đến chuyện này. Nhưng chẳng hiểu vì sao, nhìn thấy cô, lại không có bận tâm cùng cô mở lòng!”

Bội Gia mỉm cười nhìn hắn, trong lòng như rơi vào một hũ đường.

Lúc này, bồi bàn đã mang đồ ăn lần lượt bưng lên, đều là một số món thông thường ở nhà. Nhưng phối hợp sắc hương đầy đủ, khiến người ta có cảm giác mười ngón tay muốn di chuyển.

Kiều Gia Hiên dùng chiếc đũa chọn một ít món gấp vào trong bát của cô: “Cô nếm thử xem! Xem có thích hay không?”

Cô cúi đầu cắn nhẹ một miếng, cũng có mùi vị. Thế nhưng cô ăn thế nào cũng không nghĩ ra được là vị gì.

“Cũng không tệ lắm!”

“Mấy món ăn này, ngày trước đều là sở trường của mẹ tôi. Bố tôi cũng rất thích. Tuy rằng ở đây nấu không giống mùi vị mẹ tôi làm, nhưng cũng có một chút tương tự, đó là nguyên nhân tôi rất thích đến nơi này. Tựa như được trở lại như hồi còn bé!”

Kiều Gia Hiên dùng một loại ánh mắt kì quái nhìn cô, dường như không phải nhìn cô, như là xuyên qua cô, nhìn về nơi xa xôi, nhìn về quá khứ, như nhìn về thời gian!

Bội Gia bị hắn nhìn xấu hổ: “Vậy anh ăn nhiều một chút!”

Đôi môi của Kiều Gia Hiên giương lên một nụ cười đẹp đẽ, cúi đầu bắt đầu ăn

Như vậy mà hẹn hò? Bội Gia không tiếng động tự hỏi chính mình, tuy rằng về tới nhà, thế nhưng cô lại trầm lặng trong bầu không khí vừa rồi. Cũng không phải là chưa một mình cùng nam sinh ra ngoài. Thế nhưng cô biết Kiều Gia Hiên là con người đặc biệt.

Hắn không ngây thơ giống những nam sinh học cùng trường, nhưng cũng không phóng đãng. Hắn lớn hơn cô, thế giới của hắn cô cũng không hiểu hết, quá khứ của hắn đối với cô là một mê cung, nhưng hết thấy chuyện của hắn lại khiến cô suy nghĩ như vậy.

Tiếng chuông điện thoại truyền đến, màn hình hiện lên tên của Kiều Gia Hiên.

“Bội Gia. Nhà hàng vừa rồi em có thích không?”

“Vâng!”

“Tối mai anh rảnh rồi, tôi đưa em đi một nhà hàng khác thử xem!”

Trời ạ, điện thoại lại tắt! Cái con người này sao có thể độc đoán như vậy? Hắn biết cô nhất định đồng ý đi sao? Cô đường đường là thiên kim Phó thị, chỉ cần cô nguyện ý, người muốn cùng cô ăn cơm xếp hàng chặt cả dãy phố.

Thế nhưng trong đáy lòng lại có một âm thanh không ngừng lên tiếng, muốn đi, muốn đi, tất nhiên muốn đi!

Chạng vạng tối ngày thứ hai, Bội Gia dường như rất có tinh thần, chọn đi chọn lại giữa đồng quần áo. Mặc màu đen nhìn có vẻ quá trưởng thành, mặc đồ trắng thì có vẻ hơi đơn điệu, mặc màu hồng thì lại giống trẻ con — mang cả phòng quần áo ra thử, nhưng mà không có cái nào hợp ý. Trách không được có người nói: “Tủ quần áo của con gái vĩnh viễn là ít!” Phó Bội Gia hiện tại có chút hối hận, bình thường phụ thân đưa cô rất nhiều thẻ vàng, cũng không hạn chế chi tiêu của cô, nhưng cô lại không có ham mê đặc biệt với việc mua quần áo, cứ mặc được đại khái là được, cũng không mua nhiều. Mà bình thường phụ thân cũng theo tiêu chuẩn Châu Âu mà đặt may lễ phục cho cô. Cho nên cô chẳng bao giờ quá quan tâm đến quần áo.

Nhìn thời gian một phút một giây đang đến gần, cô cũng không quản được nhiều chuyện. Chọn chiếc váy màu tím này cũng tương đối thuận mắt, phối hợp cùng xăng – đan màu tím.

Vừa mới mặc đồ xong, chị Vương đã gõ cửa: “Tiểu thư, có một vị Kiều tiên sinh tới, nói là hẹn cùng ăn tối với cô! Tôi đã mời ngài ấy chờ ở đại sảnh rồi.”

“Được được! Tôi xuống ngay đây!” Bội Gia luống cuống tay chân vỗ vỗ chút nước lên mặt, bôi lên một chút kem dưỡng ẩm, sau đó điểm lên chút màu son, liền chạy xuống dưới.

Kiều Gia Hiên cũng không ngồi, lẳng lặng đánh giá căn biệt thự Phó gia, không lộng lẫy như trong tưởng tượng, đồ vật đều bày trí thỏa đáng, rất có cảm giác gia đình. Đúng vậy, chính là cảm giác gia đình.

Trên cầu thang truyền đến tiếng bước chân, hắn theo bản năng ngẩng đầu lên, chỉ thấy Bội Gia một thân màu tím đã bước từ trên lầu xuống, ánh mắt không khỏi sáng lên. Mái tóc đen dài của cô hất ra sau, đứng đưa theo từng bước đi, khiến người ta cảm thấy yêu mến. Lần đầu tiên tại bữa tiệc nhìn thấy cô, một thân lễ phục, hơi búi lên. Ngày đó thấy cô ở cổng trường, là buộc đuôi ngựa.

“Hôm nay em đẹp lắm!”

“Thật sao? Cảm ơn!” Bội Gia thản nhiên cười, sắc mặt hơi phớt hồng.

“Đi thôi. Tôi mang em đến một nơi rất tuyệt!”

Thì ra Kiều Gia Hiên lần này đưa cô tới một nhà ăn ở trên đỉnh núi, trang trí không phô trương, nhưng vô cùng lãng mạn, trần nhà làm bằng thủy tinh, ngẩng đầu lên liền có thể nhìn thấy bầu trời đêm đầy sao.

Bên trong cũng không có đèn, chỉ có vài ngọn nến, ánh sáng mập mờ hòa cùng với ánh sáng yếu ớt từ những ngôi sao trên bầu trời. Nếu là tình nhân đến đây ăn cơm, thật đúng là lãng mạn đến cực điểm.

Tình nhân? Cô bỗng dưng ngẩng đầu nhìn Kiều Gia Hiên, đã thấy hắn vẻ mặt dịu dàng đang nhìn cô.

Bội Gia ngược lại lại cúi đầu xuống.

“Thích bầu không khí ở đây không?”

“A — Cũng không tệ lắm!”

“Bội Gia, nhìn tôi!”

Bội Gia khó hiểu ngẩng đầu, nhưng lại rơi vào một đôi mắt thâm tình: “Bội Gia, làm bạn gái của tôi nhé!”
Ngực Bội Gia như con nai con nháy toán loạn, không biết phải làm thế nào cho phải.

Vừa lúc này truyền đến tiếng mở cửa, bồi bàn bắt đầu bưng món bò bít – tết vào.

Hai người đều không nói lời nào, nhìn bồi bàn để đĩa thịt bò xuống, liền xin lui ra ngoài.

Kiều Gia Hiên cũng không nhắc lại, kéo đĩa thịt bò của Bội Gia đến trước mặt, giúp cô cắt thịt bò thành từng miếng nhỏ. Rồi đưa đến trước mặt Bội Gia.

Bội Gia lặng lẽ không nói, trong ngực liên tục đập thình thịch thình thịch. Ngay cả tay cầm đĩa ăn cũng có chút run rẩy.

Kiều Gia Hiên mãi cho đến khi ăn xong, cũng không nhắc lại vấn đề này.

Hắn ngồi ở trong chiếc xe thể thao, Bội Gia nhìn ra ngoài cửa sổ đến xuất thần. Hắn không có hỏi lại vấn đề kia, chẳng lẽ là bỏ qua rồi? Vẫn còn —

Bội Gia lấy lại bình tĩnh, mới phát hiện ra con đường này không phải đường về nhà cô: “Đây không phải đường về nhà tôi.”

Kiều Gia Hiên quay đầu cười nói: “Đến nhà của tôi. Tôi lấy chút đồ!”

Bội Gia gạt đầu một cái.

Xe chạy vào một khu chung cư cao cấp, dừng lại trước một biệt thự.

“Đến đây, vào trong ngồi một lúc. Tôi có chút việc, có thể phải ở lại nửa giờ. Đợi lát nữa sẽ đưa em về.”

Bội Gia theo hắn đi vào, bày trí trang nhã khéo léo, có thể thấy là từ những người có tiếng tăm. Nhưng cảm giác cũng vô cùng đơn điệu. Dường như thiếu thứ gì đó.

Đúng! Thiếu cảm giác gia đình! Dường như chủ nhân của nó chỉ cần mang hành lý đi, nơi này liền trở thành phòng mẫu.

Khó trách hắn hay mang cô đến những nhà hàng có không khí gia đình để ăn.

Tuy rằng thiếu mẫu thân, nhưng phụ thân vẫn gánh vác trách nhiệm của mẫu thân, chăm sóc tốt cho cô. Vì sợ cô phải chịu uất ức, nên không đi bước nữa. Tuy rằng nhà không lớn hơn nơi này bao nhiêu, nhưng luôn có những tiếng cười không ngừng.

Cô khẽ thở dài một cái, đi ra sân thượng. Trong sân nhà thoảng qua một mùi hương hoa, những con côn trùng không biết tên liên tục kêu riu ra riu rít. Khiến cho phòng trong càng trở nên quạnh quẽ.

Không biết đã ngây ra bao lâu, chỉ cảm thấy một đôi bàn tay ấm áp ôm lấy chiếc eo nhỏ nhắn của mình, quay người lại liền rơi vào cái ôm ấm áp của hắn: “Sao thế, đứng ở đây ngăn người?”

Bội Gia chỉ cảm thấy được hơi thở nam tính mạnh mẽ của hắn vây quanh, cả người nóng lên, liền giãy giụa mong rời khỏi hắn.

Vòng tay của Kiều Gia Hiên càng thêm xiết chặt: “Ngoan, không nên nhích tới nhích lui.” Chỉ là yên lặng ôm cô.

Một lúc sau, hắn mới từ từ buông cô ra, đỡ lấy cằm của cô, nhìn thẳng vào đôi mắt cô: “Bội Gia, làm bạn gái tôi!” Âm thanh của hắn trầm thấp, mang theo chút mê hoặc lòng người.

Bội Gia không nói, chỉ lẳng lặng nhìn hắn. Nhưng thấy gương mặt hắn càng lúc càng tiến lại gần, ở trước mặt không ngừng phóng đại, đến khi môi hắn chạm vào đôi môi cô.

3. Chương 03

Chương 3: Sống chung

Phó Bội Gia lui vào trong chăn, nhớ lại nụ hôn của Kiều Gia Hiên, cổ có chút nóng lên.

Cô còn chưa nghĩ có muốn làm bạn gái của hắn hay không, đã không giữ nổi thành trì rồi.

Kiều Gia Hiên còn trêu chọc cô, nếu không đồng ý, chẳng phải là tiền mất tật mang!

Bội gia thực sự là hận đến nghiến răng nghiến lợi, trong lòng lại giống như tràn đầy mật ong ngọt lịm.

Trên trường căn bản đã không có tiết, chỉ cần hoàn thành luận văn là được.

Phó Bội Gia làm ổ ở trên giường, nhìn bên ngoài đã sáng rõ, nhưng vẫn không chịu đứng dậy. Đã vài ngày liên tiếp, Kiều Gia Hiên vẫn chưa liên lạc với cô. Không hiểu sao, trong lòng cô lại có cảm giác lo lắng. Mỗi ngày xem tài liệu cũng không vào, viết luận văn cũng không có một chút tiến độ.

Cô tức giận kéo chăn lên, cả người chui vào trong, không nhúc nhích.

Đang mơ mơ màng màng, sắp gặp Chu công, thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại di động truyền đến. Cô vươn một tay, sờ soạng hồi lâu, rốt cục cũng sờ được trúng mục tiêu: “A lô?”

“Tiểu thư heo, còn đang ngủ sao? Mặt trời đã lên đến đỉnh đầu rồi!”

Cơn buồn ngủ của Phó Bội Gia tiêu tan ngay tức khắc, dĩ nhiên là Kiều Gia Hiên đáng ghét. Cô cũng không trả lời.

“Ngoan, dậy đi! Đi ăn cơm trưa với anh!”

“Không đi!”

“Tối hôm qua anh mới từ Mỹ trở về, đã mấy ngày không đối xử tốt với ngũ tạng của anh rồi!”

Phó Bội Gia dao động một chút, nhưng vẫn cự tuyệt: “Không đi!”

Đầu bên kia trầm mặc một lúc: “Vài ngày không, anh rất muốn gặp em. Em không muốn đi, thôi vậy!”

Thoảng một cái, tức giận cùng kiêu ngạo đã biến mất: “A — Em đi vậy!”

“Nửa tiếng nữa anh sẽ tới!” Trong giọng nói lộ ra mỉm cười.

Địa điểm ăn chính là nơi lần đầu tiên đến, món ăn vẫn giống như cũ. Bội Gia bởi vì trong lòng vui vẻ, liền ăn đồ Kiều Gia Hiên gấp cho đến không còn một miếng.

Vừa buông đũa xuống, ngẩng đầu lên liền thấy Kiều Gia Hiên vẽ mặt cứng chiều nhìn cô.

“Sao ăn ít như vậy, trách không được lại gầy thế kia! Ăn nhiều thêm một chút!”

“Em không ăn được nữa, ăn như vậy là phá kỉ lục rồi.”

Kiều gia hiên nở nụ cười, khoe miệng cong lên một vòng cung đẹp mắt.

“Buổi tối có một bữa tiệc, đi cùng anh nhé!”

Phó Bội Gia bình tĩnh nhìn hắn, biết đó là thăm dò cũng là yêu cầu. Hắn không hổ là một doanh nhân thành công. Nếu đồng ý đi với hắn, chẳng khác nào tuyên bố hắn cùng với cô có quan hệ. Nếu không đồng ý, hắn sẽ cần nhắc lại quan hệ của hai người.

Nếu như cô đủ lý trí, hắn là sẽ nói với hắn cô muốn suy nghĩ một chút. Gần tối sẽ cho hắn câu trả lời.

Thế nhưng trong đáy lòng, có một thanh âm vui sướng không ngừng hò hét: “Phó Bội Gia, đồng ý đi! Phó Bội Gia, đồng ý đi!”

Phó Bội Gia không có cách nào nhìn ra bất cứ ý tứ gì trên gương mặt bình tĩnh của hắn. Trên mặt hắn vẫn bình tĩnh giống như đang nói về thời tiết ngày hôm nay, nhưng con ngươi lại hiện lên một tia kì dị, khiến cô cảm giác được khát cầu của hắn.

Phó Bội Gia cúi đầu: “Được!” Cô không có cách nào phân tích kĩ càng, chỉ hành động theo bản năng.

Trong phòng khách rộng lớn, tiếng đàn du dương nhẹ nhàng vang lên, ánh đèn dịu dàng, lộ ra một thân phục sức đẹp đẽ quý giá của tân khách. Nhưng lúc Phó Bội Gia nắm tay Kiều Gia Hiên xuất hiện, vẫn gây lên không ít rối loạn. Năm phút đồng hồ sau đó, mọi người đều biết, Kiều Gia Hiên đỉnh đỉnh đại danh đã mang danh cây đã có chủ, mà đồng dạng thiên kim Phó thị tài phú đại danh lan xa cũng trở thành hoa có chủ.

Đối với loại kết hợp mạnh mẽ này, giới đại gia tuy đã nhìn mãi thành quen, nhưng mà với lượng tài sản của hai người vẫn khiến người ta phải chấn kinh một chút.

Kiều Gia Hiên cúi đầu sát bên tai Bội Gia nói nhỏ: “Em đoán xem mọi người đang suy nghĩ gì?”

Phó Bội Gia ngẩng đầu cười nhạt: “Anh nói xem?”

Hai người ánh mắt chạm lại, nhìn nhau cười!

Phó Bội Gia quay đầu quét chung quanh một vòng, muốn tìm thân ảnh của phụ thân. Lần này cũng Kiều Gia Hiên dự tiệc, vẫn chưa báo cho phụ thân biết. Nhưng những kiểu tụ họp thế này, làm sao mà thiếu được phần ông. Trong nháy mắt đã thấy được Phó Hùng đang đứng bên cạnh chủ nhân bữa tiệc Lôi bá, ông mỉm cười nhìn cô.

Phó Bội Gia giật nhẹ tay áo Kiều Gia Hiên, Kiều Gia Hiên hiểu ý, liền nắm tay cô tiến về phía Phó Hùng.

Kiều Gia Hiên khách khí mỉm cười: “Lôi tổng, xin chào!” Chuyển sang Phó Hùng liền đổi lại: “Bác trai, xin chào!”

Phó Hùng hài lòng nhìn bảo bối của mình: “Tốt tốt tốt!”

Lôi Hạo Vĩ cùng Phó gia vô cùng thân thuộc, cơ hồ là nhìn thấy Phó Bội Gia trưởng thành, bắt đầu trêu ghẹo nói: “Phó huynh này, xem ra cũng nên chuẩn bị đồ cưới đi thôi!”

Phó Bội Gia đã nhìn quen mấy cảnh này nhưng nói đến chính mình, dù sao vẫn là thiếu nữ rụt rè, liền e thẹn cúi đầu: “Bác Lôi thật xấu xa!”

Lôi Hạo Vĩ cùng Phó Hùng đều ha ha cười to.

Vừa vặn lúc này, bản nhạc khiêu vũ đầu tiên nổi lên, Kiều Gia Hiên liền cầm lấy tay Phó Bội Gia, cáo lui với mọi người, cùng Bội Gia khiêu vũ.

Từ sau bữa tiệc khẳng định quan hệ, Kiều Gia Hiên hẹn gặp Bội Gia ngày càng nhiều. Phó Hùng đương nhiên là thỏa mãn vạn phần. Bất kể là tướng mạo, xuất thân, học thức, hiểu biết đều không thua kém Bội Gia, cũng cực kì yêu thương Bội Gia, thử hỏi người làm cha nào không hài lòng đây?

Thế nhưng, hẹn hò mấy tháng, Bội Gia có những lúc cảm giác rất khó hiểu.

Kiều Gia Hiên trưởng thành thận trọng, phú khả địch quốc, tướng mạo cũng là đẳng cấp cao. Nhưng cô Phó Bội Gia ngoài trừ là con gái của Phó Hùng, cũng không có chỗ nào đặc biệt. Nói về tướng mạo, chỉ là thể nói là thanh tú mà thôi. Nói về học thức, chỉ là tốt nghiệp đại học thông thường. Người như cô, trên đường tùy tiện tóm một cái có cả một đống.

Phú khả địch quốc: ý nói rất giàu có

Ngày hôm đó, cô ở trong biệt thự của Kiều Gia Hiên, nằm trên sô pha trong thư phòng, nhìn bóng lưng đang bộn bề giấy tờ của hắn, đột nhiên cảm khái: “Hiên, anh rốt cuộc là thích em ở điểm nào?”

Kiều Gia Hiên dường như bị giật mình quay đầu lại, một lúc mới cười ra tiếng: “Ngốc, em nói xem?” Vừa nói vừa đến bên cạnh sô pha, ngồi xuống, ôm lấy cô.

“Nếu biết thì đã chẳng hỏi anh!”

Kiều Gia Hiên cũng không nói lời nào, tiến lại gần nhẹ nhàng hôn lên gương mặt cô. Một lát sau, mới thở hỗn hển mà thả cô ra: “Đêm nay không cần trở về!” Hai người mặc dù đã công khai, nhưng vì Bội Gia xấu hổ, vẫn chưa quan hệ thân mật.

Bội Gia đỏ ửng mặt nhìn hẩn, hơi thở không ổn định, nhưng trong mắt vẫn có kháng cự.

Kiều Gia Hiên thở dài: “Vậy ở lại với anh một lúc nữa, anh ở một mình rất buồn chán. Tối nay anh đưa em về.”

Mấy ngày này cô hầu như xem biệt thự Kiều gia là nhà, buổi chiều trong phòng bếp chuẩn bị đồ ăn, chờ hẩn đi làm về, hai người ăn cùng nhau. Sau khi ăn xong, lại theo hẩn vào thư phòng làm thêm. May mà từ nhỏ đã bắt đầu học một khóa nấu nướng, tuy rằng nấu những món thông thường, nhưng vẫn có thể chấp nhận. Nhìn mỗi ngày Kiều Gia Hiên ăn sạch thức ăn do chính tay mình nấu, cả buổi vất vả của Bội Gia cũng trở nên hạnh phúc không gì sánh được. Đây có thể chính là biểu hiện yêu một người. *****

Bữa tiệc trên tầng cao nhất của khách sạn quốc tế, nơi tiếp khách đã chật kín người, rất nhiều người không nhận được thiệp mời cũng mang quà mừng đến, chỉ e mình chậm hơn những người khác.

Tổng tài của PP.OM cùng thiên kim Phó thị hôm nay đính hôn, đây là tin tức chấn động toàn bộ Châu Á, những nhân vật có máu mặt ở đây ai cũng muốn chen lên để tặng quà mừng trước, không muốn theo phía sau người khác.

“Có mệt không?” Nam nhân vật chính mặc lễ phục màu trắng đang cúi xuống bên tai nữ nhân vật chính xinh đẹp nhỏ giọng hỏi, biểu cảm dịu dàng khiến cho bao nhiêu danh môn thực nữ ở đây ghen tị không thôi.

Bội Gia cười ngọt ngào, chậm rãi lắc đầu. Cô làm sao có thể mệt được đây? Hôm nay là ngày mộng đẹp trở thành sự thật, hoàng tử của cô bây giờ đã bên cạnh cô, cùng cô ưng thuận định ước trăm năm.

Những vị khách đến bên họ chúc mừng, Kiều Gia Hiên rời ánh mắt khỏi gương mặt thanh nhã của cô, khách khứa nhìn mọi người.

Tuy rằng những khách được mời đã qua vài lần chọn lọc, thế nhưng những người được mời vẫn rất nhiều. Bởi vì gia thế, sự nghiệp của cả hai nhà thực sự quá lớn, bằng hữu của họ trong giới kinh doanh là vô số kể, còn rất nhiều cái đại biểu của các tập đoàn tài chính đối tác nước ngoài, đại bộ phận những người này đều đến tham dự lễ đính hôn hôm nay.

“Cha” Bội Gia bỗng nhiên rời khỏi Kiều Gia Hiên bước tới chỗ Phó Hùng, gương mặt lộ ra hào quang rực rỡ.

“Sao con không đi cùng Gia Hiên?” Phó Hùng cương cường nhìn con gái.

“Anh ấy nói cha đứng mãi chắc là mệt chết rồi, nơi này có bọn con, cha không phải ứng phó với mỗi người khách, cha đi nghỉ ngơi một chút đi!” Gương mặt đáng yêu của cô tươi cười với phụ thân.

“Không sao, nhanh đi sang với nó đi!” Phó Hùng nhìn con gái, vẻ mặt mừng rỡ.

Trên gương mặt cười của Bội Gia nhiễm một tầng ửng đỏ, cô khẽ gật đầu, giống như bướm bướm bay trở về bên người Kiều Gia Hiên.

“Xem ra ta không có chọn sai người!” Phó Hùng yên lặng gật đầu.

Buổi lễ đính hôn hỗn loạn mà ngọt ngào kết thúc trong tiếng chúc phúc của mọi người, trải qua một đêm mệt mỏi rồi cùng hưng phấn, lúc này hai người mới ở căn phòng tổng thống của khách sạn nghỉ ngơi.

Bội Gia thay áo ngủ từ trong phòng tắm đi ra, cô đôi chân trần, chiếc áo ngủ bằng lụa tơ tằm màu trắng vừa ôm lấy lại vừa lộ ra sự gợi cảm ngây thơ của cô. Cô gương mặt phiếm đỏ xinh đẹp như thiên thần, trong đôi mắt dịu dàng lộ ra vẻ kiên định.

Kiều Gia Hiên đứng cạnh cửa sổ sát sàn ngoài ban công, mặc áo sơ mi đen, thân ảnh người cô yêu thương hiện lên trong mắt. Hẩn đứng không nhúc nhích, dường như chăm chú nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ.

“Hiên.” Thanh âm mềm mại vang lên.

Hắn liền quay đầu lại, con ngươi đen như nhìn thấu nhân tâm lặng lẽ chớp động “Em tắm xong rồi sao?” Thanh âm trầm thấp như bóng đêm.

Bội Gia e lệ cầm hai tay, chậm rãi gật đầu.

Kiều Gia Hiên đi tới phía cô, vạt áo mở rộng, biểu hiện của hắn so với bình thường có chút bất đồng, chán chường mà nguy hiểm. Dừng trước mắt cô, hắn đầu tiên là yên lặng nhìn cô thật kĩ, sau đó hai tay nhẹ nhàng vuốt tóc của cô, mặc cho chúng luồn xuống kẽ ngón tay.

Cô nín thở chờ đợi, trái tim không quy tắc đập dữ dội, thân thể không có cách nào đè xuống cơn run rẩy.

“Quyết định rồi sẽ không thể hối hận.” Hắn ôm lấy vòng eo bé nhỏ yếu ớt của cô, cùng cô đối mặt thật chăm chú.

Cô đối với ánh mắt này không cách nào hít thở, trong ngực tắc nghẽn đến cực điểm, ngoại trừ gật đầu, cô không sao mở miệng được. Cô đã quyết tâm, sau hôm nay sẽ không rời xa hắn dù chỉ một ngày, không để hắn phải cô đơn một mình...

4. Chương 04

Chương 4: Báo thù

Phó Bội Gia nhẹ nhàng đẩy cửa thư phòng vào, liền nghe thấy giọng nói dữ dội của phụ thân cùng âm thanh trầm thấp của Kiều Gia Hiên.

Vừa mới ăn xong cơm tối, phụ thân đã kéo Gia Hiên lên thư phòng, thảo luận liên tục. Từ sau khi hai người đính hôn, cũng đã được một năm, phụ thân cùng Gia Hiên bắt đầu hợp tác ở rất nhiều lĩnh vực, mà thu hoạch cũng không nhỏ. Theo như chuyện gần đây hai người vừa tiết lộ, dường như là muốn đầu tư vào đất đai của quốc gia Đông Nam Á nào đó, tiến hành khai phá một hạng mục bất động sản lớn.

Cô cũng không quan tâm đến mấy chuyện này, chỉ cảm thấy đời người có đủ tiền là tốt rồi. Phụ thân cũng không cho cô lo lắng đến mấy chuyện này, Gia Hiên cũng vậy. Chỉ sợ cô mệt mỏi, phiền phức, mỗi ngày công việc duy nhất của cô là ở nhà làm người vợ rảnh rỗi!

Cô tiến vào dường như cắt đứt cuộc nói chuyện của bọn họ, Kiều Gia Hiên âm thanh hòa nhã, quay sang nhắc phụ đại nhân Phó Hùng nói: “Cha, con thấy vấn đề này ngày mai đến phòng làm việc tiếp tục thảo luận đi! Bội Gia gần đây rất hay mệt mỏi, chúng con về trước đây.”

Phó Hùng dường như còn nói chưa hết, nhưng liếc mắt nhìn con gái nói: “Vậy các con về trước đi!”

Ngày hôm qua Kiều Gia Hiên rất không bình thường, sau khi về đến nhà chỉ gắt gao ôm lấy cô, giống như chỉ một giây sau hắn sẽ mất đi. . Không đợi cô phản ứng nhiều, liền đổ ập xuống hôn cô ——

Bội Gia nỗ lực bình phục thở dốc, hoan ái vừa rồi đã rút hết khí lực toàn thân. Cô không rõ hôm nay hắn rốt cuộc là làm sao, đặc biệt cuồng dã, đặc biệt thô lỗ, giống như là ma vương.

Kiều Gia Hiên nhẹ nhàng kéo cô vào trong ngực, Bội Gia mỉm cười cuộn mình vào trong lồng ngực trần trụi của hắn, lặng lẽ nghe tiếng tim hắn vì hoạt động mạnh mà đập, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng, ...

“Thật là dễ nghe.” Cô lẩm bẩm nói.

“Hử?” Hơi thở của Kiều Gia Hiên lướt nhẹ trên đỉnh đầu.

“Tiếng tim của anh đập.” Bội Gia ngẩng đầu, khẽ cười với hắn nói: “Cảm thấy nghe rất tốt. Phòng chừng cả đời nghe cũng không chán!”

Đôi mắt sâu sắc lặng lẽ nhìn chăm chú vào cô một lúc lâu, Kiều Gia Hiên mới mở miệng nói:

“Bội Gia, em muốn cái gì hay là có tâm nguyện gì, chỉ cần anh có thể làm được, nhất định sẽ thỏa mãn em.”

“Em cái gì cũng không thiếu a!”

“Nhất định phải nói!”

Giọng nói của Kiều Gia Hiên trở nên nghiêm túc.

“Cái này ...” Bội Gia trầm ngâm nói, cúi đầu suy nghĩ một hồi lâu, rốt cục cười nói: “Em thực sự nghĩ không ra, không bằng như vậy có được hay không, chờ em nghĩ ra, sẽ nói cho anh.”

Trầm mặc một lúc.

“Bội Gia, em có yêu anh không?” Kiều Gia Hiên bình tĩnh nhìn gương mặt của Bội Gia.

“Ừm! Em yêu anh!” Bội Gia ra sức gật đầu.

“Em còn trẻ, còn có thể thích người khác.” Kiều Gia Hiên nhàn nhạt nói.

“Không ...sẽ không, em chỉ yêu một người!” Bội Gia ngắc đầu nhìn hấn nói, không biết rõ hấn vì sao lại nói những lời này với cô. Nhưng cô không có cách nào tìm trong mắt hấn cảm xúc gì.

“Cuộc đời của em chắc chắn có thể có được người đàn ông khác.”

“Sẽ không... trừ anh ra, người nào em cũng không cần! Người nào cũng không yêu!” Cô có chút sốt ruột, hấn vì sao lại nói với cô những lời này?

Kiều Gia Hiên bỗng nhiên nhe răng cười, dịu dàng mà nghịch ngợm: “Anh nói đùa với em một chút thôi, đi ngủ sớm một chút đi! —————biết đâu có một ngày, em sẽ hận anh, hận anh không thể biến mất khỏi thế giới này.” Ba câu cuối cùng tựa như thì thào nói, Bội Gia căn bản là không có nghe thấy hấn nói gì.

Cô muôn hỏi rõ ràng, đã thấy hấn nhắm hai mắt lại!

Không biết qua bao lâu, nghe thấy tiếng hô hấp đều đặn của Gia Hiên truyền đến, hình như đã ngủ say, thế nhưng Bội Gia không hiểu vì sao không ngủ được, lẳng lặng nhìn ngũ quan anh tuần của hấn, lông mày rậm, mũi thẳng tắp, đôi môi khêu gợi...

Lông mi của hấn thật dài, thật dày! Giống như phát hiện ra tân đại lục, cô tỉ mỉ đánh giá.

Đột nhiên, Kiều Gia Hiên mạnh mẽ mở mắt ra.

“Á...” Cô bị dọa sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng nhiên đỏ bừng.

“Sao vậy? Khuya khất còn không ngủ?”

“Em không ngủ được!”

“Ngủ đi!” Hấn mệnh lệnh nói.

“Ừm” Cô gật gật đầu, nhắm mắt lại.

“Còn nữa ...” Kiều Gia Hiên đột nhiên nói, thanh âm trong căn phòng rộng mênh mông đặc biệt rõ ràng.

“Cái gì?” Cô mở to đôi mắt hắc bạch phân minh, nháy mắt nhìn hấn.

Nhìn thật sâu vào đôi mắt đơn thuần trong suốt kia, Kiều Gia Hiên từng chữ từng chữ nói: “Sau này không nên tùy tiện tin tưởng người khác.”

Nhiều năm sau đó, Kiều Gia Hiên mới hiểu được, hấn nói cho cô những lời này, có thể gọi là lời dạy bảo.

“Ừ.” Bội Gia gật đầu, cũng không hiểu câu nói không đầu không đuôi này có ý gì, lần thứ hai nhắm mắt lại.

Nhiều năm sau đó, cô mới hiểu, đây là hấn dành cho cô — lời khuyên cuối cùng. *****

Bội Gia gần như chỉ mơ mơ màng màng, chẳng ngủ được bao lâu, chỉ nghe thấy tiếng chuông điện thoại di động vang lên.

Cô day day cái đầu như muốn nứt ra, ấn nút trả lời: “A lô!”

“Phó tiểu thư, xảy ra chuyện rồi, chủ tịch bệnh tim tái phát, phải đưa vào bệnh viện cấp cứu rồi!”

“Tôi lập tức đến ngay!” Bội Gia cả kinh, lập tức tỉnh táo.

Vội vã rửa mặt, chạy tới bệnh viện phụ thân cấp cứu, chỉ thấy thư kí cùng trợ lý của phụ thân đang sốt ruột chờ cô.

“Phó tiểu thư!” Không biết vì sao, Bội Gia cảm thấy ánh mắt của họ có chút quái dị, tựa hồ như đồng cảm, nhưng cô không rảnh để suy nghĩ nhiều.

“Tiền thư ký, bố tôi thế nào rồi?”

Tiền thư ký đã gấp đến độ đầu đầy mồ hôi: “Cụ thể như thế nào tôi cũng không biết, chỉ nghe thấy chủ tịch nhận một cuộc điện thoại, còn chưa kịp dập máy, liền bưng ngực! Tôi biết tim ngài chủ tịch từ lâu đã không tốt, nên liền gọi xe cứu thương!”

“Bác sĩ nói như thế nào?”

“Bác sĩ một người cũng chưa có đi ra!” Tiền thư ký gấp đến độ vặn xoắn hai tay.

Bội Gia liên tục trước cửa phòng cấp cứu đi tới đi lui, gọi vài cú điện thoại cho Kiều Gia Hiên, nhưng vẫn không gọi được.

Rất cục, cửa phòng cấp cứu cũng mở ra!

Bội Gia vội tới, nắm lấy tay bác sĩ: “Bác sĩ, cha tôi thế nào rồi ạ?”

“Tình huống không được lạc quan, cần đưa đến phòng điều trị để quan sát!”

Bội Gia hoang mang lo lắng nhìn gương mặt của phụ thân, sắc mặt tái nhợt, giống như đã già đi mười tuổi! Điện thoại của Gia Hiên vẫn chưa gọi được, gọi tới phòng làm việc đều là thư kí nhắc máy, chỉ nói là ra ngoài.

Nên làm gì bây giờ?

May mà Tiền thư ký cùng trợ lý luôn ở bên cô, bằng không cô ngay cả làm thủ tục nhập viện như thế nào cũng không biết.

Cô ngẩng đầu, thấy ánh mắt của Tiền bí thư muốn nói lại thôi.

Bội Gia cố gắng nở một nụ cười: “Tiền thư ký, có chuyện gì? Anh cứ nói đi!”

“Phó tiểu thư...”

“???” Bội Gia dùng ánh mắt ý bảo hắn nói.

“Phó tiểu thư...” Tiền thư lý thở dài, dừng một chút mới nói: “Phó tiểu thư, cô không cần tiếp tục gọi cho Kiều tiên sinh nữa!”

“Vì sao?” Bội Gia khó hiểu mở to hai mắt nhìn.

Tiền thư ký không nói gì, chỉ rút tờ báo trong bao ra, tiêu đề to đùng trên tờ báo đập vào mắt —

Kiều Gia Hiên giải trừ hôn ước

Phó thị đối mặt với nguy cơ sụp đổ.

Phó Bội Gia cảm thấy trong đầu tiếng vang ầm ầm, dường như cả thế giới đang sụp đổ!

Không, chuyện này không có khả năng là thật. Tối hôm qua còn cùng Gia Hiên ôm nhau triền miên.

Đây chắc chắn là tòa soạn báo bịa đặt, cô phải đi tố cáo bọn họ.

Bội gia không khống chế được bản thân liền xông ra ngoài, cô muốn tìm Kiều Gia Hiên!

Tại phòng làm việc của giám đốc của Kiều Gia Hiên, cô rất cục cũng gặp được hắn.

“Gia Hiên!” Bội Gia nhẹ giọng gọi tên hắn, từ sáng hôm nay những đả kích liên tục đã vượt khỏi phạm vi chịu đựng của cô. Cô tủi thân nghĩ muốn trốn ở trong lòng hắn khóc!

“Cô rốt cục cũng tới!” Kiều Gia Hiên ngay cả ý đứng lên đón tiếp cũng không có, nhàn hạ tự đắc ngồi trên ghế, thưởng thức sự rối loạn của cô.

Âm thanh lạnh như băng truyền đến bên tai, máu trong người như đông lại!

Rút đi cái vẻ ngoài dịu dàng thường ngày, trong hai con ngươi, lóe lên hàn quang so với núi băng còn khiếp người hơn!

Bội Gia không khỏi lùi lại một bước, cô chưa bao giờ nhìn thấy hắn âm trầm đáng sợ như vậy!

“Cô biết không? Tôi đã đợi ngày này nhiều năm rồi!”

Từng từ từng chữ từ trong đôi môi của kẻ khiến người khác phải mê muội thốt ra, mặc dù bên ngoài ánh mặt trời giữa buổi trưa nóng bỏng chiếu lên, nhưng bên trong giống như băng lạnh không độ nứt ra.

Không biết vì sao, Bội Gia thấy một trận run rẩy, là hàn ý từ tận xương tủy!

“Năm đó nếu không phải phụ thân cô dùng thủ đoạn dâm tiện, lợi dụng cha tôi tín nhiệm hắn, chiếm đoạt công ty của cha tôi, như vậy cha tôi cũng sẽ không bị chảy máu não đột phát mà chết, cô có biết lúc ông chết mới bao nhiêu không, mới ba mươi bảy tuổi! Bây giờ tôi chỉ đem những gì phụ thân cô đối xử với ông trả lại hết cho hắn, hy vọng phu thân cô sẽ thích phần lễ vật này! Mặt khác, thuận tiện nói cho cô, Phó thị đã phá sản rồi. Phụ thân cô đã mang rất nhiều tiền mặt cho ngân hàng bất động sản Phi-líp-phin vay. Hiên nay nơi đó đang xảy ra chính biến! Hắn xong!!!! Ha ha ha —“

Bội Gia nhìn hắn không thể tin nổi, liệu mạng lác đầu, không muốn tiếp nhận chuyện này.

Dòng nước từ trong đáy mắt Bội Gia rơi xuống: “Còn tôi? Tôi là cái gì?”

“Cô ...” Đôi môi đã từng nói ra bao lời yêu thương nay thốt ra lời nói như dao nhọn, đâm thẳng vào trái tim Bội Gia: “Cô đối với tôi mà nói, bất quá chỉ là công cụ báo thù! Nếu như không phải cô, phụ thân cô cũng không thể tín nhiệm tôi như vậy! Đương nhiên còn là vật làm ấm giường miễn phí, cô cũng biết, đàn ông không tránh được có nhu cầu sinh lý. Bên ngoài không được sạch sẽ lắm ...”

“Dừng lại! Dừng lại đi — không cần nói thêm nữa!” Bội Gia khóc không thành tiếng, chậm rãi ngã xuống đất, toàn thân mềm nhũn, không có một chút sức lực, thậm chí ngay cả sức lực nâng ánh mắt nhìn hắn cũng không có!

“Không cần nói thêm nữa!!!!” Bội Gia nghĩ chính mình đã không có cách nào tiếp tục chống đỡ nữa rồi, cô mong muốn biết bao có thể ngất đi, hay là lập tức chết luôn cũng tốt, như vậy không cần nghe những lời nói đả thương người của hắn nữa.

Cô vẫn ngẩng đầu đứng lên, mặc dù có chút lắc lự, xoay người, từng bước bước ra khỏi cửa, không quay đầu lại liếc hắn một cái.

Thế giới lặng yên không một tiếng động!

Nhưng cô nghe thấy tiếng giày cao gót của mình, một tiếng, một tiếng, hòa cùng với sàn đá cẩm thạch lạnh lẽo như một cây đinh cắm sâu vào lòng cô, buốt đến tận trong xương tủy.

Một tiếng, một tiếng, cô dần dần rời đi...

Một tiếng, một tiếng, sinh mệnh của cô từ nay về sau từ từ rạn vỡ..

Nước mắt chảy xuống cằm, rồi chạm xuống mặt đất.

Ngày hôm nay, không thể nghi ngờ, là ngày trưởng thành của cô.

5. Chương 05

Chương 5: Đau lòng

Các phương tiện truyền thông đều tranh nhau đưa ra thông tin Kiều Gia Hiên từ hôn. Kiều Gia Hiên cũng lập tức đổi bạn gái mới xuất hiện tại địa điểm nổi danh PU, Phó Bội Gia lập tức trở thành nhân vật chính bị vứt bỏ, xí nghiệp Phó thị cũng đối mặt với tình cảnh phải đóng cửa.

Hơn một tháng sau, tòa án lần lượt bán đấu giá bốn căn biệt thự cùng năm công ty liên quan trên danh nghĩa Phó thị, xí nghiệp Phó thị chính thức tuyên bố phá sản. Mà người phụ trách xí nghiệp Phó thị – Phó Hùng bị bệnh tim đột phát phải nhập viện mà không thể ra mặt, một cuộc chuyển giao lớn chỉ vồn vện một tháng, bất cứ lúc nào cũng có thể rời khỏi thế gian.

Về phần thiên kim Phó thị Phó Bội Gia hành tung, chỉ thủ vưng trước cửa viện nơi Phó Hùng nằm, kí giả còn có thể chụp được thân ảnh cô ra vào bệnh viện.

Kiều Gia Hiên ngồi trên ghế da nhập khẩu xa hoa, một tay liên tục gõ lên bàn, con mắt vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào ảnh chụp Phó Bội Gia do thám tử tư đưa tới, một thời gian ngắn không gập, cô vô cùng gầy yếu! Gương mặt trắng mịn như trứng ngỗng biến thành trái xoan, cảm nhẹn lại, nhưng lại càng thêm vẻ thanh tú động lòng người, khiến người khác thấy phải thương yêu!

Thám tử tư đứng ở trước bàn làm việc, nhìn biểu tình thâm lãnh của hần, dò hỏi: “Kiều tổng, tôi đã theo Phó tiểu thư một thời gian, cô ấy ngoại trừ phòng cho thuê, thì nơi duy nhất hay đến là bệnh viện. Có muốn tiếp tục điều tra tiếp?”

Kiều Gia Hiên dường như không nghe đến lời hần nói, chỉ tiếp tục duy trì động tác!

“Kiều tổng?”

“Tiếp tục!” Âm thanh lạnh lùng của Kiều Gia Hiên vang lên.

Thám tử tư nhanh chóng bị bầu không khí trong phòng làm việc của hần làm cho đông lạnh, nghe được câu trả lời của hần, vội vàng không ngừng cáo từ mà đi ra!

Phó Bội Gia không biết trải qua khoảng thời gian này như thế nào, giống như một cơn ác mộng, mỗi ngày đều có rất nhiều chuyện khiến cô suy sụp, ngày qua ngày. Nhưng cô cũng lần đầu tiên biết tới sự bền bỉ của sinh mệnh, mỗi khi cho rằng bản thân sẽ không cố gắng được, sẽ ngã xuống, sẽ chết đi, nhưng cũng chưa từng có dũng khí chạy trốn. Sản nghiệp của phụ thân cô không có cách nào cứu lại, chỉ có thể mở to mắt nhìn chúng từng thứ bị đem đi bán đấu giá, nhìn cổ phần của xí nghiệp Phó thị từng chút từng chút bị thu mua.

Cô biết bản thân gầy đi thật nhiều, từ sau khi phụ thân gặp chuyện không may, cô không có ăn được một bữa cơm nào tử tế, có thể vì tâm tình không tốt, cô không phải nôn mửa thì cũng là không có khẩu vị. Áp lực của con người cũng tới cực hạn, giống như khắp nơi trong cơ thể đều kiến nghị với cô. Có lẽ cô nên nghe lời của chị Vương một chút, đến khám bác sĩ một chút.

Từ sau khi gặp chuyện không may, Bội Gia rốt cục cũng cảm nhận được cái gì là tình người mỏng, ngoại trừ một số người thì những bạn bè bình thường vây xung quanh phụ thân đều không xuất hiện. Vài người xuất hiện ít lần như bác Vương cũng đến rồi vội vàng đi, giống như chỉ sợ nói nhiều một câu thì cô liền bám theo bọn họ mượn tiền.

Bội Gia nở một nụ cười khổ!

May có có chị Vương, từ lúc biệt thự bị bán đấu giá, chị Vương không nói hai lời liền kéo cô đến nhà họ ở, tuy không lớn, nhưng tràn ngập ấm áp.

Cô không thể khiến bọn họ lo lắng, mỗi ngày lãng phí những món ăn chị ấy nấu.

Dù sao cũng ở bệnh viện, cô đơn giản đi kiểm tra một chút!

Đi tới khoa tràng vị, bác sĩ hỏi vài vấn đề, rồi chuyển cô đến khoa phụ sản! Bội Gia hơi có chút lo lắng, nhưng vẫn đi.

Đến nơi, bác sĩ muốn xét nghiệm cái này lại muốn xét nghiệm cái kia. Cuối cùng nói ra kết luận như một quả bom nguyên tử: “Cô mang thai rồi, đã ba tháng!”

“Nếu như quyết định không muốn sinh, phải nhanh một chút. Nếu để quá lớn sẽ không thể nạo được!” Giọng nói của bác sĩ trở nên ôn hòa.

Bội Gia vì giọng điệu của cô mà ngẩng đầu lên, nhưng lại thấy sự đồng tình trong mắt của cô.

Thế nhưng cô đã không thể nào phản ứng được, việc duy nhất có thể làm là run rẩy! Lại là run rẩy!

Cô biết hiện tại Kiều Gia Hiền hận Phó thị đến cỡ nào, sự nghiệp của phụ thân bị hủy còn chưa đủ, còn muốn hủy diệt cô! Hắn từ lâu đã bày bố thiên la địa võng, chờ cô tiến vào. Đúng vậy, cô cũng làm giống như mong muốn của hắn mà chui vào.

Hắn vẫn luôn tránh thai, nhưng từ hai tháng trước, hắn không còn bận tâm nữa! Bây giờ nghĩ lại —

Bội Gia toàn thân rét run, tưởng rằng mình đã rơi vào hầm băng.

Cô không biết mình trở về nhà của chị Vương bằng cách nào, chỉ biết là bản thân lạnh quá lạnh quá, biện pháp chống đỡ duy nhất là chui vào trong chăn, không nhúc nhích!

Bội Gia một buổi tối không ngủ, lật qua lật lại. Trong đầu toàn là hình ảnh cô cùng Kiều Gia Hiền, trong nháy mắt cô có xúc động muốn đi tìm hắn.

Cuối cùng cô gọi điện thoại cho hắn. Tuy rằng đã gần hai tháng không nói chuyện, thế nhưng nghe thấy âm thanh của hắn, ngón tay nắm điện thoại của Bội Gia nhanh chóng trở nên trắng bệch.

Hắn nói có chuyện gì cũng không đi, nhưng muốn cô đến biệt thự của hắn.

Đứng ở cửa ầm chuông một hồi lâu, cuối cùng cũng thấy hắn quần áo không chỉnh tề ra mở cửa. Cô có chìa khóa, nhưng cũng biết chính mình đã không còn tư cách sử dụng!

Kiều Gia Hiền khoát chân ngồi đối diện Bội Gia.

“Có chuyện gì không?” Hắn lạnh lùng nói.

Bội Gia không nói gì, trong lòng đếm từ một đến mười, mãi cho đến khi tâm tình ổn định mới mở miệng.

“Tôi mang thai rồi!” Cô nói với hắn.

Sắc mặt Kiều Gia Hiền không thay đổi một chút, giống như Bội Gia đang nói chuyện thời tiết hôm nay thật xấu, không có chút quan hệ gì tới hắn. Bỗng nhiên, hắn mỉm cười với cô: “Thì tính sao?”

Tim của Bội Gia như bị dao cắt!

“Cô đến tìm tôi, không phải là muốn tôi chịu trách nhiệm đi? Cô xác định là của tôi?” Hắn tàn nhẫn nói.

Bội Gia nhắm hai mắt lại. Tuy sớm biết hắn sẽ có thái độ này, nhưng lúc những lời này từ trong miệng hắn thốt ra, bản thân bị đả thương hơn dự tính gấp trăm lần, cô có thể cảm thấy được trái tim đang chảy máu.

Bội Gia mở mắt, con người ngày xưa khiến người cảm động đã hoàn toàn mất đi vẻ rực rỡ, tựa như vũng nước đọng không gió không sóng. Cô đứng dậy, muốn xoay người rời đi!

“Chờ một chút!”

Kiều Gia Hiền lấy từ trong túi ra một quyển chỉ phiếu, xột xoạt điền lên mấy chữ số, tiện tay xé bỏ, lạnh lùng ném trước mặt cô “Đem bỏ đi. Đây coi như là phí tôi cho cô nạo thai!”

Bội Gia vẫn không nhúc nhích nhìn hắn.

Hai người đều không nói gì nữa, yên tĩnh đến mức nghe được cả tiếng hô hấp!

Một người đẹp nửa thân trần bọc trong chăn xuất hiện trên cầu thang, đánh vỡ sự yên lặng của họ “Sao còn chưa lên, em đợi lâu quá rồi!” Kiều Gia Hiên xoay người lên lầu, dịu dàng cười nói: “Cũng muốn đổi đi đám oanh oanh yến yến này, mới có thể chuyện tâm với em a!”

Một lúc lâu, Bội Gia cúi thấp người, nhặt chi phiếu trên mặt đất lên, rời khỏi Kiều gia.

6. Chương 06

Chương 6: Tương phùng

Năm năm sau tại trang viên Mạc thị.

Đầy ắp những nhân vật nổi tiếng, mỗi người quần áo là lượt, trang phục chói mắt phi phàm.

Tâm tình Kiều Gia Hiên cũng không ở trong hội trường, nếu không phải vì ngại quyền lực kinh tế cùng địa vị của Mạc gia, hẳn sẽ không đến dự tiệc. Tuy rằng nói chuyện chạm mặt đều là vẻ quen thuộc, muốn rời đi thì chắc phải nghĩ cách phân thân.

Tài năng kiệt xuất sở hữu đất đai của tập đoàn xây dựng Hoàng đồng vẫn liên tục nói say sưa, ba hoa không ngừng: “Hôm nay Mạc đồng tổ chức thọ yến long trọng như vậy, chủ yếu muốn giới thiệu con của hắn với các đại gia. Vừa mới lấy bằng tiến sĩ từ Mỹ về, cũng thực khiến người khác hâm mộ a!”

Kiều Gia Hiên hơi cười, không trả lời. Hoàng đồng đương nhiên là thèm muốn, con trai của hắn không học vấn không nghề nghiệp, cả ngày chơi bời lêu lổng.

Ngược lại, La Nhật Thịnh của tập đoàn điện tử Phú Thịnh nói rằng: “Mạc gia toàn xuất ra người tài a, cậu xem con gái lớn của Mạc gia làm việc gọn gàng linh hoạt, mấy năm gần đây kinh doanh đã mang lại không ít lợi nhuận cho Mạc đồng.”

Đang nói chuyện, người cầm quyền Mạc thị Mạc Thiên Đức đã dẫn con trai tới: “Lại đây, Hiếu Hiên ra mắt các vị chú bác!”

Kiều Gia Hiên mỉm cười xoay người sang chỗ khác, gật đầu với Mạc đồng: “Mạc đồng thực sự là khiến mọi người phải hâm mộ. Lúc trung niên, có một người giúp đỡ tốt như vậy.”

Ánh mắt hắn lại chuyển lên người Mạc Hiếu Hiên, ôn hòa nhã nhặn, anh khí bức người.

Hắn tùy tiện liếc nhìn cô gái đang khoác tay Hiếu Hiên, chỉ liếc mắt, rất ngắn, liếc mắt rất nhanh! E rằng chưa đến một giây, nhưng đối với Kiều Gia Hiên mà nói, giống như đã trải qua một đời người!

Một giây này, trời đất đều bất động.

Cả người giống như bị điện giật, trái tim, ngừng đập trong một giây!

Nhưng mà trên thực tế chỉ qua một cái chớp mắt, một giây qua đi, Kiều Gia Hiên khôi phục thần sắc như bình thường, thông thả mỉm cười với cô.

Mạc Hiếu Hiền mỉm cười với hắn, vươn tay ra: “Xin chào, Kiều tiên sinh. Nghe đại danh đã lâu. Sau này nếu có cơ hội, xin chỉ giáo nhiều hơn!” Liền quay đầu hướng Phó Bội Gia đang khoác tay hắn cười nói: “Lại đây, Bội Gia, giới thiệu với em nhân vật đại danh tài chính và kinh tế của chúng ta – Kiều Gia Hiên tiên sinh!”

Phó Bội Gia ưu nhã đưa tay bắt tay với Kiều Gia Hiên, cũng hướng về phía đối diện: “Xin chào, Kiều tiên sinh!” Thanh âm trong trẻo động lòng người, như đến từ nơi xa xôi nhất, xa lạ như vậy, rồi lại giống như đã từng quen biết. Cô vẻ mặt khách khí mà lạnh đậm, ánh mắt cô giống như đang nhìn một người xa lạ, không có oán hận cũng không có thống khổ — cũng chỉ như nhìn người xa lạ.

Kiều Gia Hiên cũng mỉm cười bắt tay với cô, chỉ cảm thấy trong tay mềm mại, dường như không có xương, tâm cuối cùng cũng không khỏi đông lại!

Lập tức, Mạc Hiếu Hiền dẫn cô rời đi.

La Nhật Thịnh của Phú Thịnh điện tử có chút sững sốt nhìn bọn họ, là người giao tiếp với giới thượng lưu lâu năm, thế nào lại không nhận ra thiên kim Phó thị – Phó Bội Gia đây! Tự nhiên cũng đã nghe vài chuyện về Kiều Gia Hiên cũng Phó Bội Gia. Mà Kiều Gia Hiên thu mua Phó thị cũng không đổi tên, chỉ là để trên danh nghĩa của hắn thôi, nhân sự cũng không thay đổi. Bọn họ luôn vô cùng kinh ngạc, nếu như tại thương trường mà nói, nên hủy đi tổ chức trọng yếu của xí nghiệp Phó thị hoặc là trực tiếp bán đi càng dễ thu lợi nhuận. Nhưng bọn họ dù sao cũng là người khôn khéo, trong nháy mắt liền che giấu đi vẻ vô cùng kinh ngạc.

Không biết vì sao, Kiều Gia Hiên cũng không cùng mọi người nói chuyện phiếm xã giao, liền tìm một lý do quay về.

Ở trên xe, hắn liền gọi điện thoại cho nhân viên trợ lý: “Giúp tôi điều tra một chút tình hình của Phó Bội Gia gần đây!”

Hiệu suất làm việc của nhân viên cực kì cao, qua ba ngày đã mang tư liệu trình lên, thì ra mấy năm qua cô luôn ở Mỹ, còn nhận học vị thạc sĩ, cùng Mạc Hiếu Hiền là học trưởng học muội. Ảnh chụp mấy ngày nay cô đi khỏi khu nhà trọ, mái tóc xoăn dài, phối trên gương mặt thanh lệ động lòng người, so với năm năm trước càng thêm vẻ quyến rũ.

Kiều Gia Hiên cảm hận nhìn ảnh chụp Phó Bội Gia càng ngày càng mê người, hai tay gắt gao nắm chặt.

Hắn mạnh mẽ chụp lấy áo khoác vắt trên lưng ghế tựa, liền xông ra ngoài.

Lái xe đi, cuối cùng dừng ở nhà hàng bằng thủy tinh trên đỉnh núi. Hắn xuống xe, tức giận đá cửa xe. Mấy năm nay, Phó Bội Gia người phụ nữ này giống như hạ cổ hắn, hắn không phải một hai lần không tự chủ được lái xe đến nơi này, bởi vì năm đó cô thích hắn mang cô đến nơi này.

Hắn thở dài, đẩy cửa vào. Bên trong người phục vụ hiển nhiên nhận ra hắn, đi đến: “Kiều tiên sinh, ngày hôm nay ngài không đặt chỗ trước. Lô ghế ngài thường ngồi đã có một vị tiểu thư ngồi rồi.”

Kiều Gia Hiên gật đầu một cái, tiện tay chỉ một chỗ, liền ngồi xuống.

Sắc trời đã tối dần, xuyên thấu qua nóc nhà thủy tinh, xuất hiện những ngôi sao. Chợt lóe chợt lóe, giống như lời thì thầm của tình nhân!

Kiều Gia Hiên không biết mình đã ngồi đây bao lâu, đang chuẩn bị ra về, một âm thanh quen thuộc vang lên bên tai: “Ừm! Em sắp về rồi! Không cần lo lắng!” Âm thanh nhẹ nhàng như mặt nước. Năm đó, cô hay dùng âm thanh này để gọi tên hắn, dùng thanh âm này để đáp lại sự nhiệt tình của hắn. Thế nhưng bây giờ, hắn đã không còn quyền lợi hưởng thụ này nữa.

Đột nhiên, hắn mạnh mẽ đứng lên, đi về phía cô.

Cô cũng nhìn thấy hắn, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc. Trong nháy mắt, liền muốn chạy trốn.

Kiều Gia Hiên ôm lấy cô, trong nhất thời, thiên địa vạn vật không một tiếng động.

Toàn bộ thế giới, chỉ còn lại cô và hắn!

Bàn tay Kiều Gia Hiên ôm cô thật chặt thật chặt, tuy rằng Bội Gia biết bản thân đang trong trạng thái nửa ngây ngốc, thế nhưng cô có thể cảm nhận được sức mạnh trên tay hắn.

Bội Gia không giãy giụa, chỉ kinh ngạc nhìn hắn.

Rất lâu

“Buông ra!” Bội Gia thấp giọng quát.

Kiều Gia Hiên buông cô ra, phát hiện sắc mặt cô tái nhợt như tờ giấy, tâm tình phức tạp khiến hắn không thể hô hấp bình thường.

“Anh không phải đã trả thù xong rồi sao? Anh không phải đã thỏa mãn rồi sao?” Bội Gia nhắm hai mắt lại.

Vẻ mặt hắn rất âm u, nhìn thần sắc của phảng phất chứa đựng phẫn nộ: “Đúng vậy.”

Cô đau đớn nhẹ gập đầu, chìm đắm trong cảm xúc của chính mình.

Kiều Gia Hiên cuồng loạn nói nhỏ: “Em không phải đã đi rồi sao? Em vì sao lại trở về? Vì sao lại xuất hiện trước mặt tôi?”

Bội Gia bỗng nhiên mở mắt, thẳng tắp nhìn vào đôi mắt thâm sâu khó lường của hắn, không nói gì, cũng không có biểu tình gì. Gần như chỉ là chăm chú nhìn, một giọt lệ chảy qua khóe mắt, theo gương mặt chảy xuống!

Không biết vì sao, cảnh tượng này khiến tâm hắn mơ hồ đau đớn.

Hắn nhìn không được ôm cô vào lòng, mềm mại nhẹ nhàng giống như ôm một bảo vật dễ vỡ. Nhưng cô quay mặt ra chỗ khác, mặc cho dòng lệ chảy dài trên gương mặt, theo chiếc cằm rơi xuống, thấm vào áo của hắn.

“Đứng khóc!”

Da thịt tiếp xúc với nước mắt nóng hổi của cô, mỗi một giọt, đều như bàn ủi. Cơ hồ muốn đốt cháy da thịt hắn.

“Bội Gia!” Kiều Gia Hiên thì thào bên tai.

Phó Bội Gia mạnh mẽ chấn động toàn thân, cố sức đẩy hắn ra: “Đừng đụng vào tôi!”

Kiều Gia Hiên cười nhạt nhìn cô: “Bởi vì Mạc Hiếu Hiền sao?” Hắn không phát hiện ra sự ghen tuông trong giọng nói.

Bội Gia không nói gì, chỉ là nhìn gương mặt hắn thật sâu, xoay người rời đi.

Âm thanh lạnh lùng của Kiều Gia Hiên vang lên sau lưng: “Phó Bội Gia, tôi khuyên em không nên ở cùng một chỗ với Mạc Hiếu Hiền, em sẽ hại chết hắn.”

Nhìn xe của nàng dứt khoát đi xa, Kiều Gia Hiên tức giận đá xe của chính mình mấy cái.

7. Chương 07

Chương 6: Tương phùng

Năm năm sau tại trang viên Mạc thị.

Đây áp những nhân vật nổi tiếng, mỗi người quần áo là lượt, trang phục chói mắt phi phàm.

Tâm tình Kiều Gia Hiên cũng không ở trong hội trường, nếu không phải vì ngại quyền lực kinh tế cùng địa vị của Mạc gia, hẳn sẽ không đến dự tiệc. Tuy rằng nói chuyện chạm mặt đều là vẻ quen thuộc, muốn rời đi thì chắc phải nghĩ cách phân thân.

Tài năng kiệt xuất sở hữu đất đai của tập đoàn xây dựng Hoàng đồng vẫn liên tục nói say sưa, ba hoa không ngừng: “Hôm nay Mạc đồng tổ chức thọ yến long trọng như vậy, chủ yếu muốn giới thiệu con của hắn với các đại gia. Vừa mới lấy bằng tiến sĩ từ Mỹ về, cũng thực khiến người khác hâm mộ a!”

Kiều Gia Hiên hơi cười, không trả lời. Hoàng đồng đương nhiên là thèm muốn, con trai của hắn không học vẫn không nghề nghiệp, cả ngày chơi bời lêu lổng.

Ngược lại, La Nhật Thịnh của tập đoàn điện tử Phú Thịnh nói rằng: “Mạc gia toàn xuất ra người tài a, cậu xem con gái lớn của Mạc gia làm việc gọn gàng linh hoạt, mấy năm gần đây kinh doanh đã mang lại không ít lợi nhuận cho Mạc đồng.”

Đang nói chuyện, người cầm quyền Mạc thị Mạc Thiên Đức đã dẫn con trai tới: “Lại đây, Hiếu Hiên ra mắt các vị chú bác!”

Kiều Gia Hiên mỉm cười xoay người sang chỗ khác, gật đầu với Mạc đồng: “Mạc đồng thực sự là khiến mọi người phải hâm mộ. Lúc trung niên, có một người giúp đỡ tốt như vậy.”

Ánh mắt hắn lại chuyển lên người Mạc Hiếu Hiên, ôn hòa nhã nhặn, anh khí bức người.

Hắn tùy tiện liếc nhìn cô gái đang khoác tay Hiếu Hiên, chỉ liếc mắt, rất ngắn, liếc mắt rất nhanh! E rằng chưa đến một giây, nhưng đối với Kiều Gia Hiên mà nói, giống như đã trải qua một đời người!

Một giây này, trời đất đều bất động.

Cả người giống như bị điện giật, trái tim, ngừng đập trong một giây!

Nhưng mà trên thực tế chỉ qua một cái chớp mắt, một giây qua đi, Kiều Gia Hiên khôi phục thần sắc như bình thường, thông thả mỉm cười với cô.

Mạc Hiếu Hiền mỉm cười với hắn, vươn tay ra: “Xin chào, Kiều tiên sinh. Nghe đại danh đã lâu. Sau này nếu có cơ hội, xin chỉ giáo nhiều hơn!” Liền quay đầu hướng Phó Bội Gia đang khoác tay hắn cười nói: “Lại đây, Bội Gia, giới thiệu với em nhân vật đại danh tài chính và kinh tế của chúng ta – Kiều Gia Hiên tiên sinh!”

Phó Bội Gia ưu nhã đưa tay bắt tay với Kiều Gia Hiên, cũng hướng về phía đối diện: “Xin chào, Kiều tiên sinh!” Thanh âm trong trẻo động lòng người, như đến từ nơi xa xôi nhất, xa lạ như vậy, rồi lại giống như đã từng quen biết. Cô vẻ mặt khách khí mà lạnh đậm, ánh mắt cô giống như đang nhìn một người xa lạ, không có oán hận cũng không có thống khổ — cũng chỉ như nhìn người xa lạ.

Kiều Gia Hiên cũng mỉm cười bắt tay với cô, chỉ cảm thấy trong tay mềm mại, dường như không có xương, tâm cuối cùng cũng không khỏi động lại!

Lập tức, Mạc Hiếu Hiền dẫn cô rời đi.

La Nhật Thịnh của Phú Thịnh điện tử có chút sững sốt nhìn bọn họ, là người giao tiếp với giới thượng lưu lâu năm, thế nào lại không nhận ra thiên kim Phó thị – Phó Bội Gia đây! Tự nhiên cũng đã nghe vài chuyện về Kiều Gia Hiên cũng Phó Bội Gia. Mà Kiều Gia Hiên thu mua Phó thị cũng không đổi tên, chỉ là để trên danh nghĩa của hắn thôi, nhân sự cũng không thay đổi. Bọn họ luôn vô cùng kinh ngạc, nếu như tại thương trường mà nói, nên hủy đi tổ chức trọng yếu của xí nghiệp Phó thị hoặc là trực tiếp bán đi càng dễ thu lợi nhuận. Nhưng bọn họ dù sao cũng là người khôn khéo, trong nháy mắt liền che giấu đi vẻ vô cùng kinh ngạc.

Không biết vì sao, Kiều Gia Hiên cũng không cùng mọi người nói chuyện phiếm xã giao, liền tìm một lý do quay về.

Ở trên xe, hắn liền gọi điện thoại cho nhân viên trợ lý: “Giúp tôi điều tra một chút tình hình của Phó Bội Gia gần đây!”

Hiệu suất làm việc của nhân viên cực kì cao, qua ba ngày đã mang tư liệu trình lên, thì ra mấy năm qua cô luôn ở Mỹ, còn nhận học vị thạc sĩ, cùng Mạc Hiếu Hiền là học trưởng học muội. Ảnh chụp mấy ngày nay cô đi khỏi khu nhà trọ, mái tóc xoăn dài, phớt trên gương mặt thanh lệ động lòng người, so với năm năm trước càng thêm vẻ quyến rũ.

Kiều Gia Hiên cảm hận nhìn ảnh chụp Phó Bội Gia càng ngày càng mê người, hai tay gắt gao nắm chặt.

Hắn mạnh mẽ chụp lấy áo khoác vắt trên lưng ghế tựa, liền xông ra ngoài.

Lái xe đi, cuối cùng dừng ở nhà hàng bằng thủy tinh trên đỉnh núi. Hấn xuống xe, tức giận đá cửa xe. Mấy năm nay, Phó Bội Gia người phụ nữ này giống như hạ cổ hấn, hấn không phải một hai lần không tự chủ được lái xe đến nơi này, bởi vì năm đó cô thích hấn mang cô đến nơi này.

Hấn thở dài, đẩy cửa vào. Bên trong người phục vụ hiển nhiên nhận ra hấn, đi đến: “Kiều tiên sinh, ngày hôm nay ngài không đặt chỗ trước. Lô ghế ngài thường ngồi đã có một vị tiểu thư ngồi rồi.”

Kiều Gia Hiên gật đầu một cái, tiện tay chỉ một chỗ, liền ngồi xuống.

Sắc trời đã tối dần, xuyên thấu qua nóc nhà thủy tinh, xuất hiện những ngôi sao. Chợt lóe chợt lóe, giống như lời thì thầm của tình nhân!

Kiều Gia Hiên không biết mình đã ngồi đây bao lâu, đang chuẩn bị ra về, một âm thanh quen thuộc vang lên bên tai: “Ừm! Em sắp về rồi! Không cần lo lắng!” Âm thanh nhẹ nhàng như mặt nước. Năm đó, cô hay dùng âm thanh này để gọi tên hấn, dùng thanh âm này để đáp lại sự nhiệt tình của hấn. Thế nhưng bây giờ, hấn đã không còn quyền lợi hưởng thụ này nữa.

Đột nhiên, hấn mạnh mẽ đứng lên, đi về phía cô.

Cô cũng nhìn thấy hấn, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc. Trong nháy mắt, liền muốn chạy trốn.

Kiều Gia Hiên ôm lấy cô, trong nhất thời, thiên địa vạn vật không một tiếng động.

Toàn bộ thế giới, chỉ còn lại cô và hấn!

Bàn tay Kiều Gia Hiên ôm cô thật chặt thật chặt, tuy rằng Bội Gia biết bản thân đang trong trạng thái nửa ngây ngốc, thế nhưng cô có thể cảm nhận được sức mạnh trên tay hấn.

Bội Gia không giãy giụa, chỉ kinh ngạc nhìn hấn.

Rất lâu

“Buông ra!” Bội Gia thấp giọng quát.

Kiều Gia Hiên buông cô ra, phát hiện sắc mặt cô tái nhợt như tờ giấy, tâm tình phức tạp khiến hấn không thể hô hấp bình thường.

“Anh không phải đã trả thù xong rồi sao? Anh không phải đã thỏa mãn rồi sao?” Bội Gia nhắm hai mắt lại.

Vẻ mặt hắn rất âm u, nhìn thần sắc của phảng phất chứa đựng phẫn nộ: “Đúng vậy.”

Cô đau đớn nhẹ gật đầu, chìm đắm trong cảm xúc của chính mình.

Kiều Gia Hiên cuồng loạn nói nhỏ: “Em không phải đã đi rồi sao? Em vì sao lại trở về? Vì sao lại xuất hiện trước mặt tôi?”

Bội Gia bỗng nhiên mở mắt, thẳng tắp nhìn vào đôi mắt thâm sâu khó lường của hắn, không nói gì, cũng không có biểu tình gì. Gần như chỉ là chăm chú nhìn, một giọt lệ chảy qua khóe mắt, theo gương mặt chảy xuống!

Không biết vì sao, cảnh tượng này khiến tâm hắn mơ hồ đau đớn.

Hắn nhìn không được ôm cô vào lòng, mềm mại nhẹ nhàng giống như ôm một bảo vật dễ vỡ. Nhưng cô quay mặt ra chỗ khác, mặc cho dòng lệ chảy dài trên gương mặt, theo chiếc cằm rơi xuống, thấm vào áo của hắn.

“Đừng khóc!”

Da thịt tiếp xúc với nước mắt nóng hổi của cô, mỗi một giọt, đều như bàn ủi. Cơ hồ muốn đốt cháy da thịt hắn.

“Bội Gia!” Kiêu Gia Hiên thì thào bên tai.

Phó Bội Gia mạnh mẽ chấn động toàn thân, cố sức đẩy hắn ra: “Đừng đụng vào tôi!”

Kiều Gia Hiên cười nhạt nhìn cô: “Bởi vì Mạc Hiếu Hiền sao?” Hắn không phát hiện ra sự ghen tuông trong giọng nói.

Bội Gia không nói gì, chỉ là nhìn gương mặt hắn thật sâu, xoay người rời đi.

Âm thanh lạnh lùng của Kiêu Gia Hiên vang lên sau lưng: “Phó Bội Gia, tôi khuyên em không nên ở cùng một chỗ với Mạc Hiếu Hiền, em sẽ hại chết hắn.”

Nhìn xe của nàng dứt khoát đi xa, Kiêu Gia Hiên tức giận đá xe của chính mình mấy cái.

8. Chương 08

Chương 8: Chớ có hỏi

Kiều Gia Hiên cho tới bây giờ cũng không phải là một người thích chờ đợi, bởi vì hắn biết chỉ có chủ động ra quân mới có thể đạt được điều hắn muốn, tỷ như tiền tài, tỷ như danh lợi ——

Cho nên hắn hiện tại đã dừng xe trước cửa ở Đế Cảnh hoa viên.

Ước chừng nửa giờ sau, Phó Bội Gia rốt cục cũng xuất hiện trước mắt hắn, chỉ thấy cô cười nhẹ nhàng theo Mạc Hiếu Hiền xuống xe, lại xoay người giúp người ngồi phía sau mở cửa xe.

Chỉ thấy một đôi chân nhỏ mập mập đưa ra ngoài, sau đó là hai cánh tay cũng béo mập vươn ra.

Giống như bị người ta đá lên đá dày mấy cái, sắc mặt Kiêu Gia Hiên nhanh chóng trắng bệch, trong lòng bàn tay vậy mà toát ra mồ hôi.

Chỉ thấy một cậu nhóc cực kỳ đáng yêu xuống dưới xe, hai tay ôm lấy cổ Phó Bội Gia, không ngừng làm nũng. Phó Bội Gia khoe miệng chứa đựng nụ cười dịu dàng, vẻ mặt cưng chiều nhìn của cậu nhóc.

Gió đầu thu, đã dần dần không còn mang theo hơi nóng, nhưng trước mắt hai người một lớn một nhỏ nói chuyện cười duyên, lại làm cho lòng bàn tay Kiêu Gia Hiên mồ hôi chảy càng lúc càng nhiều.

Kiều Gia Hiên ngậy người một lát, đợi tinh thần ổn định lại, đã cầm lên điện thoại ném ở chỗ ngồi kế bên tay lái: “Viên Nhân, về chuyện cô ấy ở Mỹ điều tra như thế nào?”

“Lão bản, thám tử tư vừa mới đã đem tư liệu đầy đủ đến——” Viên Nhân yên lặng một hồi.

“Nói!” Chỉ một chữ lại mang theo uy nghiêm không cho cự tuyệt.

“Phó tiểu thư đến Mỹ sau đó sinh hạ một đứa con, tên gọi là Phó Tử Ba ——” Những điều Viên Nhân vừa nói đã nằm trong phạm vi từ chối tiếp thu của Kiêu Gia Hiên rồi, cơn tức giận không hiểu nổi lập tức như bài sơn hải đảo mà đến, bàn tay cầm di động đã nổi lên gân xanh.

Bài sơn hải đảo: đảo núi lấp biển

Hắn ngẩng đầu hung hăng nhìn Phó Bội Gia, chỉ thấy Mạc Hiếu Hiền đã cho xe dừng lại, một tay cầm gói to, một tay nắm tay của bé con, ba người cười cười nói nói đi tới cao ốc, giống như một nhà ba người ấm áp.

Chỉ để lại hắn ở trong xe, nhìn sắc trời từ trắng chuyển sang mờ mờ, lại từ mờ mờ biến thành đen. Bản thân hắn cũng như rơi vào trong hang động tối tăm! Không, sớm đã từ nhiều năm trước hắn đã tiến vào trong hang động tối tăm, vạn kiếp bất phục. Đã từng là có một tia ánh sáng xuất hiện ở trước mặt hắn, nhưng hắn đã tự tay bỏ lại, tuy rằng hắn vì thế mà do dự suốt nửa năm trời. Nhưng cuối cùng là lựa chọn nơi không có ánh sáng đó. Hắn đã trọn đời thoát thân không được.

Hắn ngẩng đầu nhìn ánh đèn dịu dàng từ phòng Phó Bội Gia truyền tới, môi mỏng nở một nụ cười, lạnh lùng, trào phúng, với sự phụ trợ của màn đêm lại giống như ác ma tới từ địa ngục ——

Phó Bội Gia theo Viên Nhân đi tới cửa lớn trước phòng làm việc, nhìn Viên Nhân nhẹ nhàng gõ cửa một cái, lại từ từ đẩy ra, làm một tư thế ‘xin mời’ đối với cô.

Trong một tích tắc cô bước vào cửa, liền thấy được Kiêu Gia Hiên đang nghiêng người tựa trên ghế da.

Năm tháng đã càng làm tôn lên vẻ quyến rũ chết người của hắn. Hắn hiện tại so với năm đó càng thêm nam tính mị lực, chói mắt đến làm cho người khác không thể nhìn thẳng.

Gương mặt lạnh đạm của cô giương nụ cười nhàn nhạt lạnh lùng. Không gia nhập gì cảm xúc, Phó Bội Gia nhìn thật sâu của con người thâm đen của Kiêu Gia Hiên: “Kiêu tiên sinh, không biết anh mời tôi tới nơi này có chuyện gì?”

Cô thay đổi. Đây là ý nghĩ đầu tiên của Kiêu Gia Hiên, bộ dáng thay đổi, càng thêm mềm mại trưởng thành; thái độ thay đổi, tuy là ý cười lại có vẻ lạnh băng, không bao giờ trở lại vẻ nhiệt tình ngày xưa nữa.

Hắn ý bảo cô ngồi đối diện với của hắn.

Cô ngồi xuống, bình thần vô ngân nhìn hắn.

“Em hắn là có lời muốn nói với tôi đi?” Hắn cười, nhưng ý cười căn bản không đạt tới đáy mắt.

Phó Bội Gia hơi hơi nâng lên lông mày: “Phải không? Tôi không cảm thấy vậy. Giữa chúng ta từ năm trước không phải đã không gì để nói rồi sao?”

“A! Phải không?” Hai tay đang khoanh trước ngực buông xuống, đưa tay kéo tập tư liệu trong ngăn kéo ra, “Bịch “ ném tới trước mặt Phó Bội Gia.

“Em giải thích cái này như thế nào?” Kiều Gia Hiền bỗng nhiên nheo lại mắt, không khí rơi vào trạng thái đông cứng.

Phó Bội Gia tiện tay cầm lên một tấm hình, “Xì” một tiếng, kiều mỹ bật cười: “Kiều tiên sinh, anh mới sáng sớm đã gọi cho tôi bốn năm cú điện thoại, chính là để cho tôi xem ảnh chụp con trai tôi a. Thật sự là cảm tạ ngài.”

Dừng một chút lại nói: “Đáng tiếc trình độ chụp không được tốt lắm. Vẫn là Hiếu Hiền trình độ tương đối tốt, ở nhà tôi có rất nhiều hình so với mấy tấm này đẹp hơn nhiều. Nếu Kiều tiên sinh thích, tôi có thể mang mấy tấm đến cho anh!”

Thái độ của cô hoàn toàn chọc giận hắn, lửa giận mãnh liệt bốc lên từ đáy mắt hắn: “Vì sao em không nói cho tôi, em sinh nó ra? Nó là con tôi!”

Phó Bội Gia bật cười khanh khách : “Thật sự là buồn cười, Kiều tiên sinh, anh có cái gì có thể chứng minh thằng bé là con của anh? Anh không phải là muốn có con trai đến điên rồi đi. Nếu anh muốn có con trai, đàn bà bên ngoài muốn sinh con cho anh có thể xếp hàng được mấy con phố rồi!”

Hắn bỗng nhiên đứng dậy, giống như ngọn núi đứng lặng trước mặt cô, một phát bắt được cổ tay của cô, cũng không cam lòng cổ sức: “Bội Gia, chúng ta nói chuyện nghiêm túc!” Trong giọng nói lộ ra vẻ khẩn cầu.

Cô tao nhã ngẩng đầu nhợt nhạt cười, hoàn toàn không có bất kỳ ý nghĩ tránh nặng tìm nhẹ: “Được. Anh muốn nói chuyện gì?”

Kiều Gia Hiền buông tay cô ra, đối diện với cô: “Tôi xác định thằng bé là con tôi. Thật ra muốn chứng minh là rất đơn giản . Hiện đại khoa học kỹ thuật phát triển như vậy, chỉ cần làm một cuộc kiểm tra AND là được rồi. Em cũng biết, nếu có chứng nhận kiểm tra AND, tôi muốn xin quyền nuôi dưỡng con là chuyện dễ dàng.”

Cô lẳng lặng nhìn hắn, giống như đang nghe người khác kể chuyện xưa, lãnh lãnh đạm đạm.

“Nếu anh muốn anh cứ đi làm đi.”

Kiều Gia Hiền mang theo một tia kinh ngạc nhìn cô: “Em không sợ?”

Phó Bội Gia cười nói: “Kiều tiên sinh, vô cùng đáng tiếc. Thằng bé thật sự không phải là con trai anh. Nếu như không có chuyện gì nữa tôi xin cáo lui!”

Kiều Gia Hiền không ngăn cản cô rời đi, chỉ là lẳng lặng nhìn cô từng bước một rời đi, tựa như năm đó, chỉ để lại mùi hương có như không phiêu đảng trong không khí.

9. Chương 09

Chương 9: Trở ngại

Phó Bội Gia bận rộn bận rộn đi qua đi lại trong phòng bếp, vài năm sống cuộc sống độc lập đã tôi luyện cô càng thêm thành thực, giống như động tác xào rau hiện tại, nhanh cùng chậm, tĩnh cùng động, phối hợp thỏa đáng. Không lộn xộn như năm đó nữa.

Tiếng chuông cửa leng keng leng keng vang lên, Bội Gia nhô đầu ra, nũng nịu kêu con trai: “Ba, nhanh đi mở cửa giúp mẹ. Chú Mặc đến đấy.”

Sau một lúc lâu cũng không có nghe được tiếng cười thoải mái của Mặc Hiếu Hiền, lại nghe thấy tiếng Ba gọi cô, Bội Gia bày đồ ăn đã nấu xong lên bàn, xoay người đi ra ngoài.

Một thân ảnh đứng lặng hồi lâu ngoài cửa, vẻ mặt cứng rắn khiến cô hít vào một ngụm khí lạnh, thỉnh thoảng thối lui từng bước —— rõ ràng chính là Kiều Gia Hiền!!

Hắn vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm đứa bé đáng yêu trước mắt, ánh mắt kỳ lạ.

Nhưng khi hắn ngẩng đầu nhìn Phó Bội Gia ánh mắt lại lạnh lùng mang theo vài tia phẫn nộ.

“Mở cửa.” Mắt của hắn khóa chặt trên người cô, con ngươi chứa cảm xúc phức tạp.

“A” Phản ứng trực giác của cô muốn đem cánh cửa đang mở đóng sầm lại, bàn tay nhỏ bé mới chạm vào tay nắm cửa, liền nghe tiếng nói lạnh lùng của hắn——

“Em muốn ép tôi thảo luận chuyện Tử Ba ở đây sao?” Hắn nheo lại mắt, dễ dàng ngăn trở ý đồ của cô.

Phó Bội Gia lạnh lùng nhìn hắn: “Xin anh không cần tiếp tục đến quấy rầy tôi!”

“Mở cửa!” Hắn không ngại phiền toái nhắc lại một lần, ngữ khí không cho cự tuyệt y như năm đó.

Cô khẽ cắn môi, nhìn thẳng vào hắn, cũng hiểu rõ tính tình kiên quyết của hắn, nhấn lên cửa mở điện tử, cửa sắt ngăn Kiều Gia Hiền lập tức mở ra.

“Mẹ!” Ba giống như cảm nhận được sự bất an của cô, mở miệng gọi cô, hai tay còn giống như bảo vệ ôm lấy chân của cô.

“Ba ngoan! Vào phòng của mình chơi trò chơi đi. Mẹ bây giờ có chút việc!” Bội Gia ngồi chồm hổm xuống, dịu dàng hôn một cái lên gương mặt trắng nõn của con trai, dỗ dành bé trở về phòng.

Ba “Vâng” một tiếng, mới ngẩng đầu mỉm cười với Kiều Gia Hiền, âm thanh non nớt kêu lên: “Chú!” Xoay người vịn vịn chạy vào trong phòng của mình.

Một tiếng “Chú” của Ba, hướng tới Kiều Gia Hiền, dễ nghe giống như âm thanh từ trên trời, trong tai hắn, trong lòng không ngừng vang vọng, trong lòng chất chứa đầy cảm động không thể dùng ngôn ngữ để hình dung.

Hắn chậm rãi nhìn Ba uốn éo uốn éo chạy vào phòng.

Sau đó mới lạnh lùng đem ánh mắt chuyển hướng Phó Bội Gia, ném túi hồ sơ trên tay tới: “Bên trong là xác nhận AND, đã chứng minh Tử Ba là con trai của tôi rồi! Em còn có lời gì để nói!”

Sắc mặt Phó Bội Gia lập tức tái nhợt như tờ giấy, nhưng trong nháy mắt lại khôi phục vẻ mặt như bình thường: “Thì tính sao? Kiều tiên sinh!”

Kiều Gia Hiền nhìn vẻ mặt thờ ơ của cô, sự tự chủ ngày xưa vẫn lấy làm kiêu ngạo biến mất vô tung, lửa giận đã muốn khống chế ở trong lòng bắt đầu lan tràn, hắn nắm chặt lấy một tay Phó Bội Gia: “Thì tính sao? Em không biết là lúc em trở lại, thời điểm em gặp lại tôi phải nói cho tôi biết! ! !”

Phó Bội Gia chậm rãi nhắm hai mắt lại, lại chậm rãi mở mắt ra, không chút lo sợ nhìn hắn: “Kiều tiên sinh, nếu như anh không có quên lời anh nói, thằng bé sinh ra cũng không phải mong muốn của anh. Thậm chí là làm trái lại mong muốn của anh!”

Cô lại hít sâu một hơi, nói: “Thậm chí cũng không phải mong muốn của tôi! Tôi lấy chi phiếu của anh, đúng vậy, tôi dùng tiền kia, cũng tính đi xóa bỏ nó. Nhưng mà bác sĩ cảnh báo tôi, nói cái thai đã khá lớn, đã không cách nào xóa bỏ nữa rồi! Tôi cũng trong tình huống không còn cách nào khác mà sinh ra nó.”

Từng chữ từng chữ cô nói ra, tay Kiều Gia Hiên nắm càng lúc càng chặt, đến mức cảm giác được sự tê dại giống như những đau khổ của Phó Bội Gia.

Phó Bội Gia nghe thanh âm của mình vang lên bên tai, vừa quen thuộc lại vừa xa lạ. Thanh âm của cô từ khi nào thì trở nên vô tình lãnh đạm như thế?

Cô tiếp tục nói: “Kiều tiên sinh, thắng bé đối với anh mà nói, chẳng qua chỉ là công hiến một chút tinh trùng thôi. Anh cần gì phải để ý? Tựa như anh đã từng nói, ngay cả tôi cũng không xác định được thắng bé có phải con anh hay không!” Từng tiếng cười kiều mỵ lại thê mị phun ra từ trong miệng cô.

“Bội Gia, em vẫn còn hận tôi?” Kiều Gia Hiên nheo mắt lại.

Bội gia bật cười, nhưng trong đáy mắt không có ý cười: “Hận? Thật sự tôi hận anh, tôi cũng không phải thánh nhân, sau khi anh đối xử với tôi như vậy, tôi sao có thể không hận anh?”

Trong phút chốc minh bạch hận ý của cô, Kiều gia hiên có chút bối rối, trái tim đập nhanh: “Bội Gia?”

“Kiều tiên sinh, vẫn xin anh xưng hô với tôi là Phó tiểu thư!” Cô vẫn lạnh lùng như trước mà chống đỡ.

Kiều Gia Hiên cúi đầu, bên tai cô lẩm bẩm nói: “Bội Gia, chúng ta nói chuyện tốt một chút. Cho dù là vì Tử Ba! Em vì sao muốn không khí nói chuyện của chúng ta bẽ tắc như vậy? Tại sao muốn khiến cho bản thân mình bén nhọt như vậy?!”

Cô cười nhạt: “Bén nhọt? Là anh ban tặng.”

Kiều Gia Hiên ngửa đầu, thất bại muốn rống to. Nhưng chuyện duy nhất hẳn có thể làm chính là gắt gao ôm Bội Gia vào trong ngực, mặc cho cô chân đá tay đánh, không bao giờ buông ra nữa.

Đột nhiên tiếp xúc với những giọt nước nóng bỏng trên đỉnh đầu, Bội Gia không ngừng giãy dụa, nhưng không cách nào giãy khỏi ngực của hắn. Cô chỉ có thể không ngừng hít sâu, bình phục trái tim đang đập cuồng loạn: “Kiều tiên sinh, xin anh hãy coi như không có chuyện này hay là coi như chưa từng gặp lại tôi, thả tôi ra. Tôi đã mệt chết đi rồi!” Trong giọng nói lộ vài tia bi ai, vài tia khẩn cầu.

“Không! Tôi sẽ không buông em ra, còn có con trai của chúng ta!” Kiều Gia Hiên nhẹ nhàng nói, thanh âm vang lên bên tai Phó Bội Gia, kiên định giống phát thệ.

Bội Gia ngẩng đầu lên, lẳng lặng nhìn hắn.”Đây là chuyện không có khả năng! Kiều tiên sinh! Anh dạo chơi nhân gian, đùa bốn tình yêu, một đứa con gái từng bị anh lợi dụng qua, đã không còn giá trị lợi dụng gì nữa rồi, anh không buông ra làm gì? Lại lừa một lần? Lại lợi dụng một lần? Lại đùa bốn một lần? Hay là tôi nên lại bị anh hấp dẫn một lần nữa?!”

Kiều Gia Hiên siết chặt hai nắm đấm, chỉ có thể không nói gì nhìn cô.

Phó Bội Gia đưa vồ về đường cong cương nghị trên mặt hắn. “Anh chẳng qua chỉ là tốt với tôi một thời gian mà thôi. Một người bị anh chơi chán rồi, đứa con gái bị anh vứt bỏ còn có thể sống như không có việc gì. Hơn nữa sống thực vui vẻ xuất hiện ở trước mặt anh, cho nên tự tôn của bản thân bị thương tổn! Tôi van cầu anh, đừng hiểu kỳ tôi, cũng đừng quấy rầy tôi. Bởi vì đối với tôi mà nói, anh đã là quá khứ, đối với quá khứ, giống như là máu đã chảy ra khỏi thân thể tôi, tôi không chút nào quyến luyến.”

Không chút nào quyến luyến? ! Hắn nhìn cô, ánh mắt âm thầm đánh giá cô, nhìn đôi mắt thản nhiên của cô, nhìn gương mặt cô mang theo nụ cười nhạt nhẽo.

Cuối cùng cũng hiểu rõ, hẳn vậy để ý cái không hề quyến luyến của cô như vậy!

Kiều Gia Hiên đã phân không rõ ngực bị buộc chặt hay là điều gì khác——

Hắn lạnh lùng mở miệng: “Nếu em đã không muốn cùng tôi bình tâm nói chuyện, như vậy chúng ta gặp lại nhau ở toà án! Em cũng biết, với quyền thế cùng địa vị hiện tại của tôi, có được quyền nuôi Ba là chuyện dễ dàng!”

Phó Bội Gia giống nhau không thể tin nhìn hắn: “Kiều tiên sinh, anh không phải là đã tìm ra lương tâm đi. Làm sao anh có thể muốn con trai của kẻ thù đây?”

Kiều Gia Hiên không nói tiếng nào, chính là lẳng lặng nhìn cô.

“Chẳng lẽ chúng ta không thể bắt đầu lại một lần nữa sao??”

Bội Gia nhẹ giương lên khoe miệng, tầm mắt lại hướng ra bầu trời tối đen ngoài cửa sổ.

Chỉ tiếc trên thế giới không có loại thuốc gọi là “Quên”!

10. Chương 10

Chương 10: Xảo ngộ

Ngoài cửa sổ bóng đêm như mực, làm nổi bật vị trí trên cao, xa xa, bên cạnh những ngọn đèn. Giống như những ngôi sao trên bầu trời, chợt lóe chợt lóe, như đang kể câu chuyện xưa.

Phó Bội Gia nhìn ngọn đèn phía xa, nhớ mang máng có người từng nói qua, một ngọn đèn chính là một gia đình, từng gia đình đều có một chuyện xưa của mình, nghìn nghìn vạn vạn ngọn đèn còn có nghìn nghìn vạn vạn chuyện xưa.

Còn chuyện xưa của mình cùng người trước mắt này thì sao?

Cô quay đầu, tim đập mạnh và loạn nhịp nhìn Kiều gia hiên dưới ánh đèn. Ánh đèn nhàn nhạt chiếu trên người hắn, đã vẽ nên hình ảnh trong trẻo nhưng lạnh lùng, phản chiếu thân thể cao lớn của hắn. Ngực như bị buộc chặt, không biết là phần nộ vẫn là uy hiếp.

Cô ngây ngốc nhìn hắn, ánh mắt lại cực kỳ trống rỗng, giống nhau trước mắt chỉ là không khí mà thôi.

Sau một lúc lâu, Bội Gia nhẹ giọng nói, giống như than thở, lại giống như hạ quyết tâm: “Kiều tiên sinh, nếu anh kiên trì như vậy, tôi đồng ý đem quyền nuôi dưỡng Ba cho anh. Chỉ cần anh đồng ý cho tôi định kỳ đến thăm là được rồi.”

Kiều Gia Hiên trên mặt như là bị tát mấy cái, sắc mặt tuyết trắng, nhưng lập tức lại biến thành xanh mét. Hắn phần nộ đặt tay lên vai Phó Bội Gia, ra sức lay động, hai mắt như muốn phun ra lửa: “Phó Bội Gia, Cô nữ nhân này! Cô vì gã đàn ông đó thậm chí ngay cả con trai cũng không cần sao?”

Phó Bội Gia lạnh lùng nở nụ cười, tựa như cây mai lạnh lẽo trong mùa đông, tuyệt đẹp lại lạnh như băng: “Kiều tiên sinh, tôi cũng không phải là không cần thằng bé. Tuy rằng sau khi sinh ra con, tôi từng có ý nghĩ muốn đem con đưa đến cô nhi viện, nhưng mà tôi lại không làm. Tôi vẫn hết sức dành điều tốt nhất cho con —— đương nhiên, muốn cùng đại gia như anh so sánh thì vẫn là kém xa!! Nếu Ba ở bên cạnh anh, cũng không cần giống những đứa trẻ bình thường khác, đi xe bus đến vườn trẻ. Lúc mua đồ chơi, cũng không cần hai mắt rưng rưng nhìn tôi. Lại càng không dùng ——”

“Ngừng!!” Kiều Gia Hiên cuồng bạo cắt đứt lời của cô.

Mọi nơi tĩnh lặng không tiếng động, yên lặng ngay cả hô hấp, nhịp tim của nhau đều nghe rõ.

Kiều Gia Hiên vươn hai tay nhẹ nhàng nâng gương mặt của cô lên, cùng hắn mặt đối mặt, nhìn cô chăm chú, nhìn trong mắt toàn bộ giãy dụa cùng thống khổ của cô: “Tôi biết em hận tôi. Tôi không yêu cầu em bây giờ lập tức tha thứ cho tôi, ta chỉ là hy vọng chúng ta có thể hòa hoãn một chút, giống như bạn bè. Em có thể từ từ nói cho Ba thân phận của tôi!” Ngữ khí giống như khấn cầu lại như van nài.

Khoe miệng Bội Gia thản nhiên nở nụ cười tươi, quay đầu đi chỗ khác: “Kiều tiên sinh, tôi nghĩ việc này cũng không quan trọng. Cuộc sống của chúng ta đã không còn quan hệ gì. Tôi cũng không thể làm bạn bè với anh, tiếp xúc cũng không xứng. Kỳ thật chúng ta có thể coi như không có phát sinh cái gì. Tôi cũng không nghĩ cuộc sống sau này của tôi có liên hệ gì tới anh. Không phải bạn bè, không phải người quen, chỉ là người xa lạ thấy qua vài lần mà thôi.”

Cô bình tĩnh nhìn đèn trong phòng ăn, đột nhiên cảm thấy mờ mịt: “Kỳ thật đối với chuyện đã qua, đã xảy cũng đã xảy ra rồi. Mặc kệ nhà của anh ân oán thị phi như thế nào với nhà tôi, bất kể là cha tôi có lỗi gì? Ta không muốn nói đến cũng không muốn nghiên cứu. Nhưng mọi việc đã thực sự xảy ra. Chúng ta không có cách nào lại quay đầu lại được nữa. Như vậy biện pháp tốt nhất là quên nó đi, không phải sao? ————— tôi có khi nghĩ, tựa như một giấc mộng —————”

Giọng điệu của cô càng ngày càng thấp, cũng không có nói thêm gì nữa. Chỉ là lẳng lặng, chậm rãi, chậm rãi, từng bước một thối lui ra khỏi lồng ngực của hắn.

Bội Gia xoay người, hít sâu một hơi: “Nếu anh muốn thu nhận Ba Ba, xin nói trước cho tôi vài ngày. Không tiễn!” Tiếng nói vừa dứt, cô liền tiến vào phòng Ba.

Kiều Gia Hiên vẻ mặt thống khổ nhìn cô từng bước một lui về phía sau, từng bước một rời khỏi ngực của hắn, sắc mặt cô kiên quyết tựa như năm đó hắn từng bước một đẩy cô ra xa. Hắn nắm chặt hai đấm, chặt đến mức móng tay khảm sâu vào da thịt, chảy ra tơ máu cũng không phát hiện.

Viên Nhân vừa tiến vào phòng thư kí, chỉ thấy tất cả mọi người nơm nớp lo sợ, một bộ dạng tai vạ đến nơi, liền biết tâm tình lão bản đang vô cùng không tốt.

“Khụ, đã mấy ngày rồi!” Hắn thở dài, cam chịu số phận mà gõ cửa, ai bảo hắn là trợ lý của ông chủ? Hắn không vào địa ngục thì ai vào địa ngục a!

“Vào đi!” Giọng nói lạnh như băng.

“Ông chủ, hôm nay theo thường lệ đến công ty bách hóa tuần tra, có muốn hủy bỏ hay không?” Phía dưới tập đoàn Kiêu thị có mấy công ty bách hóa, nếu như Kiêu Gia Hiên ở trong nước, tất nhiên mỗi hai tháng thành lệ đi kiểm tra, trùng hợp hôm nay là ngày tuần tra.

Kiều Gia Hiên tựa vào ghế da, vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ.

Qua một lúc lâu, mới lạnh lùng nói: “Hành trình không thay đổi, đi chuẩn bị xe!”

Mỗi buổi chiều ngày thứ sáu, công ty bách hóa đều có vẻ quanh quẽ. Viên Nhân theo Kiêu Gia Hiên đi từ bộ phận hóa mỹ phẩm ở lầu một đến bộ phận nữ trang lầu hai, lại từ bộ phận nữ trang ở lầu hai lên bộ phận thời trang trẻ em lầu ba.

Khách hàng ở mỗi tầng cũng không nhiều, cho nên thường thường một người khách bị vây quanh bởi hai ba nhân viên.

Vừa mới đến lầu ba, chỉ nghe một nhân viên bán hàng đang cố gắng đẩy mạnh tiêu thụ: “Phu nhân, con trai của cô mặc này mấy bộ quần áo này thật sự là đẹp trai ngây người. Nếu tôi sinh muộn chừng mười năm, tôi nhất định sẽ theo đuổi ————”

Viên Nhân nghe nhin không được cười trộm trong lòng, nhưng cũng bội phục tinh thần chuyên nghiệp của nhân viên bán hàng vì công việc mà cố gắng.

Hắn liếc trộm ông chủ vài lần, chỉ thấy ánh mắt của ông chủ đã chuyển đến cô nhân viên bán hàng kia, biết hắn đã chú ý.

Chỉ nghe một thanh âm trong suốt quyến rũ truyền tới: “Ba, con thích bộ nào?” Thanh âm cực kỳ dịu dàng êm tai.

Viên Nhân chỉ cảm thấy lão bản thân hình đang cất bước đột nhiên ngừng lại.

Chỉ nghe Kiêu Gia Hiên đề thấp thanh âm nói: “Viên Nhân, cậu cùng Ngô quản lí về văn phòng trước.”

Viên Nhân khó hiểu liếc mắt nhìn hắn một cái, chỉ thấy vẻ mặt của hắn phức tạp chưa từng thấy, giống như kích động lại giống như áp lực, hoàn toàn không còn vẻ lạnh như băng vừa rồi. Hắn lên tiếng, kéo Ngô quản lí trở về văn phòng.

Kiều Gia Hiên đi từ từ đến hướng quầy bán hàng, nhưng không có xuất hiện, chỉ ở một bên lẳng lặng nhìn Phó Bội Gia cùng con trai mua sắm.

Chỉ thấy Phó Bội Gia hôm nay mặc cực kỳ nhàn nhã, áo T-shirt trắng phối hợp với quần bò xanh, tóc xoăn dài xõa xuống, thanh thuần tự nhiên, nhìn thế nào cũng không giống một người mẹ có đứa con năm tuổi. Mà con hấn cũng mặc màu T-shirt trắng phối hợp với quần jean xanh có thắt lưng, khôi ngô tuấn tú, đúng như cô nhân viên bán hàng vừa nói, về sau nhất định có rất nhiều cô gái theo đuổi. Hai người mặc bộ đồ mẹ con, vô cùng đẹp mắt.

“Mẹ, con cũng không biết. Con đều thích, mẹ chọn giúp con đi!” Phó Tử Ba lúi kéo quần của mẹ mờ mịt nói.

Phó Bội Gia cúi người, cưng chiều dùng bàn tay mềm điểm lên cái mũi của con trai: “Đều đẹp. Nhưng chúng ta không thể tham lam, chỉ có thể mua một bộ, được không? Nếu không lát nữa không thể dẫn con đi mua đồ chơi con muốn được!”

Phó Tử Ba cực kỳ khéo léo gật gật đầu, còn hướng cái miệng nhỏ nhắn lên, “Chụt” một cái hôn lên mặt mẹ: “Cảm ơn, mẹ!”

Phó Bội Gia mỉm cười hôn lên cái trán cậu nhóc một cái, quay đầu nói với nhân viên bán hàng: “Phiền cô, giúp tôi bọc bộ này lại, cảm ơn!”

Sau khi trả tiền, Kiều Gia Hiên đi theo cô đến quầy đồ chơi. Trên đường Phó Bội Gia dừng lại nhiều lần, nhìn quần áo cho trẻ em treo ở các quầy hàng. Nhưng cô chỉ là nhìn, cũng không mua.

Đến quầy đồ chơi chỉ thấy Phó Tử Ba hai mắt sáng lên, không ngừng nhìn chăm chăm món đồ chơi. Cuối cùng Phó Bội Gia mua một món đồ chơi, nhưng Kiều Gia Hiên vừa nhìn cũng biết là cực kỳ bình thường.

Tim của hấn bỗng nhiên co rút!

Hấn theo tư liệu thám tử tư cung cấp biết được, cuộc sống Phó Bội Gia mấy năm này không tốt lắm, khi học bên Mỹ, một bên chiều cổ con trai còn một bên làm thêm để trả cho học phí cùng sinh hoạt phí.

Hấn chưa bao giờ nghĩ tới Phó Bội Gia sẽ sinh con, năm đó hấn cho cô chi phiếu hai trăm vạn, tuy rằng cô đã lấy. Nhưng là muốn ở Mỹ sinh con, học tập thì còn thiếu xa.

Hấn ân hận muốn đập đầu của mình.

Đối với đứa con trai mà hấn chưa bao giờ cho rằng có tồn tại, thật sự thấy, gặp được, tìm được, cái loại cảm tình máu mủ tình thâm này khiến cho tim hấn đập bịch bịch, cả người hưng phấn không thôi. Nhưng hưng phấn qua đi, áy náy sâu sắc lại dâng lên.

Hấn vẫn biết năm đó nói con của Phó Bội Gia nghi không phải là của mình, nhưng hấn chưa bao giờ nghi ngờ. Với tình cảm của Phó Bội Gia đối với hấn năm đó, sẽ không cho gã đàn ông nào khác chạm vào cô, tuyệt đối không có khả năng. Nhưng mà câu nói ở biệt thự Kiều gia kia chỉ là bởi vì báo thù mà thốt ra.

Hấn thở dài, đứng xa xa nhìn Phó Bội Gia nắm bàn tay nhỏ bé của con trai chậm rãi rời đi.

Hấn cảm điện thoại lên, dặn dò vài câu!

11. Chương 11

Chương 11: Thỏa thuận

Ở một góc của nhà hàng Tây xa hoa, có ba người đang dùng cơm vô cùng thân thiết. Namanh tuần nữ xinh đẹp hơn nữa còn một cậu nhóc đáng yêu, mặc dù ở trong góc, vẫn đưa tới không ít ánh mắt hâm mộ.

Mạc Hiếu Hiên con người đảo nhẹ một chút, mỉm cười nhìn Phó Bội Gia thanh lệ động lòng người: “Rất nhiều người ở đây hâm mộ anh!”

Phó Bội Gia không nhin được khoe miệng khê nhếch lên: “Chủ yếu là do Mạc công tử danh tiếng quá lớn, sau khi về nước vẫn chiếm cứ hàng đầu lĩnh vực tài chính và kinh tế cùng giải trí!”

Mạc Hiếu Hiền nhẹ thở dài một hơi, trên mặt đều là vẻ ai oán: “Em vẫn không chịu đáp ứng lời cầu hôn của anh?? Làm cho anh mỗi ngày chịu cái loại tra tấn không thuộc mình này!”

“Làm trò! Em thấy anh còn vui đến quên cả trời đất rồi!” Phó Bội Gia cười nói, cúi đầu giúp Ba lau nước bắn ở khoe miệng. Chỉ có ở trước mặt Mạc Hiếu Hiền, cô mới có thể lộ ra vẻ tươi cười không hề phòng bị này.

Năm đó ở trường học, nếu không phải Mạc Hiếu Hiền chủ động giúp đỡ cô, cũng không tính toán chuyện sắc mặt cô luôn lạnh như băng, mới có một người bạn chân chính sau hai năm. Cô có khi nghĩ cũng không nghĩ ra, vì sao Mạc Hiếu Hiền năm đó lại giúp đỡ cô. Mãi cho đến khi cùng anh thực sự trở thành bạn bè, mới biết được anh là con riêng, từ nhỏ cùng mẹ sống nương tựa lẫn nhau. Biết được hoàn cảnh của cô, mới sinh ra đồng tình với cô.

“Đúng rồi, gần đây em tìm việc thế nào rồi? Anh đã sớm nói với em, đến Mạc thị giúp anh là được rồi.”

Phó Bội Gia ăn một chút thức ăn trên đĩa, cũng không biết vì sao, cô trong khoảng thời gian này muốn xin việc ở -MIL, vẫn không có hồi đáp, thậm chí kỳ lạ đến ngay cả một cú điện thoại cũng không có. Cô ngẩng đầu mỉm cười: “Qua một thời gian nữa tính sau, em muốn chờ Ba thích ứng với cuộc sống mới mới lại đi làm.” Tuy rằng kinh tế có vẻ túng quẫn rồi, nhưng cô có thể hạ bớt nhu cầu, bình tĩnh tìm việc làm. Thật sự không cần phải làm cho Hiếu Hiền lại lo lắng.

“Suy nghĩ của em cũng có lý. Nếu có khó khăn, phải nói cho anh!”

Trong lòng Phó Bội Gia tuôn ra dòng suối ấm áp, hơi ấm từ từ lan tỏa khắp toàn thân. Cô thở dài nói: “Hiếu Hiền, thật sự cảm ơn anh!”

Mạc Hiếu Hiền cười nhẹ, giương mắt nhìn cô, dùng khẩu khí cực hài hước nói: “Anh với em còn khách khí như vậy. Nếu em thật sự phải báo đáp mà nói..., vậy thì em lấy thân báo đáp đi!”

Bội Gia nhẹ trừng mắt liếc hần một cái, cúi đầu cắt nhỏ bít tết trong đĩa của con trai, rồi dứt tới miệng cậu nhóc. Ba xem ra đã ăn được không ít, lẳng lặng nghe mẹ cùng chú Mạc nói chuyện phiếm, cũng không lộn xộn, cực kỳ ngoan ngoãn.

“Mẹ” Ba kéo kéo tay cô: “Chú kia cứ nhìn chúng ta ——”

Bội Gia nhìn theo hướng cậu nhóc chỉ, không khỏi hít một hơi, vị trí đối diện của bọn họ, bất ngờ là Kiều Gia Hiền đang ngồi. Chỉ thấy hần nhoén miệng cười, giơ ly rượu hướng bọn họ kính, giống như sứ giả tới từ địa ngục, tao nhã nhưng lại nguy hiểm. Ánh mắt hai người chạm nhau, Phó Bội Gia liền cảm thấy hỗn loạn.

Ngày ấy sau khi hần rời đi, đã có hai tuần lễ không gặp lại hần. Vốn cho rằng hần đã buông tay, nhưng hôm kia hần lại phái người đưa tới rất nhiều quần áo cùng đồ chơi, nhiều đến nỗi chật đầy phòng khách nhỏ của cô.

Mạc Hiếu Hiền cũng hướng Kiều Gia Hiền mỉm cười xã giao, quay đầu nói: “Hần xem ra không muốn buông tay? Em định làm sao bây giờ?”

Phó Bội Gia không trả lời, sau một lúc lâu mới âm thầm nói: “Anh bảo em nên làm cái gì bây giờ?”

“Tiếp nhận hần hoặc là xuất ngoại tiếp tục sinh hoạt của em. Lúc em quyết định trở lại thì nên biết sẽ gặp phải hần. Em chẳng qua đã đánh cược là hần sẽ xem em như người xa lạ? Xem ra em thất bại, hần muốn theo đuổi em. Anh và em đều rõ thể lực của hần, em đang ở trong nước, tất sẽ chịu ảnh hưởng của hần. Không bằng em quay về Mỹ đi?”

Bội Gia cười yếu ớt, vừa mỹ lệ vừa thân bí: “Qua vài ngày nữa nói sau!”

“Mẹ ơi, con muốn đi toilet!” Ba kéo nhẹ tay cô.

“Anh dẫn cậu nhóc đi thôi! Em ăn một chút gì đi, mỗi lần chỉ lo cho tên tiểu tử này, cũng không ăn được mấy miếng ngon lành!”

Khi bọn họ rời đi không đến một phút, một người thân ảnh cao lớn liền đứng trước mặt cô. Cũng không đợi cô mở miệng, liền ngồi xuống đối diện cô.

Phó Bội Gia nở một nụ cười lãnh đạm: “Kiều tiên sinh, chỗ anh vừa ngồi đã có người.”

Kiều Gia Hiên yên lặng nhìn cô, trên mặt nhìn không ra là biểu tình gì: “Về chuyện của Ba tôi đã ủy thác cho luật sư của tôi xử lý.”

Sắc mặt Phó bội Gia có chút trắng bệch, nhưng không nói gì, chờ câu sau của Kiều Gia Hiên.

“Em có biết vì sao em xin việc ở -MIL, ngay cả một cú điện thoại phản hồi cũng không có?”

Phó Bội Gia ngẩng đầu lên.

“Bởi vì tôi đã báo cho tất cả bạn bè của tôi, nếu công ty của đồng ý ký hợp đồng với em, thì không thể theo tôi được. Em có biết thương trường người ngẩng đầu không gặp cúi đầu gặp, thì luôn luôn muốn hợp tác. Ai sẽ vì một người tùy tiện trên đường như em mà chống đối với tôi??”

“Anh rốt cuộc muốn thế nào? Tôi đã nói, nếu anh muốn quyền nuôi dưỡng Ba, tôi cho anh!”

Kiều Gia Hiên nheo mắt, nói: “Tôi muốn cùng em làm một thỏa thuận.”

Phó Bội Gia lạnh lùng nói: “Thỏa thuận gì? Tôi không có hứng thú.”

Ánh mắt Kiều Gia Hiên thâm thúy lại sâu xa khó hiểu: “Em sẽ cảm thấy hứng thú. Em chỉ cần mang Ba trở lại bên cạnh tôi, em chính là tổng giám đốc của Phó thị xí nghiệp.”

Phó Bội Gia chuyển ánh mắt lên mặt hắn, giống như suy nghĩ sâu xa lại như mơ màng, vẫn không nhúc nhích.

Sau một lúc lâu, chỉ nghe thanh âm của cô vang lên: “Tôi đây dùng thân phận gì trở lại bên cạnh anh? Tình nhân? Đồng bọn hợp tác? Hay là mẹ đẻ con của anh?”

Kiều Gia Hiên mỉm cười, tâm tình dường như vô cùng tốt, lộ ra hàm răng trắng đều: “Em cứ nói đi?”

Hai người không nói gì thêm, đến tận khi Mạc Hiếu Hiền mang Ba trở về.

Kiều Gia Hiên kề bên tai cô nhẹ giọng nói nhỏ: “Em cứ từ từ mà suy nghĩ đi!”

Xoay người ôm lấy Ba: “Ba, mấy ngày hôm trước chú tặng cho cháu mấy món đồ chơi, cháu thích không?”

Ba cười khanh khách: “Thích! Cảm ơn chú!” Trẻ con thì nào biết có chuyện gì, chỉ muốn quà và đồ chơi.

Kiều Gia Hiên liên tục hôn mấy cái lên gương mặt trắng nõn của cậu nhóc, mới vừa lòng đặt cậu nhóc lên ghế, hướng Mạc Hiếu Hiền khách sáo nói: “Mạc huynh, không quấy rầy mọi người dùng cơm nữa!”

Xoay người rời đi!

Viên Nhân nhẹ nhàng gõ cửa vài cái, nghe được thanh âm Kiều Gia Hiên của truyền ra, mới mở cửa mời Phó Bội Gia đi vào.

Kiều Gia Hiên giống như đã sớm dự đoán được cô sẽ đến, cũng không kinh ngạc, ý bảo cô ngồi xuống.

“Suy nghĩ thế nào?” Hắn tựa hồ cực kỳ vui vẻ, khóe miệng hơi hơi hướng về phía trước.

Phó Bội Gia gương cao trán, nhàn nhạt cười nói: “Kiều tiên sinh, anh khiến cho tôi không thể đi đường nào. Tôi còn có thể lựa chọn sao? Nếu anh không có mười phần nắm chắc, há sẽ lại cùng tôi làm cái giao dịch này?”

“Nói như vậy, em đồng ý!” Con người luôn luôn bình tĩnh hiện lên một tia ánh sáng kỳ dị.

“Nhưng tôi có một điều kiện, tôi mang theo Ba Ba cùng anh ở chung một chỗ. Nhưng tôi hi vọng chúng ta có thể không can thiệp chuyện sinh hoạt cá nhân của đối phương. Kiều tiên sinh ở bên ngoài hồng phần tri kỷ nhiều vô số, tôi tất nhiên là không có quyền can thiệp. Nhưng tôi hi vọng anh có thể quản lý nhóm tri kỷ của anh, ít nhất không nên xuất hiện ở trước mặt Ba.”

Sắc mặt Kiều Gia Hiên trở nên đen thui, thẳng tắp nhìn chăm chăm cô.

Sau một lúc lâu mới oán hận phun ra một chữ: “Được!”

Phó Bội Gia đưa tay ra, máy móc cười nói: “Hi vọng hợp tác vui vẻ!”

Nụ cười kia trong mắt Kiều Gia Hiên, như xuân hoa rực rỡ, lại như chén thuốc đắng chát. Từng đợt sóng bỏng bỏng trong lòng hắn, lần gặp gỡ năm đó hiện lên trước mắt, dường như đã qua cả đời người, lại dường như chỉ trong ánh sáng của hỏa thạch.

Hắn sợ hãi cô cười như thế, dường như muốn đưa hắn cách xa khỏi cuộc đời của cô.

Năm đó cô nét mặt tươi cười như hoa, ngây thơ hồn nhiên. Là hắn tự tay vùi lấp sự tươi trẻ đó của cô, tuy rằng hắn cũng vùi lấp cuộc sống của chính mình. Nay hắn muốn thấy một lần nữa, chỉ sợ là thiên sơn vạn thủy rồi! Nhưng hắn tin tưởng, cô vẫn sẽ vì hắn mà lần thứ hai nở rộ!

12. Chương 12

Chương 12: Quen biết nhau

Bởi kiên trì của Kiều Gia Hiên, Phó Bội Gia chính thức mang theo Ba vào ở biệt thự Kiều gia.

Biệt thự trang trí đã rực rỡ hẳn lên rồi, nhưng kết cấu không thay đổi, quen thuộc như trước khiến cô có thể nhắm mắt mà đi ra cửa.

Kiều Gia Hiên đầu tiên đưa cô đến căn phòng trẻ con, lấy màu xanh trắng là chủ đạo, trên trần nhà là bức tranh vẽ những đám mây màu xanh nhạt, buổi sáng Ba vừa mở mắt liền có thể thấy.

Trong phòng còn chứa đầy loại đồ chơi cùng gấu bông.

“Ba, có thích hay không?” Kiều Gia Hiên từ lúc xuống xe vẫn ôm con trai, cho dù đến phòng vẫn không có buông tay.

Ba nhìn Phó Bội Gia, thấy không có bất kỳ biểu tình tức giận gì, mới vui vẻ gật gật đầu. Cậu vẫn nhớ mẹ từng nói không thể nhận bữa lễ vật của người khác.

Bội Gia tự nhiên biết Ba tuyệt đối sẽ thích, nơi này có rất nhiều đồ chơi là cậu muốn từ trước đến nay, tuy rằng cậu rất nhu thuận chưa bao giờ muốn cô mua, nhưng mỗi lần đi dạo bách hóa biểu tình của cậu không lừa được người.

Sinh ra là con trai của Kiều Gia Hiên tuyệt đối có khả năng có được những thứ này, nhưng mà lại là những thứ người mẹ như cô không làm được.

“Chúng ta đi xem phòng mẹ trước, sau đó lại trở về chơi đồ chơi được không?” Kiều Gia Hiên đã dỗ con trai vô cùng dễ bảo. Hắn mới mở miệng, Ba đã khấn cấp gật đầu, đã hoàn toàn quên ngày đó biểu hiện hung ác của Kiều Gia Hiên trước cửa nhà.

Gian phòng của cô ngay cạnh phòng Ba, cũng nguyên bản là phòng ngủ của mình, toàn bộ trang trí bày biện vẫn là theo sở thích năm đó của cô, hồng nhạt là tông chủ đạo, giống hệt như căn phòng ngủ năm đó cô miêu tả cho hắn.

Cô không khỏi mỉm cười, lại tràn đầy chua xót. Năm đó cô điên cuồng thích màu hồng nhạt. Bây giờ nghĩ lại, tuổi trẻ thật là có quyền lợi được mơ mộng. Hiện tại xem ra, lại gần như châm chọc!

Kiều Gia Hiên nhẹ nhàng nói: “Tôi không biết em bây giờ thích kiểu dáng gì, tôi chỉ là theo trước kia ——”

Phó Bội Gia quay đầu nhìn hắn, cười mỉm nói: “Kiều tiên sinh, thật sự là đã tốt lắm rồi! Đây là phòng ngủ tốt nhất mà mấy năm nay tôi được ở rồi!”

Tâm Kiều Gia Hiên mạnh mẽ chấn động, lại mơ hồ không biết là cái gì.

Phó Bội Gia không để ý tới hần, đi thẳng tới cửa tủ thủy tinh, theo cửa tủ thủy tinh phản ánh rõ ràng biểu tình của Kiều Gia Hiên — không có khoái sáu không khi báo thù, chỉ là bình tĩnh, bình tĩnh, lại bình tĩnh.

Nhưng nét mặt cô bây giờ lại có vẻ có chút buồn cười, điều kiện tiên quyết là có người nhìn thấy nói. Thì ra cái gọi là cửa tủ thủy tinh, chính là cửa đi thông vào phòng thay quần áo, cũng không phải cửa tủ chân chính.

Trong phòng thay quần áo đã bày nhiều loại quần áo, hơn nữa đã phân cửa phân loại rất tốt, trang phục đi làm, quần áo thường ngày, quần áo thoải mái, lễ phục dạ hội bày đầy mấy hàng, có một mặt tường lớn bằng gương, còn có một ngăn tủ thủy tinh, trên bày đầy khăn lụa cùng trang sức phụ kiện, phía dưới lại bày đầy nguyên bộ giấy.

Tuy rằng mấy năm này đã qua quen cuộc sống của người thường, nhưng từ nhỏ ở trong đồng hàng hiệu luyện ra được ánh mắt liếc một cái có thể phân biệt ra được, những bộ quần áo vật phẩm trang sức kia giá xa xỉ. Một bộ quần áo tuyệt đối có thể ngang bằng hai ba tháng tiền lương của người thường.

Ánh mắt cô thậm chí có chút ghen tuông.

Bội Gia thở dài, đi vào, chậm rãi cầm quần áo của mình ra, tại một góc. Tuy rằng giá rẻ, nhưng lại là do cô chân chính có được.

Đi ra thì thấy Ba đã cởi giày, bò lên giường, mà Kiều Gia Hiên chơi đùa cùng với cậu nhóc, một lớn một nhỏ thỉnh thoảng truyền ra tiếng cười ha ha.

Không biết là có phải là vì quan hệ máu mủ tình thâm hay là trẻ con càng có thể cảm thụ người khác đối với hần có phải là thật tâm thành ý hay không, Ba chỉ trong vài ngày ngắn ngủn đã tiếp nhận Kiều Gia Hiên, mặc dù lấy thân phận là chú, nhưng vẫn làm Bội Gia cảm thấy giật mình.

Lại một lần nữa bước vào cửa lớn của xí nghiệp Phó thị, đối phó Bội Gia mà nói, thực giống như đã cách mấy đời.

Cô ngừng vài giây trước cửa, ngẩng đầu lẳng lặng nhìn vài chữ to Phó thị xí nghiệp lấp lánh dưới ánh mặt trời, giống như cô chưa từng rời đi, hết thấy đều như hôm qua!

Chỉ có dũng cảm đối mặt, mới có thể chân chính tái sinh!

Cô bước chân ổn định đi theo Kiều Gia Hiên vào đại sảnh, tức khắc trong không gian lớn như vậy không có một tiếng người, tất cả mọi người ngừng việc đang làm ngẩn ngơ nhìn cô.

Cô càng thêm tự tin lướt qua bọn họ, từng bước cũng không dừng lại, ánh mắt ngạc nhiên nhìn chăm chăm của đối phương đối lấy nụ cười trấn định của cô.

Sau lưng vang lên tiếng bàn luận xôn xao: “Đây không phải Phó tiểu thư sao?”

“Làm sao có thể cùng Kiều tổng một chỗ a?”

“Bọn họ không phải đã giải trừ hôn ước sao?”

“Xí nghiệp Phó thị không phải là bị Kiều tổng thu mua sao, cô ta còn ở nơi này gì chứ?”

Bội gia không để ý đến, cũng không thời gian cùng tinh lực để ý tới việc này. Các công nhân viên ngạc nhiên cùng kinh ngạc cô không cần để ý tới, nhưng vừa rồi trong cuộc họp các ngành, khi Kiều Gia Hiên tuyên bố cô từ hôm nay sẽ đảm đương chức vị tổng giám đốc xí nghiệp Phó thị, các bộ ngành biểu tình vô cùng rõ ràng, làm cho cô có chút buồn cười.

Sau khi chính thức tiếp nhận, khả năng cố sức không ngờ vượt qua mong muốn của Bội Gia, may mắn thư ký của phụ thân trước kia còn ở đây, bên cạnh giúp rất nhiều việc chạy tới chạy lui. Rất nhiều chỗ không hiểu, Bội Gia cũng không có bận tâm, liền hỏi hần.

Từ lời hần nói biết được, mấy năm này, Kiều Gia Hiên quản lý, thành tích công ty hàng năm có đều tăng lên, nhưng cũng không lớn, nhưng phúc lợi cho nhân viên rất tốt, so với công ty khác của Kiều thị chỉ có hơn chứ không kém.

Lượng công việc nhất lớn, tránh không được phải tăng giờ làm việc, Kiều Gia Hiên đối với chuyện này lại rất có ý kiến. Nhưng mà hần mỗi ngày bắt chấp mưa gió đúng giờ đứng trước cửa văn phòng tổng giám đốc xí nghiệp Phó thị, cô muốn làm nhiều hơn 1 phút cũng không được.

Có khi cô thật sự không hiểu nổi, hần rõ ràng so với cô còn bận việc hơn, nhưng từ ngày đầu tiên cô đi làm đến mấy tháng nay, không muộn một ngày. Cho nên hần biết hiện tại tin đồn mới nhất về hần và nàng ở xí nghiệp Phó thị là hai người muốn hợp lại, cũng sắp thành hôn.

Khóe miệng cô bắt giác nở một nụ cười, đã từng vượt qua biển cả thì không sợ nước!

“Thế nào, hôm nay có chuyện gì không? Khó được nhìn thấy em cười!” Thanh âm biếng nhác của Kiều Gia Hiên vang lên bên tai.

Bội Gia chợt tắt như không có ý cười, ngẩng đầu liếc xéo hần một cái, thản nhiên nói: “Không có!”

“Tôi vừa vặn có chuyện muốn thương lượng với em, về Ba!”

Thế này con mắt Bội Gia mới nhìn chằm chằm vào hần!

Kiều Gia Hiên bị cô nhìn thấy có chút không biết nói sao, ho nhẹ một tiếng, mới nói: “Tôi cũng nghĩ thế thời điểm nói cho Ba tôi là cha thằng bé rồi! Em cảm thấy thế nào?”

Bội Gia vẫn kinh ngạc nhìn hần, giống như không nghe thấy lời của hần. Hần đối Ba là cưng chiều đến đáy lòng, hận không thể đem toàn bộ thế giới đặt trước mặt cậu.

“Ừm, đã biết!” Hần vốn là cha của Ba, hướng hồ hiện tại mỗi ngày vừa về tới nhà Ba liền nhào tới ôm đùi hần, quả thật cũng đến lúc.

Nhưng, cô trong chốc lát còn không có tìm được thời cơ thích hợp mở miệng nói rõ ràng với Ba, bởi vì cần tương đối nhiều thời gian mới có thể giải thích, sau đó lại phải trả lời cậu bé rất nhiều nghi vấn, ai kêu Ba đang ở cái tuổi này là tuổi vô cùng nhiều chuyện!

Ngày thứ ba, cô giáo Tôn ở vườn trẻ đã gọi điện thoại tới, gọi cô đi xem!

Vừa đến trường học, cô giáo Tôn liền dẫn cô tới phòng hiệu trưởng của nhà trẻ quý tộc này ngồi, đối diện là một người phụ nữ ăn mặc cao quý cùng một người đàn ông mặc tây trang đầu tóc chải chuốt, bụng lòi ra cùng với một cậu nhóc đang cúi đầu xuống, toàn thân bẩn thỉu. Gương mặt của đôi vợ chồng này mơ hồ có chút quen thuộc.

Mà Ba vừa thấy cô đến, liền nhào vào trong ngực cô, không khóc cũng không náo loạn, chỉ là ôm thật chặt. Bội Gia đối với con trai của chính mình hiểu rõ vô cùng, biết cậu đựng phải chuyện không vui.

“Làm sao vậy? Ba, mặt của con——” Cô đau lòng nhìn con trai, cái trán có nhiều vết xanh tím lớn nhỏ, má trái là một vết máu đã đông lại.

Bội Gia bế Ba lên: “Hiệu trưởng, đây là chuyện gì xảy ra?”

“Thật xin lỗi, Phó tiểu thư, hôm nay mời cô đến là vì chuyện này.” Hiệu trưởng ngữ khí bình thản “Lệnh công tử mới vừa rồi đánh nhau cùng một bạn học.”

“Chính là con trai tôi.” Người phụ nữ ăn mặc đẹp đẽ quý giá mở miệng, “Nguyên là đại tiểu thư xí nghiệp Phó thị, con của cô giáo đường cũng thật làm cho người ta kính nể a, nhìn nó đánh con tôi thành cái dạng gì.”

Bội Gia lúc này mới quay đầu, người phụ nữ kia thuận thế nâng đầu của thằng nhóc lên, cô lập tức thở hắt vì kinh ngạc. Đã thương trên mặt cậu nhóc so với Ba còn nhiều hơn mấy chỗ, ánh mắt vẫn còn đầy nước.

“Theo kết quả chúng tôi vừa tra hỏi, tựa hồ là bởi vì hai người lời nói bất hòa, Ba động thủ đánh đối phương trước.”

Là Ba động thủ trước? Ba luôn luôn nghe lời có hiểu biết sẽ động thủ đánh người?

“Giỏi ột đứa nhóc con, bộ dạng không xấu, sao lại có được sự thô lỗ như thế?” Tiếng nói của người phụ nữ lộ ra vẻ khinh miệt nghiêm trọng cùng bất mãn, “Con tôi luôn luôn tu dưỡng rất tốt, giống như một tiểu thân sĩ, không thể nói lời trêu chọc con của cô, nhất định là chính nó không biết phân rõ phải trái!”

“Nói ẹ, Ba! ” Bội Gia chăm chú nhìn con trai “Các con vì sao đánh nhau?”

Ba cúi đầu, im lặng không nói!

“Đó là con động thủ đánh người trước sao?” Cô nhẹ nhàng hỏi.

Ba qua một lúc lâu, mới gật gật đầu.

“Xem đi, chính nó thừa nhận.” Mẹ của thằng nhóc giọng nói bén nhọn, “Tôi biết Phó tiểu thư luôn luôn bận việc, mấy năm này lưu lại ở Mỹ vui đến quên cả trời đất, bất quá nếu làm người mẹ, tốt xấu cũng nên làm trọn nghĩa vụ của người mẹ đi.” Á nhìn Phó Bội Gia, ánh mắt như đùa cợt như châm chọc, “Phiền cô về sau dùng nhiều chút thời gian quản giáo con của cô, ít ở bên ngoài trang điểm xinh đẹp, cuối cùng ngay cả cha của con trai họ gì cũng không biết!”

Bội Gia nghe vậy, đột nhiên quay đầu nhìn về phía đôi vợ chồng kia, còn chưa kịp phản bác, đã nghe thấy một thanh âm lạnh lùng vang lên: “Hoàng phu nhân, con tôi họ Phó hay là họ Kiều, sợ là không tới phiên cô quản đi! “

Thân ảnh cao lớn của Kiều gia hiên xuất hiện ở trong phòng hiệu trưởng, nguyên bản không gian to như vậy vì hắn đến, đột nhiên có vẻ nhỏ hẹp hẳn đi, Bội Gia chỉ cảm thấy hô hấp đều khó khăn .

Nguyên bản vợ chồng Hoàng thị đáng vẻ bề bề kiêu ngạo vừa nhìn thấy Kiều Gia Hiên, tức khắc ủ rũ, vội vàng liên tục nói : “Kiều tiên sinh, chỉ là hiểu lầm, chỉ là hiểu lầm, là thằng nhóc này không tốt! Chúng tôi trở về giáo huấn nó cẩn thận.”

Nói xong đã muốn rời đi.

Bội Gia nói : “Chờ một chút!”

Vợ chồng Hoàng thị ngạc nhiên ngừng lại, thân thể hơi hơi phát run.

Bội Gia ngữ khí dịu dàng cúi đầu hỏi: “Ba, nói ẹ, có phải con động thủ trước hay không? Vì sao cãi nhau?”

Qua vài giây đồng hồ, Ba mới rầu rĩ lại có chút nghẹn ngào nói : “Nó nói con không có cha. Nói mụ mụ là phụ nữ xấu, sinh một đứa con không có cha ——”

Ba còn chưa nói hết, đã cảm nhận được Kiều Gia Hiên ở bên cạnh mãnh liệt tức giận rồi! Cô nhẹ nhàng kéo tay áo của hắn, đưa Ba cho hắn.

Vợ chồng Hoàng thị tựa hồ run rẩy càng thêm lợi hại!

Bội Gia xoay người nói: “Hoàng tiên sinh, Hoàng thái thái. Ba của chúng tôi động thủ đánh người trước, quả thật không đúng. Nhưng lời nói của quý công tử thật vô giáo dục, nếu truy cứu nguyên nhân, quý công tử cũng có chỗ không tốt. Như vậy đi, chuyện này coi như là chúng ta đều sai, người làm mẹ tôi đây ở nơi này hướng lệnh công tử bồi lễ!”

“Bội Gia!” Thanh âm Kiều Gia Hiên của vang lên, mang theo tức giận!

Vợ chồng Hoàng thị vội vàng xua tay liên tục: “Không dám, không dám!” Liên tục không ngừng chạy ra khỏi phòng hiệu trưởng.

Từ vườn trẻ đi ra, vừa mới lên xe, Ba đã khẩn cấp hỏi: “Mẹ ơi, chú thật sự là cha con sao?”

Bội Gia chưa trả lời, Kiều Gia Hiên đã vội vàng gật đầu: “Đương nhiên, cha là cha con!”

Ba vẫn nửa tin nửa ngờ, đôi mắt căng tròn nhìn Bội Gia.

Bội Gia dịu dàng nói : “Đúng vậy. Mẹ bởi vì đi Mỹ học, cha ở lại trong nước, bởi vì bận quá, cho nên mãi cho đến bây giờ mới cùng một chỗ. Mẹ trước kia không phải đã nói với con rồi sao!”

Trong mắt Ba tức khắc chiếu ra ánh sáng nhiều màu, thân mình nho nhỏ đã tiến đến bên người Kiều Gia Hiên, khi Ba thật to trước mặt hắn: “Cha!” Trong thanh âm đã tràn ngập loại tình cảm quần quýt với cha.

Lúc trước Ba lần đầu tiên kêu ‘chú’ với Kiều Gia Hiên, đã dễ nghe giống như âm thanh từ trên trời. Lúc này một tiếng ‘cha’, thanh âm này thật sao dễ nghe không cách nào hình dung được, lọt vào trong tai hắn, trong lòng không ngừng quanh quẩn, trong lòng chứa đầy cảm động không thể dùng ngôn ngữ hình dung.

13. Chương 13

Chương 13: Cầu hôn

Bội Gia dịu dàng hát ru Ba ngủ.

Sinh ra một cậu nhóc tinh lực dư thừa, không biết mệt mỏi không biết là nên vui mừng hay là mệt đây?

Trên đường trở về cậu nhóc ngây thơ không ngừng oanh tạc: “Cha, vì sao trước kia không gặp xem chúng ta?”

Câu hỏi khiến Kiều Gia Hiên ghen hờn nhìn trần trời.

Cô phải kiên nhẫn giải thích lần nữa: “Cha đang làm việc, không thể xin phép. Bởi vì cha phải nuôi cả nhà!”

“Mẹ ơi, vì sao — trước kia con hỏi mẹ cha đâu? Mẹ đều — không nói cho con?” Ba gần từng chữ, nhưng biểu đạt năng lực kinh người.

Bội Gia nhéo nhéo khuôn mặt non mềm nhỏ nhắn của con trai: “Bởi vì sợ con nhớ cha, để mẹ ở Mỹ một mình!”

Tồn sức đến chín trâu hai hổ mới có thể đỡ tiểu quỷ này phục.

Kết quả lúc ba người đang dùng bữa tối thì cậu lại học ra một câu, ngữ điệu kinh người: “Mẹ, vậy tại sao sau khi con gặp cha, mẹ cũng không nói cho con biết a?”

Bội Gia vừa nuốt miếng cơm xuống liền lập tức bị ghen ở trong cổ, nuốt không được phun cũng không ra. Ghê tởm hơn là Kiều Gia Hiên vẻ mặt tán dương nhìn con trai, giống như cậu đã hỏi đến trọng điểm.

Thuận tay tiếp nhận nước Kiều Gia Hiên đưa tới, uống một ngụm, cuối cùng cũng có thể nói: “Này —— đó là bởi vì cha nói muốn cho con thời gian thích ứng. Cha sợ con bỗng chốc không thể nhận cha.” Cái khó lớn cái khôn đem tội danh chuyển lên đầu Kiều Gia Hiên.

Cậu nhóc rốt cục cũng cái hiểu cái không gật gật đầu.

Mãi cho đến lúc lên giường cậu nhóc vẫn còn quần quýt lấy Kiều Gia Hiên, cho hắn làm con búp bê vĩ đại của mình.

Thì ra trong cuộc sống coi như mình tận tâm tận lực như thế nào, vừa làm cha vừa làm mẹ, cũng vĩnh viễn không thay thế được vị trí của cha trong lòng của cậu, cho dù người cha này cậu chưa bao giờ thấy qua.

Vừa thấy hai cha con chơi đùa, Bội Gia lại có vài phần đổ kỵ, đổ kỵ Kiều gia hiên có thể dễ dàng được Ba chấp nhận như thế, đổ kỵ Kiều gia hiên có thể một lần nữa xâm nhập cuộc sống của cô dễ dàng như thế.

Nhưng mà sự xuất hiện của Kiều gia hiên chỉ ít có một chút tốt, đó chính là đối với việc phát triển nhân cách, có một “hàng mẫu” nam tính, không cần lo lắng sau khi Ba lớn lên sẽ biến thành ẻo lả. Bằng không về sau tìm vợ cũng phiền toái ——

Bội gia không khỏi bật cười: con trai vẫn còn nhỏ như vậy——

Giống như một loại tâm điện cảm ứng, cô vừa quay đầu lại, Kiều Gia Hiên lại tựa vào con trai bên giường chăm chú nhìn cô, làm cô không khỏi mặt đỏ lên.

Bội Gia cúi đầu nói rõ: “Ngủ ngon!” Nhanh chóng chạy trốn khỏi phòng của con trai.

Bội Gia ngồi yên ở trên giường, chạm nhẹ gương mặt đang nóng lên, lâm vào trầm tư ——

Mãi cho đến khi có tiếng gõ cửa truyền đến, mới tỉnh lại.

Cô mở cửa, Kiều Gia Hiên đứng ở ngoài cửa, hai người đều không nói gì, không khí chìm vào tắc nghẽn khiến người ta khó chịu, mập mờ khiến người không thở nổi, tầm mắt của hắn vẫn chưa rời khỏi cô.

Thật lâu sau, Kiều Gia Hiên thất bại xoa xoa tóc: “Bội Gia, chúng ta nói chuyện một chút!”

Bội Gia nhìn hắn, thật lâu không nói.

“Chúng ta bắt đầu lại một lần nữa đi. Cho dù là vì Ba!”

Bội Gia vẫn im lặng không nói, một giọt nước mắt chua xót như đáp lại lời của hắn, rơi xuống gò má kiều mỵ của cô.

Cô lắc lắc đầu.

Xoay người sang chỗ khác, kéo dài khoảng cách giữa hắn và cô, giống như cách xa năm năm thật dài kia, cùng với những chuyện đã xảy ra trong năm năm.

Ngày hôm sau, hai người rất ăn ý không đề cập lại chuyện này.

Kiều Gia Hiên trước đem con trai đưa đến vườn trẻ, vốn là việc của quản gia, vì chuyện ngày hôm qua, hắn nắm tay con trai xuống xe, đưa đến cửa, sau khi hôn cậu nhóc, mới thỏa mãn lên xe.

“Tôi muốn tổ chức một bữa tiệc, chính thức giới thiệu Ba ọi người.” Hắn ngữ khí lạnh nhạt không giống như là thương lượng.

Bội Gia chỉ là ngẩng đầu nhìn hắn, chậm đợi câu sau của hắn.

“Tôi không hy vọng phát sinh loại chuyện ngày hôm qua một lần nữa! Là con trai của Kiều Gia Hiên lại bị những thứ chẳng ra gì khinh thường. Ngày hôm qua nếu không phải em lôi kéo tôi, tôi tuyệt đối không tha cho bọn họ!”

Bội Gia không nói, cô không có lập trường cùng nguyên tắc phản đối. Ngữ khí của hắn không phải thương lượng cùng cô, mà là đang nói với cô rõ ràng một việc, hay có thể nói chính là ở thông báo cho cô, không hơn.

Đối với sự hiểu biết của cô về hắn, cô biết rõ là Kiều Gia Hiên việc cần làm phải làm, cô căn bản không có biện pháp ngăn trở, năm năm trước không có cách nào, năm năm sau càng không có cách nào.

Cô thoáng gật đầu, coi như đáp lại.

Những ly rượu đan xen với những câu chuyện vui không ngừng.

Tiếng nhạc du dương không ngừng vang lên, âm thanh giống như tơ tằm phiêu tán khắp nơi, tràn ngập toàn bộ đại sảnh.

Phó Bội Gia tao nhã khoác tay Kiều Gia Hiên, mỉm cười gật đầu với khách.

Niên niên tuế tuế hoa tương tự, tuế tuế niên niên nhân bất đồng.

Ý nói những bông hoa qua trải qua bao nhiêu năm vẫn như vậy, con người trải qua nhiều năm sẽ thay đổi

Cô năm đó chính là khoác tay phụ thân như thế, cùng ông tham dự các bữa tiệc, cũng nhận được được vô số lời ca ngợi cùng thần phục.

Cô mỉm cười nhìn tiến đến chào hỏi Chung Thế bá, khách sáo hỏi việc nhà.

Kiều Gia Hiên lại dịu dàng nhìn cô, cô hôm nay mặc một bộ lễ phục dạ hội màu đen, hơi hơi lộ ra hai cánh tay trắng như ngọc cùng cái cổ duyên dáng, lại vô cùng cao quý thanh lịch. Những đường cắt may bó sát

người tôn lên những đường cong mê người của cô, cổ của cô thực sự tuyệt đẹp, cánh tay mảnh dẻ, đầu vai của nàng thực mềm mại, xương quai xanh của cô thực gợi cảm ———

Trời biết, hần đang nguyên rửa từng kẻ khác phái đang cố cố gắng tiếp cận cô, lại bỏ qua sự đổ kị ngu ngốc đang dồn trong máu hần.

Tựa như lúc này, cái tên Mạc Hiếu Hiền kia đúng là âm hồn bất tán dám đến mời cô khiêu vũ, cô không từ chối mà lại còn đồng ý.

Hai người nhẹ nhàng khiêu vũ, khi lễ phục màu đen của cô xoay tròn, như xoáy nước màu đen bập bênh.

Mà chảy xiết chết tiệt, lốc xoáy chết tiệt, đã kéo hần vào vực sâu không đáy, ở trong đó lúc chìm lúc nổi.

Hần giật mình phát hiện, qua năm năm, suốt năm năm, vậy mà hần đối với cô còn có tham muốn giữ lấy đáng sợ như vậy!

Cô cười duyên như hoa với Hiếu Hiền, cái nụ cười này, sau khi gặp lại cô chưa bao giờ vì hần mà nở rộ, nhưng bây giờ vì một tên đàn ông khác mà không hề giữ lại!

Khóe miệng hần nở một nụ cười, nhưng ý cười lại chưa tới đạt đáy mắt.

Một khúc kết thúc!

Kiều Gia Hiền chậm rãi đi đến trước mặt Phó Bội Gia, cầm lấy bàn tay thon nhỏ của cô đi tới trước microphone, bắt đầu tuyên bố: “Xin chào các vị khách quý, hoan nghênh mọi người tham gia bữa tiệc ngày hôm nay. Hiện tại tôi chính thức giới thiệu hai người với mọi người!”

Mọi người chậm rãi tụ tập chung quanh.

Kiều Gia Hiền tiếp tục nói: “Đầu tiên, giới thiệu một chút với mọi người con tôi – Kiều Tử Ba, năm nay năm tuổi.” Vừa nói, liền ôm con trai vào trong lòng.

Đại sảnh vang lên một trận vỗ tay nhiệt liệt.

Giới thượng lưu từ sự kiện ở nhà trả đã biết đến tin, Kiều Gia Hiền đã có một đứa con riêng!

“Thứ hai, là vị hôn thê của tôi — Phó Bội Gia tiểu thư. Tôi vô cùng yêu cô ấy, cũng vô cùng cảm tạ cô ấy đã sinh cho tôi một cậu con trai khả ái như vậy. Hôm nay tôi muốn trước mặt mọi người, cầu hôn với cô ấy ———”

Trong đám người một trận xôn xao, tiếp theo lại vang lên tiếng vỗ tay như sấm cùng âm thanh ồn ào: “Đáp ứng hần, đáp ứng hần ———”

Bội Gia tuy là sớm bị hoàn cảnh ép buộc phải lạnh lùng bình tĩnh, nhưng vẫn bị Kiều Gia Hiền làm hoảng sợ, hần với cô từ năm năm trước đã là người xa lạ. Nếu nói gần đây có chút cải thiện, nhưng quyết không phải là kiểu mọi người đang suy nghĩ chính.

Cô ngạc nhiên nhìn Kiều Gia Hiền nói nhỏ bên tai con trai, đợi cô bừng tỉnh lại, con trai đã nhập vào hàng ngũ quân địch: “Mẹ ơi, mau đồng ý với cha đi! Hơn nữa con muốn làm bông hoa nhỏ xinh đẹp a!”

Mọi người ồn ào không ngừng.

“Bội Gia, nếu em không đồng ý. Sẽ làm Ba thương tâm!” Kiều Gia Hiền lại gần, thì thầm ở bên tai Bội Gia, hơi thở ấm áp phả lên cổ cô, tê dại không dứt.

Bội Gia thật sự phân tích không ra về mặt lúc này của Kiều Gia Hiền, trong miệng hần mặc dù nói như vậy, đôi lông mày cũng nhăn nhọt về rồi rắm, đáy mắt mịt mờ, nhưng tại nơi sâu nhất trong ánh mắt giống như lóe lên ánh sáng kì lạ, giống như chờ đợi, lại như bộ dạng không dám chờ đợi.

Kiều gia hiền nhìn đôi mắt xinh đẹp đủ để khiến người khác tim phải đập nhanh kia, thần nhiên chống đỡ lại ánh nhìn cổ quái mà thâm trầm của cô, tại đôi mắt vốn trong suốt như đáy biển sâu thẳm kia, lúc này lại hiện lên một mảnh sương mù, có cái gì đó mờ mịt, cái gì đó đang lay chuyển.

Hần cầm tay cô lên, đặt ở bên miệng nhẹ nhàng hôn: “Bội Gia, anh sẽ dùng hết toàn bộ sức lực thương em yêu em!”

Câu này xuyên thấu qua microphone truyền đi đến từng góc khắp đại sảnh, cũng đập vào trong lòng Bội Gia, ở nơi nào đó tạo nên gợn sóng, một vòng, một vòng, lại một vòng!

14. Chương 14

Chương 14: Mở mịt

Bội Gia mở mịt nhìn Kiều Gia Hiên, bộ dáng hần lúc này phảng phất như thời gian đang quay lại, cô tựa hồ cũng rơi vào một vòng tuần hoàn. Từng âm áp mềm mại, từng có triền miên, giống như hoa cúc giữa trưa, dưới ánh nắng mặt trời chậm chậm rơi, rơi trên mặt đất, trải vào lòng người, từng việc từng việc tưởng niệm lại, tựa như tự xé vết thương đã đóng vẩy ra, đau đớn không chịu nổi! Kiều Gia Hiên thâm tình ôm lấy cô, chậm rãi hôn nhẹ nhàng lên trán cô.

Dường như tất cả ý thức của Bội Gia đều tập trung ở trên trán, chỉ cảm thấy hai bờ môi ấm áp mềm mại của hần nhẹ chạm lên mặt, hơi thở nam tính mãnh liệt mang theo mùi thuốc lá nhàn nhạt đã tràn ngập trong mũi.

Bốn phía tiếng vỗ tay vang lên như sấm!

Giai điệu Waltz duyên dáng chậm rãi phát ra, khi cô dần dần thanh tỉnh lại thì Kiều Gia Hiên đã nhanh nhẹn ôm lấy cô ra đại sảnh khiêu vũ. Động tác ôm lấy kia thật quý trọng, giống như ôm lấy kỷ trần.

Cô có thể phát tay rời đi, cô cũng có thể tông cửa xông ra —— nhưng mà cô không làm, đã trưởng thành, học được đạo lý đối nhân xử thế, hiểu được thế gian ấm lạnh, cũng không còn bốc đồng như trước.

Nếu nói là trong khoảng thời gian này hết thấy những điều Kiều Gia Hiên làm với cô, cô không có một tia cảm động là giả. Nhưng mỗi khi hần xuất hiện ở trước mắt cô thì một màn năm năm trước liền giống như hôm qua tái hiện lại, không ngừng hiện lên ở trước mắt, lại chợt hiện lên.

Cô xoa bóp cái trán đau nhức, tối hôm qua đang lúc mọi người đùa cợt, không thể không uống một ít rượu. Vài vị chú bác ngày xưa lại lôi kéo cô chào hỏi kính rượu, gương mặt thân thiện giống như phụ thân lúc còn trên thế gian.

Cuối cùng Kiều Gia Hiên còn cùng cô mười ngón tay đan chặt đứng ở cửa tiễn khách ——

“Mẹ ơi!” Ba một bên dùng tiếng nói mềm mại kêu to, một bên cời giấy, nhảy vào phòng Phó Bội Gia.”Mẹ ơi! Mẹ đã tỉnh chưa?”

Nằm ở trên giường Bội Gia vội ôm con trai nhảy vào trong lòng nhéo nhéo khê cái mũi nhỏ của cậu.

“Ba, con đã quên cái gì?”

“Con xin lỗi, con đã quên gõ cửa.” Ba thè lưỡi, chỉ ngây ngô cười với mẹ.

“Lần sau phải nhớ nha, sao con lại đi dép to như vậy?” Cô nhìn bàn chân nhơ bé của con trai đang xỏ đôi dép lê to dùng.

“Con tìm không thấy giày của con a! Giày của con không thấy.”

“Con lại cời giấy chạy loạn, cho nên tìm không thấy giày đúng không?” Cô búng chóp mũi con trai như để trừng phạt.

“Con sẽ tìm giày, nhất định sẽ thấy!” Tay nhỏ bé Ba ôm cổ Bội Gia, làm nũng với cô.”Mẹ, mẹ thật thơm!”

Cô mỉm cười hôn một cái trên mặt Ba, thích cảm giác con trai làm nũng với cô.

“Ba cũng rất hương!”

“Vẫn là mẹ thơm hơn, cha cũng nói như vậy!”

“Cha ——” Bội Gia nhìn con trai.

“Ngày hôm qua con ngủ cùng với cha. Mẹ thực xấu hổ, lớn như vậy còn để cha tắm rửa giúp!” Ba vừa nói vừa dùng ngón tay út quệt khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, làm ra bộ dạng xấu hổ.

“Ặc ——” Bội Gia nói không ra lời, chuyện tối hôm qua cô thật sự là không nhớ ra, chuyện duy nhất có thể nhớ rõ đó là cùng Kiều Gia Hiên ở cửa tiền khách, nhưng mà hình như cũng chưa tiễn hết khách a——

Hơi ngẩng đầu, lại vừa vụng vụng gặp Kiều Gia Hiên đang nghiêng người dựa lên cửa phòng cô, bốn mắt giao nhau.

Kiều Gia Hiên mỉm cười vẫy vẫy tay với Ba: “Ba, chúng ta đi xuống ăn sáng trước. Mẹ sẽ xuống ngay.”

Ba đang nằm úp trên người Bội Gia đã lão đảo lão đảo chạy xuống giường!

Chờ Bội Gia rửa mặt chải đầu xong xuống lầu thì cha con hai người đã ngồi ngay ngắn trên bàn cơm đợi cô.

Về mặt Kiều Gia Hiên không có gì khác thường, Bội Gia an ủi chính mình một chút, coi như cái gì cũng không biết, dù sao tối hôm qua uống rượu say, cô thực sự là cái gì cũng không biết.

Cuộc sống sau bữa tiệc vẫn như trước, chỉ trừ thái độ của khách hàng khách khí hơn và nhân viên bên ngoài đối với cô càng ngày càng tôn kính. Cô không ngốc cũng không dần, biết đây là sau khi Kiều Gia Hiên cầu hôn với cô, mọi người đối với thân phận cô lại càng kiêng kị, là khách khí với thân phận của cô, không phải đối với cô —— cá nhân Phó Bội Gia.

Đối với việc Kiều Gia Hiên vẫn như trước mỗi ngày đưa đón cô đi làm, cô cảm thấy có chút khó hiểu. Nếu không phải sớm biết sự tích phong lưu của hân, Bội Gia thật cảm thấy hân là người cha và người yêu không thể bắt bẻ nổi.

Mỗi ngày đúng giờ đưa con trai cùng cô đi làm, vừa gần đến giờ cô tan tầm, về nhà ăn cơm cùng Ba. Trừ bỏ thỉnh thoảng xã giao thật sự không chối được, cũng nhất định sắp xếp lái xe đưa đón cô. Nếu có tiệc rượu, cũng nhất định sẽ tham dự cùng cô.

Oanh oanh yển yển trong truyền thuyết giống như bốc hơi khỏi thế gian.

Những mà bữa tiệc ngày hôm nay, phỏng chừng Kiều Gia Hiên đã có chút phá lệ.

Từ sau khi bọn họ đi vào, một người mặc lễ phục dạ hội màu đen thấp ngực cực kỳ gợi cảm, một vị nữ sĩ vô cùng mỹ lệ, không ngừng chiếu ánh mắt tới bọn họ.

Bội Gia tự biết bản thân không có cái gì có thể làm ột nữ sĩ mỹ lệ như vậy lưu luyến lâu như thế, nghĩ đến mục tiêu của cô nhất định là vị Kiều tiên sinh bên người này.

Bội Gia ngẩng liếc mắt nhìn Kiều Gia Hiên ở bên cạnh một cái, không sai, vẫn là một bộ dạng phong lưu phóng khoáng như vậy, lông mày ra lông mày, mắt ra mắt, nhưng tụ lại một chỗ, quả thật có chút hấp dẫn người khác —— đáng tiếc, không bao gồm cô?

“Tôi đi trang điểm thêm một chút!” Vẫn nên để cho bọn họ một không gian thoải mái.

Lẽ mà lẽ mề ở trong phòng rửa tay một lúc lâu mới đi ra, nghĩ đến với tốc độ của Kiều Gia Hiên hân là đã giải quyết xong.

Mới vừa vào đại sảnh, đảo ánh mắt, đã thấy hai người chính thân mật ở một góc sáng sủa, về phần cụ thể làm gì, theo ánh mắt đồng tình của mấy người đi đường Giáp, người qua đường Ất thì không khó tưởng tượng.

Bội Gia chậm rãi lui về một góc tối, dần ông không phải đều là nói một đằng làm một nẻo đấy sao? Cô làm sao còn có thể cảm thấy đau đớn đây?

Cô hít sâu một hơi, lại từ góc tối đi ra, cô chưa bao giờ chờ đợi, tự nhiên cũng có gì để thất vọng.

Một thân thể cao lớn quen thuộc chắn trước mặt cô, cô ngẩng đầu lên, ở khóe miệng nở rộ một đóa hoa kiều mỵ: “Sao lại rảnh rỗi tới đây gặp em, Mạc đại thiếu gia?”

Mạc Hiếu Hiền nhìn cô chăm chăm: “Người phụ nữ kia gọi là Châu Lạc Thi, một ngôi sao mới nổi gần đây!”

“A, vậy sao? Quả thực là có điều kiện làm ngôi sao!” Bội Gia mỉm cười, ngữ khí không có gì phập phồng.

Mạc Hiếu Hiền trào phúng cười: “Xem ra anh quá lo lắng, em căn bản không để cô ta vào mắt sao?”

Bội Gia vẫn mỉm cười: “Không phải vấn đề em có để cô ta vào mắt không, là cô ta rất xuất sắc, em căn bản không phải đối thủ của cô ta. Lại nói, quyền lựa chọn chưa bao giờ được đặt ở em, không phải sao? Nếu em muốn so đo, vậy thì thật là áy náy với chính bản thân mình, cô ta chẳng qua là một trong n người mà thôi!”

Mạc Hiếu Hiền hơi ngẩn người, mới yên tâm nói : “Bội Gia, thông minh như em. Cần gì phải giữ lấy quá khứ, mà không chịu trút gánh nặng này đi?”

Bội Gia thở dài một hơi: “Có một số việc cần phải có thời gian !”

Mạc Hiếu Hiền biết cô không muốn nói nhiều, đổi đề tài: “Ba gần đây thế nào? Từ sau khi cậu nhóc vào Kiều gia, chúng ta cũng chưa có ăn bữa cơm ba người thật ngon.”

“Ba mấy ngày hôm trước còn nhắc tới anh? Nói anh đã lâu không tới gặp thằng bé.” Nói đến con trai, vẻ mặt Bội Gia tươi như hoa.

“Thật sao? Mấy ngày nữa anh mời hai người ăn cơm. À, nhắc đến ăn cơm , mấy ngày hôm trước anh gặp một người, em có biết là ai không?”

“Ai vậy?”

“Chính là người trước kia cùng lớp với em cứ ba tháng lại đổi một bạn gái, tên là gì ấy nhỉ——”

Hai người nói tới chỗ cao hứng bưng bưng, cũng nhện không được mà ha ha cười.

Không biết ở xa xa ánh mắt ác ngoan không ngừng bắn tới. Kiều Gia Hiền trước sao vẫn híp mắt nhìn chăm chú hết thấy biểu tình của cô.

Trong bữa tiệc đụng phải Châu Lạc Thi kia hẳn không nghĩ đến. Nhưng càng không nghĩ tới là, cô ta thế nhưng đối với hẳn nhớ mãi không quên, tuy rằng trước mắt đã có một kim chủ khác nhưng vẫn là muốn có thể giữ liên lạc với hẳn.

Từ bữa tiệc tại Kiều Gia, Bội Gia đối với hẳn ôn hoà như trước, không gần không xa . Nếu như theo tính nết vốn có của hẳn, đã sớm kìm nén không được . Nhưng là hẳn đối với Phó Bội Gia xem ra là càng ngày càng hâm sâu rồi, sợ quá mau sẽ dọa cô bỏ đi, lại tự nói với mình phải kiên nhẫn. Từ sau khi hai người “Ô chung”, cũng đã nửa năm trôi qua, cô đối với hẳn vẫn như cũ.

Cho nên hẳn lợi dụng Châu Lạc Thi, gây ra vài chuyện mờ ám, hi vọng cô có thể ghen. Kết quả thấy cô cùng Mạc Hiếu Hiền nói chuyện phiếm, bộ dạng cười vui!

Hắn kéo tay Châu Lạc Thi tới trước mặt hai người: “Bội Gia, đây là ngôi sao ngọc nữ Châu Lạc Thi tiểu thư!”

Bội Gia vươn tay: “Chutiểu thư, ngưỡng mộ đại danh đã lâu. Cô so với trên màn ảnh lại càng xinh đẹp!”

Kiều Gia Hiền lửa giận càng tăng lên, động tác của cô tao nhã như vậy, cách nói năng của cô khéo léo như vậy. Cô chẳng lẽ lại không biết quan hệ giữa hẳn và Châu Lạc Thi sao? Nhưng cô lại không có chút ý ghen tị nào?

Kiều Gia Hiền dịu dàng nhìn Châu Lạc Thi nói : “Thật lâu không gặp rồi, tối hôm nay chúng ta tâm sự thật tốt!”

Quay đầu nâng ày với Phó Bội Gia, nói : “Tối nay tôi không về . Tự em gọi xe về đi!”

Bốn người trong lúc đó rơi vào một trận xấu hổ nặng nề.

Ổ cửa cười từ biệt với Hiếu Hiền, Bội Gia vô tri vô giác về phòng, chỉ cảm thấy trong lòng kiềm nén khó chịu, khó chịu nói không nên lời. Cô thậm chí biết mình tại sao lại khó chịu như thế.

Cô ở trên giường trần trọc, cũng không cách nào đi vào giấc ngủ.

Một âm thanh ô tô quen thuộc rõ ràng truyền vào tai, tiếp theo là tiếng cánh cửa bị đóng sầm. Chẳng biết tại sao, Bội Gia lại tuyệt không cảm thấy tạp âm trong đêm dài yên lặng có gì đáng ghét, ngược lại cô cảm thấy an lòng.

Nghe tiếng bước chân của hắn từng bước từng bước lên lầu, lại tựa hồ có gì đó không ổn.

Không đúng, hình như cách phòng cô càng ngày càng gần. Gian phòng của bọn họ cách bởi phòng ngủ của Ba, hắn làm sao lại đi qua cửa phòng Ba rồi sao?

Cửa loảng xoảng một tiếng liền mở ra, Kiều Gia Hiền xông vào.

Cửa cô cô trừ mấy tháng mới chuyển đến có khóa ngoài, gần đây bởi vì hai người vẫn bình an vô sự, hơn nữa buổi sáng Ba thích xông vào trong phòng cô tìm cô, cho nên đã không khóa kỹ nữa.

Cho nên, hắn đẩy liền đẩy ra.

Bội Gia từ trên giường ngồi dậy: “Kiều Gia Hiền, anh làm gì? Đi ra ngoài cho tôi!”

Kiều Gia Hiền nghênh ngang đi về phía cô, bên môi nở nụ cười quỷ quyệt: “Bội Gia, em vẫn chưa ngủ sao? Đang đợi tôi sao?”

Bội Gia nhảy xuống giường, muốn chạy đến gần cửa đẩy hắn ra ngoài, lại bị hắn bắt được.

Động tác của hắn khiến cô đột nhiên cảnh giác đến thể yếu của mình, cô đi từng bước đến gần cánh cửa, bàn tay hướng tay cầm cửa. Nhưng động tác hắn nhanh hơn, trước khi cô có cơ hội kéo cánh cửa, bàn tay to của hắn đã vững vàng đặt trên van cửa, chặn đường đi của cô.

“Đừng vội vã muốn đuổi anh đi như vậy!” Hắn nghiêng người ghé bên tai cô nhẹ nói, hơi thở nóng ấm phả lên vành tai cô.

“Anh muốn làm gì?” Bội Gia thẳng người, cố gắng muốn tách ra khỏi khoảng cách giữa hai người, ngược lại lại làm inh không có khoảng không để tránh né.

“Không làm cái gì a.” Lồng ngực của hắn lần đến gần cô, dần dần thu hẹp khoảng cách giữa hai người lại. Bàn tay vốn đặt trên van cửa dần dần dời xuống, đột nhiên ôm lấy được vòng eo thon nhỏ của cô kéo về phía mình.

“Tôi nghĩ anh chắc là mệt mỏi, có chuyện gì ngày mai chúng ta nói sau được rồi.” Bội Gia muốn chuyển bước, nhưng không có cách nào nhúc nhích.

“Mệt? À, anh không ngại mệt, tinh thần anh bây giờ rất tốt.” Kiều Gia Hiền nói xong, cúi đầu hấp thụ hương thơm bên gáy cô, “Em mới thức dậy thật ngọt.”

“Đừng. Đừng như vậy.” Bội Gia muốn lớn tiếng cự tuyệt hắn, tiếng đến bên miệng lại trở nên yếu đuối vô lực. Trên người hắn là mùi rượu nồng nàn, có chút mê loạn lý trí của cô, cô biết mình nên dùng lực đẩy hắn ra, nhưng trong lòng lại có chút không muốn.

“Đừng như thế nào?” Bàn tay dọc theo đường cong trên cổ cô, ấn xuống một nụ hôn, lời nói ra biến thành lẩm bầm không rõ, bờ môi nóng ấm chuyển thành lực mạnh mẽ.

“Anh tránh ra cho tôi!” Cô mới mở miệng, cái lưỡi trơn trượt của hắn liền tiến quân thần tốc, cùng cô quấn quýt, khiến cô rối cuộc nói không ra lời, chỉ có thể gắt gao bám vào người hắn

Ngày

Ánh nắng đầu hạ xuyên qua tầng tầng rèm cửa, nhẹ nhàng từng tia chiếu vào thân hình vẫn đang ngủ say trên giường.

Mái tóc đen lộn xộn, nhưng thực gọi cảm. Còn có, hấn nhếch hai cánh môi lên, khóe miệng cong lên, vẻ mặt thả lỏng, tựa hồ đang dạo chơi trong mộng đẹp.

Hết thấy đều quen thuộc như thế!

Bội Gia ngồi ở đầu giường, lẳng lặng nhìn hấn. Giống nhau năm năm này, mình vẫn ở bên cạnh hấn, chưa từng rời xa.

Sau một hồi lâu, cô rời khỏi phòng.

Lúc Kiều Gia Hiên tỉnh lại đã gần đến buổi trưa, hấn mơ mơ màng màng đưa tay sờ sờ chỗ bên cạnh, không ngờ không có đụng tới thân thể mềm mại trong mộng, ở bên cạnh đã lạnh như băng không chút ấm áp.

Hấn liền thanh tỉnh lại, đập vào mắt hấn là những thứ trang trí khác với phòng hấn, nhưng hấn vẫn vô cùng quen thuộc, bởi vì thiết kế cùng bài trí nơi này, hấn đều có phần tham dự.

Nhưng bóng dáng của người cùng hấn triền miên tối hôm qua không ở đây.

Tâm tình của hấn rất tốt nhẹ răng cười, hòa thượng chạy được nhưng miếu không chạy được!

Hấn cùng với cô đã tiến triển một bước trọng đại!

Kiều Gia Hiên hưng trí bừng bừng vọt tới văn phòng Phó thị.

Bội Gia nhìn thấy hấn nhưng vẻ mặt cũng không gì khác thường, bình tĩnh giống như chuyện tối qua chưa từng phát sinh.

Chỉ là kinh ngạc vô cùng kinh ngạc ngẩng đầu: “Sao lại đến đây giờ này?”

Kiều Gia Hiên đi ra sau ghế của cô, hai tay từ phía sau lưng ôm lấy cô: “Thế nào, không chào đón anh à?” Xấu xa phả hơi thở nóng bỏng lên chiếc cổ trơn bóng như ngọc của cô, vừa lòng nhìn gáy ngọc hơi hơi nổi lên sắc đỏ.

Bội Gia thần nhiên nói: “Làm sao dám không chào đón lão bản của chúng ta, tôi cũng không phải không muốn sống!”

Ngữ khí bình thản như thường, không có gì không hợp.

Kiều Gia Hiên lấy tay đem mặt của cô tiến đến gần, cùng hấn đối diện, không có chỗ nào bất thường, khuôn mặt tươi cười như thường, biểu tình như thường, không chút chút nào với mọi khi.

Nhưng mà chết tiệt giống như bình thường, trải qua triền miên tối hôm qua, lại lộ ra vẻ bất bình thường như vậy.

Hấn chết tiệt hoài niệm trăm ngàn biểu tình của cô những vẻ mặt kia, có động lòng người, có ngây thơ, nhưng mỗi một chút đều khiến người say đắm, khiến người mê luyến, khiến người yêu thâm.

Hấn híp mắt nhìn cô, giống như là muốn chứng minh tối hôm qua không phải là hấn nằm mơ, áp môi lại gần, trần trọc hút lấy vẻ đẹp của cô.

Bội Gia nhẹ nhàng quay đầu đi chỗ khác: “Kiều tổng, bây giờ là giờ làm việc!” Cô chỉ để lại cho hấn một nửa khuôn mặt.

Kiều Gia Hiên lẳng lặng nhìn cô, không nói tiếng nào. Mặc dù chỉ có thể nhìn thấy nửa mặt của cô, hấn vẫn có thể nhìn thấy trong con ngươi cô lạnh nhạt ý cự tuyệt.

Hết thấy giống như trở lại điểm xuất phát.

Kiều Gia Hiên chậm rãi buông cô ra, đứng trước cửa sổ thủy tinh chạm đất chậm rãi bình phục cảm xúc: “Còn vài phút là tan việc. Nếu em không có hẹn, anh muốn nghe em báo cáo vào bữa trưa.”

“Được. Trước hết mời ra ghế sofa ngồi một lúc!” Bội Gia giải quyết việc chung đáp. Lại ấn nút điện thoại nội bộ, dặn dò nói: “Lâm bí thư, đưa giùm một ly cà phê đen vào.”

Kiều Gia Hiên siết nắm tay, lại buông ra. Cô còn nhớ rõ hấn thích uống cà phê đen.

Hắn lại có một cảm giác bất lực. Hắn cười khổ một cái, thì ra phú quý quyền thế như hắn, cũng có lúc lực bất tòng tâm.

Hắn dẫn Phó Bội Gia tới nhà hàng lần đầu tiên bọn họ hẹn hò, đồ ăn vẫn giống như xưa.

Cô không có ý kiến gì, cũng không có biểu tình dư thừa, giống như là cô lần đầu tiên tới nhà hàng này, lần đầu tiên thưởng thức những món ăn này, nụ cười trên mặt duy trì không có một chút sơ hở.

Kỳ thật với tình hình Phó thị, Kiều Gia Hiên nắm giữ rất rõ ràng. Hắn chẳng qua là muốn cô cùng hắn ăn cơm trưa thôi.

Năng lực Phó Bội Gia cũng rất giỏi, nhưng vừa mới bắt đầu, mà kinh nghiệm không đủ, có thể duy trì hiện trạng của Phó thị, đã là không tệ!

Nếu Phó thị muốn lợi nhuận bước lên một bậc thang mới, chỉ có đầu tư khai phá lĩnh vực mới hoặc là khai triển hạng mục hợp tác mới.

Ý định ban đầu của hắn chỉ là muốn dùng Phó thị buộc cô quay về bên cạnh hắn. Vô luận cô năm năm này biến hóa đến thế nào, tình cảm của cô với Phó thị cũng sẽ không thay đổi. Từ lúc còn nhỏ cũng chỉ biết đó là đồ đặc của mình, tuy rằng bởi vì đủ loại nguyên nhân không cách nào có lại được nữa, vẫn là hy vọng có thể lúc nào cũng được thấy nó.

Bội Gia báo cáo nhất nhất động thái của Phó thị thời gian gần đây, cuối cùng dừng một chút, mới nhìn hắn mở miệng nói: “Doanh thu Phó thị theo như trước mắt giao thiệp với lĩnh vực khác đến xem ra là có hạn, không biết ban giám đốc phương diện có sắp xếp gì không?”

Kiều Gia Hiên nhún lông mày, nhìn cô, tựa hồ đang đợi câu dưới của cô. Hắn đối với năng lực phân tích của cô cảm thấy chút tán thưởng.

Bội Gia hít vào một hơi, mới nói: “Phó thị chỉ có khai thác lĩnh vực mới mới có thể tiến thêm một bước mở rộng lợi nhuận!”

Kiều Gia Hiên tao nhã lấy tay đong đưa chén rượu trong tay, nhìn rượu đỏ lưu chuyển ở trong ly, nói: “Em có kế hoạch gì sao?”

Bội Gia nhìn thẳng hắn: “Đây là đây là vấn đề mà anh cùng ban giám đốc phải cân nhắc!”

Kiều Gia Hiên cũng đang sắc nhìn cô: “Tình hình Phó thị anh cũng biết, nhưng chuyện này phải cùng với ban giám đốc họp mới có thể quyết định.”

Bội Gia cũng không nói thêm nữa, chính là trầm lặng nói: “Tôi chỉ là hy vọng Phó thị có thể phát triển tốt hơn một chút! Trước kia ——”

Kiều Gia Hiên chậm rãi vươn tay, đặt lên bàn tay trái của cô, cũng cầm thật chặt, hết thấy chỉ như vậy, không nói lời nào!

15. Chương 15

Chương 15: Dự án

Phó Bội Gia có chút khiếp sợ ngồi ở phòng làm việc của Kiều Gia Hiên, mặc dù đối với nơi này, cô tương đối quen thuộc.

Nhưng cả người cô còn theo hội nghị vừa rồi, suy nghĩ còn chưa quay trở lại toàn bộ.

Cô không nhận được bật cười, chua xót, cảm động, kinh ngạc đều ở trong đó.

Không thể tưởng được được bây giờ cô còn có ảnh hưởng như thế đối với Kiều Gia Hiên, cô không khỏi muốn cười nhạo mình!

Càng không nghĩ đến hẳn sẽ đem công ty xây dựng dưới quyền Kiều thị chia cho Phó thị, tuy rằng quyền sở hữu vẫn của Kiều thị, nhưng về sau cô phụ trách trực tiếp.

Mọi người đều biết, phần xây dựng Kiều thị là bộ phận kiếm lợi nhiều nhất trước mắt của cả Kiều thị, điều động tài chính cũng thường là lớn nhất, có thể đến vài trăm triệu thậm chí hơn một tỷ.

Kiều Gia Hiên thậm chí còn nói, hẳn sẽ không nhúng tay, để cô toàn quyền phụ trách.

Bội Gia thế nào lại cho hẳn chân chính thoát thân, mỗi đêm mỗi ngày có việc làm. Làm không được, làm không xong, liền đem về nhà, quần quít lấy hẳn đòi chỉ dạy.

Gần mấy tháng, dựa vào chỗ dựa vững chắc Kiều thị này, cũng nhận được hai, ba công trình nhỏ.

Kiều Gia Hiên kéo tay Ba, cùng cậu chơi trò bắt bóng.

“Nhìn kia, bên kia có điều hâu đó!” Chỉ vào hình ảnh ngón tay phản chiếu ở trên tường.

“Ta là con gà con.” Ba cao hứng phần chân đưa ngón tay nho nhỏ lên.

“Điều hâu bắt đầu bay! Muốn tới bắt con gà con đây!”

“Mẹ mau tới đây, điều hâu muốn tới bắt con gà con rồi! ” Ba hưng phấn mà kêu to.

Bội Gia cổ nhẹ chua xót, chậm rãi đi vào phòng, nhìn thấy cha con hai người vui vẻ phần chân chơi.

Kiều Gia Hiên đã hoàn toàn tiến ôm Ba ở trong lòng rồi, mỗi ngày vừa vào cửa, Ba nhất định bỏ nhào vào trong lòng ngực của hẳn trước tiên, bồi đầy nước bọt lên khắp mặt hẳn.

Sau đó lại đến phiên cô, làm cho Bội Gia đều nhanh ăn dầm chua.

Không phải nói bình thường con trai đều có vẻ gần gũi mẹ sao? Bội Gia bắt đầu hoài nghi tính chính xác của những lời này.

Thật vất vả rồi con trai ngủ, Bội Gia cũng đã cảm thấy mơ hồ, nửa mê nửa tỉnh, chỉ cảm thấy có người nhẹ nhàng vuốt ve giúp cô, động tác mềm nhẹ giống như lông chim, phất một cái phất một cái, đánh tan tất cả mệt mỏi. Bội Gia hốt hoảng muốn mở mắt ra, nhưng toàn thân lại không một chút khí lực, giống như động một ngón tay cũng mệt mỏi không chịu nổi. Từ chối một lúc lâu, cuối cùng là rơi vào trong mộng.

Thẳng đến khi tia nắng ban mai chiếu tới, Bội Gia mới tỉnh lại, mở con ngươi, mong muốn nhìn thấy gương mặt phóng đại của Kiều Gia Hiên. Mấy tháng từ ngày hẳn uống say, hẳn thường chơi xấu cô trên giường. Bất luận cô đuối thế nào, hẳn vẫn là tìm các loại cơ hội. Có khi, thừa dịp cô còn ở thư phòng làm việc hoặc là lúc đang tắm, liền trực tiếp đi ngủ. Đến khi cô trở lại, cũng không nhẫn tâm đánh thức hẳn. Ngay từ đầu, cô liền đi ngủ với con trai, nhưng đợi cô tỉnh lại, nhưng vẫn là ở trong phòng mình.

Như thế lặp lại vài lần, cô cũng thành thói quen. Thậm chí có khi sáng sớm tỉnh lại, phát hiện là cô vượt qua ranh giới, lui vào trong ngực của hẳn.

Mùi nước hoa nhàn nhạt xen lẫn mùi thuốc lá trên người hẳn, cũng đã tràn ngập đầy phòng, nhiễm vào chăn đệm, thậm chí thấm vào trong lòng Bội Gia.

Bội Gia vẫn còn nhớ rõ lần đầu tiên Ba xông tới, tay cô nhanh chóng mặc quần áo, hẳn cũng đang nằm ở một bên thản nhiên nhìn bộ dạng đỏ mặt của cô.

Thẳng đến khi Ba đẩy cửa vào, mới thu cô trở về trong chăn, nói cười.

Phản ứng của Ba cũng là ngây ngốc một lúc, sau đó cực kỳ vui vẻ chui vào giữa hai người, ba người lại làm ổ trong chăn nửa ngày mới đứng dậy.

Khóe miệng Bội Gia không tự giác giương lên, mỉm cười thản nhiên, nhưng nụ cười này khi ánh mắt quét đến hàng lông mi dài đậm của Kiều Gia Hiên thì biến mất.

Cô nhẹ nhàng quay đầu đi, nắng sớm đã lên, đang cố gắng lọt qua tầng tầng rèm cửa, khiến cho trong phòng nửa tối nửa sáng, nhìn không rõ ràng.

Một đôi tay nhẹ nhàng quàng lên trên eo nhỏ của cô, chậm rãi thu nạp, cổ sức kéo gần lại khoảng cách với cô, thẳng đến khi giữa hai người không có một khe hở.

“Còn sớm, ngủ tiếp một chút!” Kiều Gia Hiên thanh âm trầm thấp mơ hồ không rõ.

“Ngủ không được, suy nghĩ việc khai phá quảng trường Thế Kỷ!” Bội Gia ý xấu cũng không muốn cho hắn ngủ tiếp, biết hắn cũng là cực chăm lo đến dự án này.

Kiều Gia Hiên như cô mong muốn mở mắt ra: “Còn muốn mấy tháng mới tranh thầu a!” Đây là dự án lớn nhất mấy năm này, tất cả công ty xây dựng đối với dự án này giương đôi mắt hổ.

“Đây là lần đầu tiên em phụ trách một công trình lớn như vậy a.”

“Nhưng em phải chú ý nghỉ ngơi, thời gian ngủ còn nghỉ những thứ này, sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng chất lượng giấc ngủ. Hướng hồ còn nhiều cấp dưới như vậy là để ngắm sao, em để cho cấp dưới đi làm đi!” Kiều Gia Hiên hôn cái trán của cô một chút.

“Nhưng em vẫn rất căng thẳng!”

“Anh có biện pháp tiêu trừ căng thẳng, em có muốn thử xem —” thanh âm của hắn thấp xuống, nháy mắt vài cái với cô.

Bội Gia quay mặt đi: “Em thấy em nên chuẩn bị sớm một chút, cơ hội thành công lớn một chút —” câu nói còn lại đã biến mất trong miệng hắn —

Hoàn hảo không muộn hội nghị thường lệ buổi sáng.

Hàng tháng một lần hội nghị tổng kết cùng sắp xếp công việc mới, là người đứng đầu các ngành phải tham gia. Nếu cô tổng giám đốc này muộn, thật sự là không cách nào nói nổi.

Nhìn người đứng đầu các ngành lục tục làm báo cáo xong, Bội Gia mới lên tiếng: “Đấu thầu quảng trường Thế kỷ sẽ bắt đầu chuẩn bị, toàn bộ phương án thiết kế đều phải đưa ra. Việc này do ngành xây dựng cơ bản phụ trách, nhưng các ngành khác cần phối hợp. Gặp phải vấn đề về tài chính, ưu tiên lo cho ngành xây dựng cơ bản.”

Người đứng đầu các ngành anh xem tôi, tôi xem anh, trong chốc lát trở nên ồn ào.

Bội Gia vẻ mặt không đổi nhìn một lúc, mới khoát tay áo, ý bảo mọi người yên tĩnh: “Mọi người đều biết, quảng trường Thế Kỷ là công trình xây dựng rất lớn, cần đầu tư các hạng mục phải hơn một tỷ. Các đại thương nhân xây dựng đang mở to hai mắt nhìn chăm chăm. Chúng ta vừa có công ty xây dựng cơ bản, há có thể buông tha cơ hội lần này. Cụ thể tài chính, tôi sẽ cùng Kiều tổng bàn bạc. Với tình trạng trước mắt của Phó thị, là không có năng lực. Nhưng cụ thể mọi người không cần lo lắng, Kiều thị chắc chắn sẽ tận lực ủng hộ.”

Lại quay đầu dặn dò người đứng đầu ngành xây dựng cơ bản: “Trần quản lý, mấy tháng này, bộ phận thiết kế, bộ phận dự toán đều phải điều động nhân lực đến thành lập một nhóm nhỏ cạnh tranh, hơn nữa mời vài chuyên gia biểu đồ hiệu quả cùng làm văn án, đến phụ trách chuyên môn cái này. Tôi sẽ cùng theo vào.”

Ra khỏi cửa lớn hội nghị, mới đến văn phòng, Kiều Gia Hiên đã gọi điện thoại tới: “Hội nghị đã thông suốt rồi?”

Bội Gia cúi đầu “Ừm” một tiếng, làm như trả lời.

“Làm sao vậy? Giọng nói không tốt?” Ngữ khí của hắn thân thiết làm cho người ta muốn chìm sâu vào trong đó.

“Có phải mệt mỏi hay không?” Thanh âm mờ ám.

Bội Gia đỏ mặt: “Vì dự án quảng trường Thế Kỷ, phương diện tài chính đủ đau đầu rồi!”

Kiều Gia Hiên cũng không phải là người thích nói chuyện ở trước mặt người khác, trong lòng hắn nghĩ như thế nào, người khác rất khó nghĩ ra. Nhưng mà, ở trước mặt cô lại hoàn toàn khác biệt. Mấy ngày nay, vẫn là hắn chủ động, cho dù không nói lời nào, chân mày đầy mắt của hắn, nhất cử nhất động của hắn, đều lộ đáng biểu lộ cực chiều cùng dung túng, đứa gốc cũng không thể không cảm nhận được tâm ý của hắn.

Ngay cả thư ký Lâm lúc rảnh tối cũng trêu ghẹo nói lời nói càng ngày càng dễ chịu, mỉa mai.

Nghĩ đi nghĩ lại, Bội Gia có chút thất thần, cũng không rõ rốt cuộc hẳn ở đầu dây bên kia nói cái gì.

Cô chỉ là “À ừ” trả lời vài tiếng.

Hạnh phúc ngọt ngào này đó, cô cũng đã từng trải qua, không phải sao? Nhưng một chút ngọt ngào ở quá khứ, cho tới bây giờ, đều biến thành một vết sẹo bí ẩn, rậm rạp, giấu ở trong bóng tối không muốn người khác biết. Mặc vào trang phục lộng lẫy, ngồi ở trong nhà hàng Tây cao quý, cô cũng giống người khác có hai loại, vẻ mặt mỉm cười như là mặt nạ, bất cứ lúc nào cũng có thể đeo lên hoặc bỏ xuống. Nhưng chân chính ở sâu trong nội tâm thì sao?

16. Chương 16

Chương 16: Mưa phùn

Mùa mai vàng mưa phùn rơi, đến tháng này, mưa rơi càng gay gắt, liên miên một trận, không thể ngừng lại!

Bội Gia đứng phía trước cửa sổ sát đất trong văn phòng, nhìn mưa không ngừng theo gió thổi đập vào cửa thủy tinh, róc rách một mảnh dài hẹp, cực kỳ giống nước mắt tình nhân, sầu triền miên.

Còn có hai ngày, hai ngày sau dự án quảng trường Thế Kỷ sẽ mở thầu.

Kết quả sẽ như thế nào đây? Chỉ sợ sẽ vượt qua mong muốn của mọi người đi!

Một tiếng chuông điện thoại quen thuộc khiến suy nghĩ của cô trở lại, cô xoay người nhận điện, thanh âm yêu chiều rõ ràng của Kiều Gia Hiền xuyên qua ống nghe chất lượng cao truyền tới: “Đang bận cái gì vậy?”

“Anh đoán!”

“Đang nhớ anh!”

Bội Gia thản nhiên cười, nói: “Em không có rảnh rỗi như vậy. Ta đang giúp anh bán mạng!”

“Thương tâm muốn chết! Anh thà rằng em nhớ anh!” Ngữ khí làm nũng truyền tới. Có một số thời điểm, Kiều Gia Hiền tựa như một đứa bé, không hề phòng bị.

Sắc mặt Bội Gia tối xuống.

Sau một lúc lâu, Kiều Gia Hiền còn nói chuyện ở đầu dây bên kia, nhưng Bội Gia một chữ cũng không nghe lọt.

“Được không?”

“Hà?” Không biết phải trả lời như thế nào.

“Anh đang hỏi em bữa tối mang Ba ra ngoài dùng cơm nhé?”

“Không cần, chúng ta về nhà ăn đi!” Một ý niệm trào vào trong đầu cô.

Cô cúp điện thoại, cầm túi lên, chạy ra khỏi văn phòng.

Ở ngoài cửa thư ký Lâm chưa bao giờ gặp bộ dáng cô như thế, giật mình đứng lên, chuẩn bị nghe cô dặn dò.

Cô ở trước mặt nhân viên luôn luôn thể hiện sự giỏi giang, bình tĩnh, giờ phút này lại có vẻ lo lắng khác thường.

Bội Gia thế này mới ý thức được mình thất thố, vội ngừng lại, dằn dò Lâm thư kí: “Một giờ sau, gọi điện thoại cho thư ký của Kiều tổng, nói tôi có chuyện, về nhà trước.”

Kiều Gia Hiên nhất định sẽ tới trước nửa tiếng đón cô, cho nên không cần để hấn phải đi một chuyến .

Kiều Gia Hiên vội vàng đẩy cửa lớn, vào phòng khách, liền nghe được âm thanh Bội Gia cùng con trai vui cười. Trong lòng cuối cùng cũng yên tâm.

Lúc tan việc, thư ký nói lại với hấn Bội Gia đã về trước rồi, không cần hấn đi đón. Hấn thực sự hoảng sợ, còn tưởng rằng Bội Gia xảy ra chuyện gì .

Trên đường ngay cả gọi mấy cuộc di động cũng không có ai tiếp, trong lòng thật sự sốt ruột không cách nào hình dung.

Ba vừa thấy hấn, lập tức chạy tới: “Cha, con với mẹ chờ thật lâu!”

Kiều Gia Hiên ôm lấy cậu, chờ con trai môi thơm đưa về, lúc này mới mở miệng: “Chờ cha làm gì?”

Ba khoe khoang chỉ vào hướng nhà ăn cùng phòng bếp: “Con cùng mẹ làm đồ ăn, chờ cha trở về ăn cơm!”

Kiều Gia Hiên chần động, dòng nước ấm theo ngực vọt tới đầu ngón tay.

Gần một năm qua, Bội Gia chưa bao giờ biểu hiện như thế. Hấn cố hết sức, hao hết tâm tư lấy lòng cô, cô vẫn chẳng thêm ngó tới.

Hấn biết hành động của hấn năm đó thương tổn cô thật sâu. Theo cá tính cao ngạo của cô, nhất định sẽ không dễ dàng tha thứ cho hấn.

Nhưng hôm nay cô lại chịu làm cơm —

Trong lòng Kiều Gia Hiên vừa mừng vừa sợ lại cảm động, tư vị nói không nên lời , nhất thời đứng trơ ra, không thể lên tiếng.

Bội Gia bưng đồ ăn ra, dọn xong mọi thứ. Ngắc đầu trách nói : “Còn không mau vào đây, ăn cơm!”

Kiều Gia Hiên lúc này mới ôm Ba vào trong phòng bếp.

Tuy là bữa ăn nhỏ cỡ bình thường, nhưng ở trong miệng Kiều Gia Hiên, so với đầu bếp khách sạn năm sao làm còn không biết ngon hơn gấp bao nhiêu lần.

Bội Gia tuy rằng chỉ gấp rau cho con trai, cũng không có phần của hấn, nhưng tuyệt không ảnh hưởng thêm ăn của hấn.

Càng làm cho hấn vui sướng là, Bội Gia bảo hôm nay muốn nấu cho hấn ăn —— vốn dĩ cô có ý tứ là muốn nấu cho con trai, nhưng nấu cho con trai ăn, không phải là cùng là một ý tứ nấu cho hấn ăn đấy sao?

Cho nên tâm tình Kiều Gia Hiên vô cùng khoan khoái, cả một ngày khoe miệng đều mỉm cười. Khiến cho trợ lý Viên Nhân nhìn thấy, không thể không dùng ánh mắt khó hiểu nhìn hấn.

Thiết kế quảng trường Thế Kỷ đều đã hoàn thành, bao gồm dự toán tài chính, giá thầu cùng biểu đồ văn án, đều đã mã hóa lưu trữ .

Chỉ chờ ngày mai mở thầu thôi!

Hấn lần này đã nắm chắc chiến thắng! Trừ bỏ tập đoàn Kim Kiến của đồng sự Hoàng, sợ là không ai có thể tranh giành cao thấp cùng hấn.

Tâm tư hấn cả một ngày cũng không đặt ở việc này, trái chờ phải đợi, thật vất vả mới gần đến bốn giờ, vội vàng cuống quýt cầm cái chìa khóa về nhà.

Vừa về tới nhà, Bội Gia cũng mới mua đồ ăn, vừa về nhà, mặc tạp dề vào phòng bếp làm việc.

Ba ngoan ngoãn ngồi trên mặt thảm ở đại sảnh , chơi đồ chơi một mình.

Vừa thấy hấn tiến vào, đã bỏ nhào tới: “Cha, mau chơi với con.”

Kiều Gia Hiên bỏ áo khoác sang một bên, cũng ngồi trên mặt đất, chơi cùng Ba. Theo khe hở ở bên trong, không ngừng ngẩng đầu nhìn lên thân ảnh bận rộn của Bội Gia.

Tuy là ban ngày, bởi vì mưa vẫn không ngừng, bên trong có chút tối tăm. Tại phòng bếp đèn sáng, ngọn đèn kia chiếu lên trên người Bội Gia, giống như một vòng ánh sáng, nhìn như giống như một bức họa xinh đẹp.

Ngọn đèn kia cũng giống như chiếu vào ngực, ấm áp vô cùng.

Hôm nay là ngày quảng trường Thế Kỷ mở thầu .

Vô luận là Kiều thị tổng bộ hay là Phó thị, nhân viên liên quan đều vừa hưng phấn vừa khẩn trương.

Nhưng thư kí Lâm lại vô cùng kinh ngạc, bình thường Phó tổng giám đốc vô luận gặp chuyện gì cũng luôn bình tĩnh tự nhiên, hôm nay tới trưa đã gọi bảy tám cuộc điện thoại, hỏi cô tình hình mở thầu.

Thư kí Lâm biết Phó tổng giám đốc ngồi ở vị trí này tới nay, quả thật có một số người không phục cô, đặc biệt là nhân viên Kiều thị, kết quả hôm nay đối Phó tổng giám đốc thật là một trận đánh ác liệt a.

Nếu như thành công, chắc chắn sẽ bịt miệng được nhiều người. Cô cũng theo nước thì thuyền lên a.

Trong văn phòng Bội Gia cực kỳ bất an, tìm hiểu nguyên nhân, sợ là không người nào có thể biết được a!

Ngoài cửa sổ mưa đã rơi mấy ngày rồi, nhưng vẫn không chịu ngừng lại! Tí tách đập vào cửa thủy tinh, lại theo thủy tinh không ngừng rơi xuống, rơi vào chỗ sâu kín không thể biết được.

17. Chương 17

Chương 17: Chân tướng

Càng gần giữa trưa, mưa rơi càng lớn. Lộp bộp đập vào thủy tinh, từng hạt nhỏ hạt lớn như rơi vào khay ngọc, gây đàn . Cùng với sắc trời u ám, lại có một vẻ đẹp thê lương.

Một tiếng chuông vang lên, giai điệu quen thuộc, cô không cần tiếp, cũng biết là Kiều Gia Hiên gọi tới.

“A lô?” Thanh âm của cô bình tĩnh không chút gợn sóng.

“Bội Gia ——” Hắn giống như bị áp lực rất nặng, không mở miệng được, sau một lúc lâu mới nói: “Bội Gia, em hãy nghe anh nói —— chúng ta không có trúng thầu!”

Không có trúng thầu, có nghĩa là đem hạng mục công trình của hắn hoãn lại hoặc là nhượng lại, Kiều thị cùng Phó thị tổn thất rất nghiêm trọng.

Bội Gia không trả lời, nhấn xuống phím khóa. Khóe miệng của cô lại nở ra nụ cười hoàn mỹ, cô sớm đã đoán được kết quả không phải sao?

Toàn bộ bản thảo thiết kế, bao gồm dự toán tài chính, giá thầu cùng đồ thị văn án, không đều là cô tự mình sao bản chính, chuyển giao cho tập đoàn Kim Kiến Hoàng đồng ý sao?

Tập đoàn Kim Kiến Hoàng đồng ý đã cùng Chu tổng vô cùng ăn ý, chỉ cần kéo Kiều thị xuống ngựa, liền thừa dịp bọn họ đang bắt đầu chuyển tài chính, sẽ chiếm dự án khai phá khu biệt thự của Kiều thị. Hơn nữa bách hóa Quách thị cũng là gương gương mắt hổ với bách hóa Kiều thị. Đến lúc đó, Kiều thị tổn thất nghiêm trọng, giá cổ phiếu cũng sẽ rớt xuống trên diện rộng, lại liên hợp thừa dịp này thu nạp hết cổ phiếu, nhất định chính là cơ hội tốt nhất lật đổ Kiều thị .

Hiện tại kế hoạch không phải đều là từng bước một phát triển theo sắp xếp của cô sao?

Vì sao cô ngay cả một chút khoái cảm sau báo thù đều không có? Chỉ còn lại có sợ hãi không muốn người biết?

Kiều Gia Hiên lại cực lo lắng chạy như bay tới Phó thị, Bội Gia đập máy điện thoại của hắn, gọi lại cũng không người tiếp.

Trùng mắt nhìn thang máy một tầng lại một tầng đi lên trên, tốc độ kia thật sự là so với ốc sên không nhanh hơn là bao nhiêu. Làm sao lại không đề nghị đổi thang máy? Kiêu Gia Hiên nhìn thang máy trút giận.

Cuối cùng cũng bò tới tầng của a, hắn một phen chạy ra khỏi thang máy, lại khiến ánh mắt thư kí Lâm cùng vài trợ lý thư ký trở nên kinh hãi.

Hắn cũng không cần biết nhiều, dùng sức mở ra cửa ban công phòng Bội Gia.

Chỉ thấy Bội Gia co rút trên sofa, đầu tựa lên gối, không nhúc nhích.

Kiều Gia Hiên đi chậm lại, đi tới bên người cô, ôm lấy cô, ôm chặt lấy cô.

Hắn cũng không nói gì, lời giải thích, lời cổ vũ, lời an ủi —— hắn chỉ muốn ôm chặt lấy cô.

Bội Gia vẫn cúi đầu, núp ở trong ngực của hắn, ngực của hắn ấm áp như vậy, cơ hồ muốn làm phỏng lòng của cô. Mơ hồ đau nhức, khiến cô nói không ra lời.

Hắn cuối cùng hồi hận ôm lấy cô.

Trong khoảng khắc này, mỗi một hành động, mỗi một câu nói, đối với hắn mà nói, đều là lừa gạt. Tựa như mỗi một câu hắn nói với cô năm đó, mỗi một chuyện làm với cô, đều là lừa gạt.

Cô không khỏi cười ra tiếng.

Kiều Gia Hiên thân mình rõ ràng cứng đờ, lại vẫn ôm cô không nhúc nhích.

Bội Gia ngẩng đầu lên, nhìn hắn.

Thời gian ở một khắc này giống nhau ngừng chuyển động, hai người trầm mặc nhìn đối phương, ai cũng không mở miệng.

Thời gian một giây lại một giây trôi qua, giống như đã trôi qua cả đời vậy.

Bội Gia mỉm cười mở miệng: “Có phải tập đoàn Kim Kiến Hoàng đồng trùng thầu rồi hay không?”

Sắc mặt Kiêu Gia Hiên nháy mắt trở nên trắng bệch, không một chút máu!

“Có phải phương án bọn họ đưa ra, vô cùng giống chúng ta, nhưng báo giá lại thấp hơn 3% hay không?”

Sắc mặt Kiêu Gia Hiên lại chuyển thành xanh mét!

“Có phải bộ phận thiết kế của bọn họ, hình như là đạo sáng kiến của chúng ta, nhưng bộ phận chi tiết, lại cải biến hơn hay không?”

Nếu không phải có cao thủ giúp bọn họ, có phải tựa như có người xem qua bản thiết kế bên này của chúng ta hay không!”

Hai người không nói gì nữa, hai tay Kiêu Gia Hiên vẫn ôm eo Bội Gia như trước, hai người gần đến mức có thể nghe được tiếng tim đập của nhau. Hai người không mở miệng, ánh mắt cũng không chạm nhau, Bội Gia cúi đầu nhìn đất, mặt Kiêu Gia Hiên chuyển hướng ra ngoài cửa sổ. Cách xa nhau bất quá chỉ vài thước, hai người cảm thấy tựa hồ cách ngàn dặm, cũng không thể cùng nhau nữa rồi!

Sau một lúc lâu, thanh âm của Bội Gia lại vang lên: “Anh còn có cái gì muốn biết đấy sao? Kỳ thật anh đã sớm biết không phải sao? Báo giá cụ thể không phải chỉ có hai người chúng ta biết, không phải sao? Ngay cả Viên Nhân cũng đến hội trường mới biết được, không phải sao?” Bội Gia nghe, nhưng lại tuyệt không giống thanh âm của mình, xa lạ như thế.

Hai người cùng cứng ngắc, yên lặng như sắt, ngay cả không khí chung quanh cũng ngưng đọng theo.

Không biết qua bao lâu, giống như nghe thấy hắc thấp giọng kêu cô một tiếng: “Bội Gia!” Thanh âm này trầm thấp như vậy, thấp như là ảo giác của cô.

“Em sinh Ba, là em cố ý đẩy sao? Ngày đó, em xuất hiện ở bữa tiệc Mạc gia, là em cố ý sắp xếp đẩy sao? Em không chịu trở lại bên cạnh tôi, em cự tuyệt tôi, tránh né tôi, là lạt mềm buộc chặt sao? mấy tháng này, em và tôi ngày đêm ôm nhau ngủ, là em cố ý đẩy sao? Tất cả đều là cố ý, cố ý đẩy sao?” Trong thanh âm của Kiều Gia Hiên, thấm đẫm một loại dịu dàng khiến cho người khác tan nát cõi lòng. Hắn vươn tay, muốn vén những lọn tóc của cô lên, quẩn giữa những ngón tay. Lại như thế nào cũng không vén nổi, chỉ có thể trơ mắt nhìn sợi tóc đen như gấm của cô, liên tiếp từ ngón tay chảy xuống, chảy xuống, lại chảy xuống!

“Thì ra hết thấy tất cả, em chẳng qua là muốn báo thù tôi mà thôi, tựa như năm đó tôi trả thù cha em mà thôi!” Kiều Gia Hiên cười buồn cô ra.

Cả hai đều rõ ràng, lần buông tay này chẳng khác nào chấm dứt.

Từ nay về sau, bọn họ lại một lần nữa biến thành hai đường thẳng song song, cho dù giao nhau, nếu không tự nguyện, cũng vĩnh viễn sẽ không còn có một ngày giao nhau.

Bội Gia chậm rãi đứng lên, giống như bị nghẹn ở cổ họng, muốn nói một câu cũng khó khăn.

Mất sức lực thật lớn, mới nói: “Đừng tùy tiện tin tưởng người khác! Đây là lời khuyên cuối cùng trước kia anh dành cho tôi! Ta đã phải học rất lâu mới biết được!” Cô đi từ từ ra khỏi cửa.

Kiều Gia Hiên im lặng đứng ở tại chỗ, nhìn cô từng bước một rời xa ——

18. Chương 18 End

Chương 18: Thắng thua

Bội Gia đẩy cửa vào, quản gia Vương Bá đã chạy tới: “Phó tiểu thư, ba ngày nay cô đã đi đâu? Tiểu thiếu gia la hét ầm ĩ muốn tìm cô? Kiều tiên sinh cũng không quản được——”

Bội Gia không đáp lời, chậm rãi bước lên cầu thang. Vương Bá vẫn đi theo sau cô: “Phó tiểu thư, cô có phải nên xem Kiều tiên sinh một chút hay không, hẳn mấy ngày nay luôn ở trong phòng ngủ, không bước chân đi ra một bước.”

Bội Gia quay đầu kinh ngạc nhìn Vương Bá: “Hắn không đi làm?”

Vương Bá xoa xoa đôi bàn tay, nói: “Tôi cũng vậy không biết rốt cục là làm sao nữa. Ngày đó Kiều tiên sinh trở về không nói năng gì, ôm tiểu thiếu gia, cũng không nhúc nhích. Dọa tiểu thiếu gia phát khóc.”

Trong lòng Bội Gia tựa như có người đang dùng ngón tay không ngừng bóp chặt cô, đau âm ỷ. Cô thản nhiên trả lời: “Đã biết, Vương Bá. Ông cứ đi làm việc của mình đi.” Cô đi tới gian phòng của mình, tùy tiện mở một ngăn kéo ra, lấy hộ chiếu chờ giấy chứng nhận đặt ở bên trong ra. Cô yên lặng tự nói với mình, cô chính là vì muốn làm những chuyện này mà trở về.

Cuối cùng là không nhìn được, vẫn muốn nhìn bộ dạng sa sút của Kiều Gia Hiên, cô muốn làm cho rõ, cô đẩy cửa ra, trong phòng tối om. Cô theo cảm giác của mình, mò tới chốt mở ở cạnh cửa, “Ba” một tiếng, đèn trong phòng sáng choang. Bài trí này là quen thuộc như thế, giống nhau cô rời đi năm đó chỉ là một giấc mộng. Năm đó điện thoại của thư ký Tiền cùng với hết thảy sau đó chỉ là một giấc mộng mà thôi. Cô theo bản năng bước đến phòng ngủ thông với phòng thay quần áo, dùng sức đẩy, quần áo này, y phục năm đó của cô vẫn chỉnh tề thẳng hàng, giống như đang chờ chủ nhân trở về. Trong phòng không có cái gì biến đổi, ngay cả ảnh chụp chung đặt ở đầu giường cũng vậy, cô dựa sát vào hắn, thản nhiên cười trước ống kính.

Cô bình phục ngàn vạn suy nghĩ trong lòng, lúc này mới phát hiện mùi rượu trong phòng, cách một lớp chăn cũng có thể ngửi được mùi rượu truyền đến từ trên người hắn.

Cô liền đứng ở đầu giường, lẳng lặng nhìn hắn. Hắn luôn luôn không thích uống rượu, tuy rằng việc làm ăn không tránh được có chút xã giao, nhưng mà khổng chế vô cùng tốt, chưa bao giờ thấy qua bộ dạng say rượu như thế của hắn. Cô nhìn thấy bộ dạng nhú chặt mày của hắn, hô hấp lại nhọt nhọt, đầu tóc rối bời. Cô hẳn là nên cao hứng phải không? Nhưng là cô lại không có một chút cảm giác vui vẻ, chỉ cảm thấy tuyệt vọng hồn bay phách lạc.

Cô vươn tay vuốt ve mày của hắn, thở dài một tiếng, đột nhiên cả người giống bị dội cả gáo nước lạnh vào đầu, thanh tỉnh lại, vội vàng vàng rút tay về. Hắn đã mở mắt, nhưng là mơ hồ không rõ, lập tức nhắm lại, thì thào tự nói: “Bội Gia ——” cô hoảng sợ, cho là hắn thật sự tỉnh lại. Đang chuẩn bị đi, lại phát hiện ra hắn vẫn như cũ, vẫn không nhúc nhích: “Lại nằm mơ ——” cô giật mình. Hắn dường như lại biết rõ, trở mình: “Anh lại tiếp tục ngủ một chút, lại có thể thấy em. Em đừng không quan tâm anh ——”

Lòng của cô không hiểu vì sao mà trở nên cuồng loạn, cô hoảng hốt, xoay người muốn chạy trốn. Hắn lại mở mắt ra, nghi hoặc nhìn cô: “Giấc mộng hôm nay dường như giống thật hơn ——- mỗi lần anh mở mắt ra nhất định là không nhìn thấy em, hôm nay làm sao vậy?” Bội Gia cũng không dám động, sợ đánh thức hắn, đến lúc đó hai người lại càng thêm xấu hổ. Thấy hắn nghiêng ngả lão đảo bỏ dậy, bắt được cô, kéo cô đến trên giường, ôm cô thật chặt, ôm nhanh như vậy, dường như chỉ sợ một giây sau cô liền biến mất: “Ngoan, nằm ngủ với anh. Chỉ 1 phút cũng được.” Trong chốc lát lại mơ hồ nói: “Bội gia, đừng rời khỏi anh. Anh đã rất hối hận rồi, năm đó để cho em rời đi ——” hắn là kiêu ngạo cùng tự phụ như thế, có thể nói ra những lời này, có thể thấy được thật sự là say đến hồ đồ.

Nước mắt của cô dâng lên, hẳn cho là hắn đang nằm mơ. Cũng tốt, có lẽ cũng chỉ có ở trong mộng, hai người mới có thể không thương tổn nhau.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cô cũng mơ hồ. Hơi thở quen thuộc kia phả trên mặt, đúng là tự nhiên như vậy. Có lẽ là hơi thở của hắn pha lẫn với mùi rượu, đầu óc cô tựa hồ cũng có chút mơ hồ. Rõ ràng tự nói với mình, 1 phút liền bước đi, nhưng là đã qua n cái 1 phút rồi, nhưng cô vẫn không cử động.

Lại qua n cái 1 phút, cánh cửa bật mở, Ba chạy vào, hưng phấn kêu: “Mẹ!” Cậu nhóc lăn lông lốc bò lên giường. Bội Gia cầm một góc chăn xốc lên, cậu liền chui vào, hai tay nhỏ bé yên lặng siết chặt lấy cổ của cô, không chịu buông ra. Bội Gia trở mình, ôm Ba vào trong lòng, nước mắt bất ngờ không phòng ngự chảy xuống. Ba nhu thuận trốn ở trong ngực cô: “Mẹ, con nhớ mẹ muốn chết. Hồi cha mẹ chừng nào thì trở về, cha cũng không trả lời con. Liền ôm con, ôm ta chặt đến không thở nổi!” Ba tháo cúc áo trước ngực cô, không ngừng cô, đều muốn giật hết nút áo xuống. Nếu là bình thường, Bội Gia nhất định là trách cứ. Nhưng hiện tại tâm đau đến vô lực hô hấp, như thế nào còn có thể cam lòng trách cứ con. Cô không nói gì, chỉ dùng lực ôm lấy con, nước mắt theo gương mặt từng giọt thấm trên gối, rất nhanh bị hút vào. Nếu không bỏ, cô vẫn là còn đi!

Ánh tà dương hạ xuống, sắc thái vô cùng đẹp, nhưng dù có đẹp như thế nào cũng là vô dụng, dù sao cũng sẽ tàn. Bội Gia kéo hành lý trên ghế máy bay.

Chuyện cũ trước kia từng màn tái hiện ở trước mắt —— cô năm đó tươi cười, hắn năm đó tươi cười; có đôi khi nghĩ đến, cảm thấy trong vận mệnh tối tăm đều có mây mưa thất thường. Cô tại sao lại thích hắn? Suy cho cùng là cô còn trẻ vô tri, hay là thật là một loại tình yêu đã cắm rễ trong lòng? Hắn thì sao? Hắn đối với cô tất cả từng có một chút thực tâm thực lòng như vậy hay không?

Thời điểm tổ tông phát minh ra hai chữ thắng thua, nhất định là không phát hiện ra chỗ sai lầm của bọn họ, thế cho nên lúc thầy giáo dạy học sinh, đều lấy một bên kia thắng, bên kia thua làm từ kết thúc. Kỳ thật, bọn họ nói, hết thấy không đúng, đều là sai lầm, cũng không phải thế giới này từng vấn bài đều có kẻ thua cùng người thắng.

Hắn thua là Kiều thị, hoặc là một bộ phận của Kiều thị.

Mà cô thua, cũng là hạnh phúc.

Kết cục

Các trang báo tài chính và kinh tế cả nước ùn ùn đưa tin cổ phiếu Kiều thị ngã giá, làm cho người đầu tư liên thu vốn về, ngày thứ tư lại biến chuyển bất ngờ, người trúng thầu quảng trường Thế Kỷ tập đoàn Kim Kiến bỏ nghi ngờ phạm tội mà bị điều tra, sau đó lập tức bị mất đi tư cách trúng thầu, quảng trường Thế Kỷ lại tiến hành đấu thầu một lần nữa. Cổ phiếu Kiều thị cũng bắt đầu điên cuồng cao lên.

Bất kỳ tập đoàn nào, đụng tới tình huống như vậy, nhất định sẽ mừng rỡ như điên. Đã là chuyện thì cũng có ngoại lệ, tỷ như Kiều Gia Hiên, hấn an vị ngồi trên ghế da, vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào bức thư để trên bàn làm việc, bức thư kia vì bị người cầm lâu, có chút nhàu nhĩ. Mỗi câu mỗi chữ trong đó, hấn đã đọc đến thuộc lòng:

Gia Hiên:

Xin chào!

Em muốn rời đi, xin anh đừng đi tìm em.

Thỉnh cầu duy nhất của em, chính là nhờ anh chăm sóc Ba thật tốt. Ba là cậu bé khả ái như vậy, cũng là đáng thương như vậy. Em còn nhớ đến lúc ấy em đến Mỹ, em vốn là muốn có cốt khí không đụng tới chi phiếu của anh đưa, thế nhưng sự thật tàn khốc. Phụ thân bệnh nên em đã dùng hết khoản tiền anh đưa, nhưng cuối cùng cũng không thể cứu được ông. Em thân cô thế cô ở Mỹ, chờ đến lúc em ý thức được em phải sắp xếp chuyện của Ba thì bác sĩ lại nói cho em biết, con đã khá lớn rồi, thật sự không thể bỏ. Ngay từ đầu em tuyệt không hi vọng con sinh ra, thậm chí luôn chạy tới chạy lui, cố ý ngã sấp xuống, chính là không muốn có con. Bởi vì em hận anh như vậy, thậm chí đời này kiếp này không bao giờ có bất kỳ quan hệ gì với anh nữa. Nhưng sinh mệnh của con ương ngạnh như thế, thời gian kia, em có lúc ăn bữa sau không bữa nay, con lại chặt chẽ dựa vào em. Sau khi con sinh ra rồi, em thậm chí đã liên hệ với cô nhi viện, cũng định đưa con đến đó rồi. Cuối cùng, em không có. Bởi vì những thống khổ trong cuộc sống kia, em trừ bỏ hận anh, không có biện pháp khác để có thể sống sót. Một phút cuối cùng ở trước cửa cô nhi viện, em đã nghĩ ra biện pháp trả thù anh. Em liền muốn dùng con làm mồi, dẫn anh mắc câu.

En rốt cục cũng đạt được ước muốn. Lại phát hiện việc này không có một chút ý nghĩa, em cũng không vui vẻ, cũng không hạnh phúc. Em thậm chí muốn hỏi anh, năm đó anh đối phó cha em như thế, đối phó em, có cảm thấy hạnh phúc hay không? Đáng tiếc em không nghe được đáp án của anh. Tuy rằng em muốn nghe.

Em để lại Ba cho anh, bởi vì em biết anh sẽ dùng hết khả năng của anh để chăm sóc con. Đi theo anh tuyệt đối so với em hạnh phúc. Hơn nữa em hư hỏng như vậy, em căn bản không đáng có được con. Tuy rằng anh cùng con vừa mới đoàn viên, nhưng anh đối với con làm từng việc từng việc, em rất rõ ràng, anh thật sự thực thương con, thực thương con ——— vượt xa em!

Em có món đồ để lại cho anh, em biết anh sẽ sử dụng nó thật tốt. Bên trong là ghi âm em cùng tập đoàn Kim Kiến giao dịch. Xem như đây là điều cuối cùng một người mẹ em đây vì Ba làm!

Chúc anh hạnh phúc!

Bội Gia

X năm X tháng X ngày

Thật sự hấn dùng băng ghi âm này. Cũng đúng như hi vọng của cô, Kiều thị hồi sinh từ chỗ tử. Nhưng hấn vẫn mất đi cô. Nếu cô muốn tránh hấn, hấn cho dù đào ba thước đất cũng tìm không thấy.

Hiện tại hấn mới nhớ tới, hấn có nhiều lời muốn nói cùng cô như vậy, cũng đã muộn. Hấn muốn nói với cô những năm gần đây, hấn luôn luôn hối hận. Hối hận đã làm với cô những chuyện đó, hối hận những lời đã nói với cô. Hấn đã sớm hối hận, thật sâu hối hận. Nhưng hấn vẫn chưa từng nói với cô.

Là hấn ép cô lên con đường này, là hấn tạo thành tình huống này. Hấn cỡ nào muốn nói với cô hấn tuyệt không trách cô. Chỉ cần cô trở lại bên cạnh hấn, cho dù mất đi toàn bộ Kiều thị thì sao? Hấn trước kia chính là hai bàn tay trắng, cũng là từng bước tiến lên. Nhưng hấn vẫn chưa từng nói với cô.

Hắn còn muốn nói với cô, năm đó hắn làm như vậy với cô, hắn tuyệt không vui vẻ. Nhìn thấy cô khóc, tim của hắn cũng giống như dao cắt. Hắn cỡ nào muốn tiến đến ôm cô, an ủi cô. Nhưng là hắn đã bước ra bước đầu tiên, cho dù hắn nguyện ý quay đầu, nguyện ý nói xin lỗi cô, nhận sai, cô ngạo khí như vậy sẽ tha thứ cho hắn sao? Nhưng hắn vẫn chưa từng nói với cô.

Cô hiện tại rời đi rồi, hắn mới phát hiện hắn có thật nhiều thật nhiều điều muốn nói với cô —————. Nhưng là cô lại rời đi ——— cô lại rời đi.

Hắn lại bất ngờ nhận được điện thoại của Mạc Hiếu Hiền. Muốn cùng hắn gặp mặt. Hắn đúng giờ đến chỗ hẹn.

Mạc Hiếu Hiền không nói gì, chỉ mở miệng với hắn hai lần: “Bội Gia yêu Ba như vậy, cô đi không xa. Một người mẹ vì con trai bị bệnh mà mấy đêm không ngủ được, làm sao có thể dễ dàng bỏ được bảo bối của cô?” Mãn nguyện thấy ánh sáng trong mắt hắn, lại nói một câu: “Hách Tư Giai nói một câu trong Loạn Thế Giai Nhân, Bội Gia rất thích ——— ngày mai lại là một ngày mới!” Hiếu Hiền không đợi hắn có phản ứng, liền rời đi.

Hắn lộ ra nụ cười tươi lần đầu tiên trong mấy ngày nay, nhìn bóng lưng Mạc Hiếu Hiền, hắn biết bọn họ về sau sẽ có rất nhiều cơ hội hợp tác .

Hắn đã tập thành thói quen cuộc sống khi cô rời đi, trừ bỏ Ba, nhưng không ai nhắc tới cô trước mặt hắn. Hắn hiện tại mỗi ngày trừ bỏ thời gian làm việc chính thức, không bao giờ làm việc ngoài giờ thêm một phút. Chỉ cần có cơ hội, liền cùng Ba, đưa Ba đến những nơi cậu thích. Mỗi khi Ba hỏi cô, hắn sẽ vui vẻ nói cho cậu biết: “Mẹ lập tức sẽ trở về thôi, trôi qua một ngày, chúng ta sẽ chờ một ngày.”

Ngày mai là một ngày mới!

Đúng vậy, ngày mai lại là một ngày mới. Một ngày mới sẽ có vô số khả năng —————.

Toàn văn hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giong-nhu-da-tung-quen-biet>